

ANTHONY
HOROWITZ

SÍLA PĚTICE

Krkavčí
brána

Na druhé straně čeká temnota...

ANTHONY HOROWITZ

SÍLA PĚTICE

Krkavčí brána

Přeložila Eva Brožová

Vydalo nakladatelství BB/art s. r. o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2007
Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1983, 2005 Anthony Horowitz
All rights reserved.

Z anglického originálu Raven's Gate
(Published by Walker Books Ltd., Great Britain, 2005)

přeložila O 2007 Eva Brožová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2007 Jan Matoška

Tisk: CENTA spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7341-9714

OBSAH

- 1 Skladiště
- 2 Rozbitý džbán
- 3 Projekt PPSP
- 4 Lesser Malling
- 5 Varování
- 6 Šepoty
- 7 Omega 1
- 8 Čerstvá malba
- 9 Místní události
- 10 Nexus
- 11 Návštěvník
- 12 Z ohně
- 13 Mattův příběh
- 14 Věda a kouzla
- 15 Přírodovědné muzeum
- 16 Kostry
- 17 Valpuržina noc
- 18 Temné síly
- 19 Krkavčí brána
- 20 Muž z Peru

1. SKLADIŠTĚ

Matt Freeman věděl, že dělá chybu.

V šedivé mikině s kapucí, volných vyšisovaných džínách a sportovních botách s roztřepenými tkaničkami seděl na nízké zídce před stanicí Ipswich. Bylo šest hodin večer a právě přijel vlak z Londýna. Z nádraží za jeho zády se valily proudy lidí vracejících se z práce. Skrumáž automobilů, taxíků a chodců se snažila dostat co nejrychleji domů. Světla na semaforech se změnila z červené na zelenou, ale nic se nepohnulo. Někdo se opřel o klakson a uplakaným podvečerem se rozlehl pronikavý zvuk. Když Matt troubení uslyšel, krátce vzhlédl. Dav lidí mu byl ale ukradený. Nebyl jeho součástí. Nikdy jí nebyl – a občas ho napadlo, že nikdy ani nebude.

Kolem prošli dva muži s deštníky a nesouhlasně si ho změřili. Pravděpodobně si mysleli, že chystá nějakou lumpárnu. Seděl na zídce s ohnutými zády a koleny od sebe, takže vypadal nebezpečně a starší než na svých čtrnáct. Měl široká ramena, atletické, svalnaté tělo, jasně modré, inteligentní oči a černé, krátce ostříhané vlasy. Za pět let by mohl být fotbalistou nebo modelem – nebo, jako spousta jiných mladíků, obojím.

Jmenoval se Matthew, ale odjakživa si říkal Matt. Od chvíle, kdy se na něj začaly lepit potíže, čím dál méně používal příjmení, a nakonec se ho zřekl úplně. Pod jménem Freeman byl zapsán ve škole a na seznamu záškoláků a dobře je znali i místní sociální pracovníci. Ale Matthew je nikdy nenapsal a jen zřídka vyslovil. „Matt“ stačilo. To jméno mu vyhovovalo. Koneckonců, co si pamatoval, lidé ho vždycky přehlíželi.

Sledoval, jak ti dva muži s deštníky přecházejí most a vzdalují se směrem do centra. Matt se v Ipswich nenarodil. Žil tu, ale všechno tady nenáviděl. Ipswich v první řadě nebyl město. Na to byl příliš malý. Jenže neměl ani nic z kouzla vesnice nebo městečka. Šlo prostě jen o rozsáhlé nákupní centrum se stejnými obchody a supermarkety, jaké jste mohli vidět kdekoli jinde. Člověk si mohl zaplavat v Královských bazénech nebo si zajít na film do multiplexu – nebo, když na to měl, využít umělý lyžařský svah či

dráhu pro motokáry. Ale to bylo všechno. Nebyl tu dokonce ani slušný fotbalový tým.

Matt měl v kapse jenom tři libry, které si vydělal roznáškou novin. Dalších dvacet leželo doma v krabici pod postelí. Potřeboval peníze ze stejného důvodu jako každý jiný teenager v Ipswich. Nejenže se mu rozpadaly boty a hry v X-boxu měl půl roku staré. Peníze znamenaly moc. Peníze znamenaly nezávislost. Matt žádné neměl a dneska večer tu seděl, protože nějaké chtěl.

Ale už litoval, že sem chodil. Bylo to špatné. Bylo to hloupé. Proč s tím vůbec souhlasil?

Podíval se na hodinky. Deset minut po šesté. Domluvili se, že se sejdou ve tři čtvrtě. No, to na výmluvu stačilo. Seskočil ze zídky a loudavým krokem se vydal kolem nádraží pryč. Sotva ale udělal pár kroků, objevil se před ním další, o něco starší kluk a zastoupil mu cestu.

„Na odchodu, Matte?“ zeptal se chlapec.

„Myslel jsem, že nepřiješ,“ odpověděl Matt.

„Fakt? A proč sis to myslel?“

Protože máš pětadvacet minut zpoždění. Protože je mi zima. Protože je na tebe stejnej spoleh jako na místní autobus. Tohle všechno chtěl Matt říct, ale zůstal zticha. Jenom pokrčil rameny.

Starší kluk se usmál. Jmenoval se Kelvin a bylo mu sedmnáct. Byl vysoký, vychrtlý, měl světlé vlasy, bledou pleť a akné. Na sobě měl drahé oblečení: značkové džíny a bundu z měkké kůže. Už v době, kdy chodil do školy, nosil exkluzivní ohoz.

„Zdržel jsem se,“ prohlásil.

Matt stále mlčel.

„Nerozmyslel sis to, že ne?“

„Ne.“

„Nemáš se čeho bát, Matte. Bude to hračka. Charlie mi řekl...“

Charlie byl Kelvinův starší bratr. Matt se s ním nikdy nesetkal, na čemž nebylo nic zvláštního. Charlie totiž seděl ve vězení, v nápravném zařízení pro mladistvé delikventy u Manchesteru. Kelvin o něm mluvil jen zřídka. Ale byl to Charlie, kdo mu dal tip na to skladiště.

Nacházelo se v průmyslové zóně patnáct minut chůze od stanice Ipswich. Skladiště plné počítačových her, dévédéček a cédéček. Kupodivu v něm nebylo poplašné zařízení. Hlídal je pouze jeden strážný, policista ve výslužbě, který většinu času prodíral s nohama na stole a hlavou zabořenou v novinách. Charlie to všechno věděl, protože tam jeho kamarád opravoval elektřinu. Podle Charlieho se člověk mohl dostat dovnitř pomocí ohnuté svorky na papír a odnést si odtud věci za několik set liber. Bylo to snadné, přímo se to nabízelo.

Proto si Matt a Kelvin dohodli schůzku. Když spolu o tom nápadu mluvili, Matt s ním souhlasil, ale v duchu doufal, že to kamarád nemyslí vážně. Už spolu provedli spoustu lumpáren. Pod Kelvinovým vedením kradli zboží v hypermarketech a jednou si vypůjčili cizí auto. Ale Matt věděl, že tohle je mnohem horší. Tohle je vážné. Znamená to vniknout násilím do budovy. Je to vloupání. Skutečný zločin.

„Seš si tím jistej?“ zeptal se Matt.

„Jasně. Nákej problém?“

„Jestli nás chytí...“

„Nechytí. Charlie tvrdí, že nemají ani bezpečnostní kamery.“ Kelvin se opřel nohou o zídku. Matt si všiml, že má na nohou zbrusu nový typ bot značky Nike. Často ho napadlo, jak si Kelvin může takové oblečení dovolit. Ted' už to věděl. „Hele, Matte,“ pokračoval Kelvin, „když seš takovej posera, asi nemá smysl, abysme se dál vídali. Tak jak?“

Kelvin vypadal našťavaně a v tu chvíli Matt věděl, že tam s ním bude muset jít. Jestli nepůjde, přijde o svého jediného přítele. Když Matt nastoupil v Ipswich na školu sv. Edmunda, Kelvin ho přijal pod svá ochranná křídla. Matt totiž připadal některým spolužákům divný a další se ho snažili šikanovat. Kelvin mu tenkrát pomohl, aby ho nechali na pokoji. A bylo fajn, že Kelvin bydlí v Eastfield Terrace, kde žil Matt u své tety a jejího přítele, jen kousek od něho. Když už se to doma nedalo vydržet, vždycky měl kam jít. A musel si přiznat, že mu lichotí kamarádit s klukem, který je o tři roky starší než on.

„OK,“ prohlásil. „Jdu do toho.“

A bylo to. Rozhodl se. Matt se snažil potlačit sílící pocit strachu. Kelvin ho poplácal po zádech a zamířili ke skladišti.

Rychle se setmělo. Byl konec března, ale po jaru nebylo nikde ani stopy. Celý měsíc lilo jako z konve a tma jako by stále přicházela dřív, než měla. Když dorazili do průmyslové zóny, rozsvítily se lampy a vrhaly na zem ošklivé oranžové světlo. Kolem se táhl plot s výstražnými cedulemi, že jde o soukromý pozemek, ale byl zrezivělý a samá díra a jedinou další překážku představovala vysoká tráva a bodláky rostoucí všude tam, kde nebyl asfalt. Nahoře, na řadě vysokých sloupů z cihel, vedla železniční trať, po které právě v okamžiku, kdy došli k plotu, projel s řinčením vlak do Londýna.

V areálu se nacházelo asi deset budov. Některé měly z boku reklamní nápisy: K jako kůže, kancelářský nábytek. Automobilová technologie J. B. Stryker. Průmyslové čištění. Kelvinovo skladiště bylo neoznačené. Šlo o dlouhou budovu obdélníkového tvaru se stěnami z vlnitého plechu a svažující se střechou pokrytou taškami. Stála kousek stranou a od ostatních hangárů ji oddělovala řada kontejnerů na láhve a hromada krabic a starých pneumatik. Nikdo nebyl v dohledu. Celý objekt vypadal opuštěně, jako by na něj všichni zapomněli.

Hlavní vchod do skladiště – velká posuvná vrata – se nacházel vpředu. Budova neměla okna, ale Kelvin zavedl Matta k dalším dveřím na boku. Oba byli teď příkrčení a po špičkách se plížili tmou. Matt se snažil uvolnit, užívat si, co právě dělali. Je to dobrodružství, nebo ne? Za hodinu se tomu budou s kapsami plnými peněz smát. Ale nebyl ve své kůži, a když Kelvin sáhl do kapsy a vytáhl nůž, stáhl se mu žaludek a cítil se ještě hůř.

„Na co ho máš?“ zašeptal.

„Neboj. Pomůže nám dostat se dovnitř.“

Kelvin zasunul špičku střenky do škvíry mezi dveřmi a zárubní a začal zvedat zástrčku. Matt ho mlčky sledoval a v koutku duše doufal, že se mu ji nepodaří uvolnit. Zámek vypadal bytelně, a tak Mattovi připadalo nemožné, že by ho dokázal uvolnit sedmnáctiletý kluk něčím tak obyčejným, jako je nůž. Ale vzápětí uslyšel cvaknutí, a jakmile se dveře otevřely, na asfalt dopadlo světlo. Kelvin o krok

couvl a Matt si všiml, že je překvapený stejně jako on, i když se to snažil zamaskovat.

„A je to,“ utrousil.

Matt přikývl. Blesklo mu hlavou, jestli Charlie nakonec neměl přece jen pravdu. Třeba to bude opravdu tak snadné, jak říkal Kelvin.

Vešli dovnitř.

Skladiště bylo obrovské – mnohem větší, než Matt čekal. Když o něm Kelvin mluvil, představoval si prázdnou budovu a v ní pár regálů s dévéděčky a dalšími věcmi. Jenže hangár se táhl do nekonečna a stály v něm stovky a stovky polic, očíslovaných a uspořádaných do uliček, které tvořily komplexní souřadnicovou síť. Vše osvětlovala obrovská průmyslová světla zavěšená na řetězech. Kromě počítačových her a dévéděček tu byly krabice se součástkami do počítačů, GameBoji, přehrávači MP3 a dokonce s mobilními telefony – všechno v igelitových obalech, připravené na rozvoz do obchodů.

Matt zvedl hlavu. Bezpečnostní kamery chyběly – přesně jak Kelvin říkal.

„Ty jdi tudy,“ ukázal Kelvin. „Ber malý, drahý věci. Sejdeme se zase tady.“

„Proč nepůjdeme spolu?“

„Neboj se, Matty. Nenechám tě tu!“

Rozdělili se. Matt se ocitl v uličce s dévéděčky po obou stranách. Tom Cruise, Johnny Depp, Brad Pitt... Byly tu všechny důvěrně známé tváře ve všech nejnovějších filmech. Natáhl ruku a sebral plnou hrst dévéděček, aniž se podíval jakých. Věděl, že ve skladišti jsou dražší věci, ale bylo mu to jedno. Chtěl odsud co nejdřív vypadnout.

V tu chvíli se všechno zvrtilo.

Začalo to zápachem, který náhle ucítil v nose, všude.

Zápach spáleného toustu.

A hlas. „*Dělej, Matthewe. Přijedeme pozdě.*“

Barevný záblesk. Jasně žlutá zeď. Skříňky z borového dřeva. Konvice na čaj, která tvarem připomínala plyšového medvěda.

Ten zápach mu naznačil, že se něco stane, stejně jako když pes začne štekat ještě předtím, než se skutečně objeví nebezpečí. Matt

věděl, že je to zvláštní, ale ještě nikdy o tom nepřemýšlel. Byl to jakýsi instinkt. Varování. Jenže tentokrát přišlo moc pozdě. Než pochopil, co se děje, na rameno mu dopadla těžká ruka, otočila ho k sobě a hluboký hlas zaburácel: „Co tady sakra děláš?“

Mattovi ochably paže, dévédéčka mu vypadla z rukou a s rachotem přistála na podlaze. Zíral do obličeje strážného a okamžitě mu došlo, že to není ten starý strejc, o kterém mluvil Kelvin. Tohle byl vysoký, přísný muž v černé uniformě se stříbrnými knoflíky a vysílačkou na hrudi. Bylo mu přes padesát, ale vypadal zdatně a postavou připomínal hráče ragby.

„Policie je už na cestě,“ oznámil. „Když jsi otevřel dveře, spustil se alarm. Takže na mě nic nezkoušej.“

Matt se nedokázal pohnout. Byl v šoku, že se strážný objevil tak zničehonic. Srdce mu bušilo jako splašené. Skoro nemohl dýchat. Najednou si zase připadal jako malé dítě.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se strážný.

Matt mlčel.

„Jsi sám?“ Tentokrát měl hlas laskavější. Zřejmě si uvědomil, že mu od Matta nic nehrozí. „Kolik vás tu je?“

Matt se nadechl. „Já...“

A pak, jako by někdo stiskl spínač a celý svět se roztočil, začala skutečná hrůza.

Strážný se prudce napřímil, vytřeštil oči a otevřel ústa. Pak Matta pustil a zavrával. Matt za ním spatřil Kelvina s omámeným úsměvem na tváři. Zpočátku nechápal, co se stalo. Potom si všiml, že strážnému trčí ze zad těsně nad pasem rukojet' nože. Muž nevypadal jako raněný. Jen se tvářil překvapeně. Pomalu se svezl na kolena, potom se svalil na zem a zůstal nehybně ležet.

Mattovi připadalo, že tam stojí celou věčnost. Byl ochromený hrůzou. Cítil, že ho do sebe vtahuje jakási černá díra. Potom mu Kelvin stiskl paži.

„Musíme vypadnout...,“ vykřikl.

„Kelvine...?“ Matt se snažil vzpamatovat. „Cos to udělal?“ zašeptal. „Proč jsi to udělal?“

„A co sem měl podle tebe dělat?“ vybuchl Kelvin. „Chytil tě.“

„Já vím, že mě chytil. Ale kvůli tomu jsi ho nemusel bodnout! Chápeš, cos udělal? Víš, co seš?“

Matt nenacházel slov. Byl vyděšený k smrti, a ještě než si ujasnil, co udělá, vrhl se na Kelvina a přirazil ho k jedné polici. Kelvin se rychle vzpamatoval. Byl větší a silnější než Matt. Vyrázil dopředu, máchl pěstí a zasáhl ho do spánku. Otřesený Matt se zapotácel.

„Ruplo ti v kouli, Matte?“ vyštěkl Kelvin. „Co blbneš?“

„Ty hajzle! Proč jsi to udělal? Zbláznil ses?“ Mattovi se točila hlava. Nevěděl, co říct.

„Myslel jsem jen na tebe, kámo.“ Kelvin na něj ukázal prstem. „Udělal jsem to jen kvůli tobě.“

Strážný zachroptěl. Matt se přinutil podívat na zem. Muž dosud žil, ale ležel v kaluži krve, která se neustále rozšiřovala.

„Jdeme!“ sykl Kelvin.

„Ne. Nemůžeme ho tady nechat.“

„Cože?“

„Kde máš mobil? Musíme zavolat záchranku.“

„Jdi do hajzlu!“ Kelvin si olízl rty. „Klidně si tu zůstaň, jestli chceš. Já беру roha.“

„To nemůžeš!“

„Sleduj!“

A pak se rozběhl uličkou pryč. Matt si ho nevšímal. Muž opět zachroptěl a snažil se něco říct. Matt se k němu sklonil a položil mu ruku na paži. „Nehejbejte se,“ prohlásil. „Seženu pomoc.“

Ale pomoc už dorazila. Matt uslyšel sirény pár vteřin předtím, než podle kvílení pneumatik poznal, že přijela policie. Museli se vydat ke skladišti hned potom, co Kelvin násilím otevřel dveře. Matt nechal raněného muže osudu, napřímil se a rozběhl se ven. Celá část stěny se najednou odsunula stranou. Matt viděl přes celé skladiště do tmy, která černomodře blikala. Před vchodem stála tři auta. Náhle se rozsvítila řada reflektorů a tmou prořízl paprsek oslnivého světla, který se mu zabodl do očí. Současně k němu zamířilo několik postav – nic víc než siluety. Všiml si, že mají na sobě kombinézy. Některé držely zbraň.

Kelvina už chytili. Matt zahlédl, jak ho kolem vchodu vedou dva ozbrojení muži mnohem větší než on. Vřískal a brečel, a když spatřil Matta, otočil se a ukázal na něj.

„Já to neudělal!“ zakvílel pronikavým hlasem. „To on! Donutil mě sem jít! A zabil toho strážného!“

„Nehýbej se!“ vykřikl někdo a k Mattovi se rozběhli dva muži.

Matt stál na místě. Pomalu zvedl paže. Na dlaně mu dopadlo světlo z automobilů a teprve teď si všiml, že jsou rudé, pokryté krví.

„To on! To on! To on!“ vřeštěl Kelvin.

Policisté doběhli k Mattovi a vrhli se na něj. Zkroutili mu ruce za zády a nasadili mu želízka. Jakmile uslyšel kovové cvaknutí, pochopil, že nemůže nic dělat. Pak ho se škubnutím zvedli na nohy a tichého, poddajného odvěkli ven do tmy.

ROZBITÝ DŽBÁN

Matta odvezli do budovy, která nebyla vězení ani nemocnice, ale něco mezi tím. Auto vjelo do obdélníkového areálu pokrytého asfaltem a obehnaného vysokou zdí. Když zastavili, zasunuly se za nimi ocelové dveře a s hlasitým elektrickým zabzučením jim zatarasily cestu ven. Matt uslyšel, jak zacvakly zámky. Ten zvuk mu dlouho rezonoval v hlavě. Napadlo ho, jestli ještě někdy uvidí svět na opačné straně zdi.

„Vystup!“ Ten hlas jako by nikomu nepatřil. Řekl mu, co má udělat, a Matt ho poslechl. Mrholilo. Na chvilku ucítil na obličeji studené kapky a byl za to téměř vděčný. Potřeboval se umýt. Stále cítil na rukou spoutaných za zády krev. Uchla a byla lepkavá.

Dvoukřídlymi dveřmi vstoupili do vykachlíkované chodby s ostrým světlem, zápachem moči a dezinfekce. Kolem něho prošli lidé v uniformách. Dva policisté, potom zdravotní sestra. Na rukou měl stále pouta. Vídal zatčené lidi v televizi, ale nikdy si neuvědomil, jaké to skutečně je, když vám takhle vezmou svobodu. Byl naprosto bezmocný.

Ti dva policisté se zastavili před stolem, u něhož cosi zapisoval do knihy třetí muž v modré pletené vestě. Položil jim pár otázek, ale Matt nerozuměl, co říká. Viděl, že pohybuje rty. Ta slova slyšel, ale připadala mu vzdálená a nedávala smysl.

A pak ho policisté opět vzali mezi sebe a doprovodili ho do výtahu, který fungoval na klíč. Vyjeli do druhého patra a vedli ho dlouhou chodbou. Matt měl skloněnou hlavu, oči upíral na nohy. Nechtěl se rozhlížet. Nechtěl vědět, kde je.

Znovu se zastavili na místě, kde se křížilo několik zeleně vymalovaných chodeb s policejními informačními plakáty na stěnách. Potom se ocitli v kanceláři se zamřížovaným oknem, před nímž stál stůl s počítačem a dvěma židlemi. Když mu sundali pouta, Matt s úlevou natáhl paže před sebe. Bolela ho ramena.

„Posaď se,“ nařídil mu jeden policista.

Matt udělal, co mu řekl.

Uplynulo asi pět minut. Pak se dveře otevřely a objevil se v nich muž v obleku a barevné košili, kterou měl u krku rozepnutou. Byl

snědý, štíhlý a měl laskavé, inteligentní oči. Vypadal o trochu přívětivěji než ostatní a kromě toho byl mladší. Matt odhadl, že mu ještě nebylo třicet.

„Jsem detektiv superintendent Mallory,“ představil se. Měl příjemný, kultivovaný hlas. Jako hlasatel zpráv v televizi. „Všechno v pořádku?“

„Jo.“ Matta ta otázka překvapila.

Mallory se posadil za stůl proti němu. Stiskl několik kláves na počítači. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Matt.“

Malloryho prsty se vznášely nad klávesnicí. „Bohužel mi budeš muset říct své celé jméno. Potřebuju je do hlášení.“

Matt zaváhal, ale věděl, že musí spolupracovat. „Matthew Freeman,“ řekl.

Detektiv vytukal písmena, stiskl ENTER a sledoval, jak se na monitoru objevuje několik řádek s informacemi. „Zdá se, že sis pro sebe vymyslel přezdívku,“ poznamenal. „Bydlíš v Eastfield Terrace 27?“

„Ano.“ Matt přikývl.

„U paní Davisové?“

„To je moje teta.“

„Je ti čtrnáct.“

„Ano.“

Mallory zvedl hlavu od počítačové obrazovky. „Jsi v pěkné kaši,“ prohlásil.

Matt se zhluboka nadechl. „Já vím,“ hlesl. Skoro se bál zeptat, ale přesto to musel udělat. „Je mrtvej?“

„Ten strážný, kterého jsi pobodal, má jméno. Mark Adams. Je ženatý a má dvě děti.“ Mallory nedokázal zamaskovat hněv. „Je v nemocnici. Nějakou dobu si tam pobude. Ale neumře.“

„Já ho nebodnul,“ namítl Matt. „Nevěděl jsem, že někdo přijde k úrazu. To v plánu nebylo.“

„Tvůj kamarád Kelvin nám řekl něco jiného. Tvrdil, že ten nůž patří tobě a že jsi zpanikařil, když tě strážný chytil.“

„Lže.“

Mallory si povzdychl. „Já vím. Už jsem s panem Adamsem mluvil a ten nám vylíčil, co se stalo. Slyšel vás, jak se hádáte, a ví, že tys chtěl zůstat a zavolat pomoc. Ale přesto na tom svůj podíl viny máš, Matthewe. Musím ti sdělit, že tě obviníme jako spolupachatele. Víš, co to znamená?“

„Pošlete mě do vězení?“

„Je ti čtrnáct. Na vězení jsi moc mladý. Ale možná tě čeká pěstounská rodina.“ Mallory se odmlčel. V téhle místnosti mluvil už s desítkami dětí. Mnoho z nich kradlo. Některé se chovaly vzdorovitě, jiné pofňukávaly nebo připomínaly hromádku neštěstí. Ale tenhle pohledný, zamlklý chlapec, který teď seděl naproti němu, ho mátl. Matt byl jiný a Mallory přemítal, co ho sem přivedlo. „Podívej se, na rozhovor o tom, co s tebou bude, je už moc pozdě,“ pronesl. „Máš hlad?“

„Ne.“ Matt zavrtěl hlavou.

„Potřebuješ něco?“

„Ne.“

„Ničeho se neboj. Dneska večer se o tebe postaráme a zítra ráno se to všechno pokusíme vyřešit. A teď by sis měl sundat tohle oblečení. Bohužel, až se budeš svlékat, někdo u toho bude muset být. Tvé šaty jsou důkaz. Můžeš se osprchovat a pak se na tebe podívá lékař.“

„Nejsem nemocnej. Nepotřebuju doktora.“

„Je to jen obvyklý postup. Zkontroluje tvůj zdravotní stav a možná ti dá něco na spaní.“ Mallory se podíval na jednoho policistu. „V pořádku...“

Matt vstal. „Mohl byste mu vyřídit, že mě to moc mrzí?“ zeptal se. „Tomu strážnému. Marku Adamsovi. Víím, že to na věci nic nezmění a že mi asi stejně nevěříte, ale fakt mě to mrzí.“

Mallory přikývl. Policista vzal Matta za paži a odvedl ho po chodbě zpátky.

Matt se ocitl v šatně s dřevěnými lavičkami a bílými kachlíky. Policista uložil jeho oblečení do igelitového pytle, který zavázal a označil cedulkou. Pak se Matt osprchoval. Neměl soukromí, přesně jak ho Mallory upozornil. Celou dobu s ním byl v místnosti policista, přesto si ale dokázal sprchování, proud vařící vody, který mu

dopadal na hlavu a ramena a smýval krev a hrůzu posledních hodin, vychutnat. Skončilo to příliš brzy. Utřel se a natáhl si šedivé triko a spodky, které byly vyprané a nažehlené tak, že připomínaly hladký papír. Nakonec ho policista odvedl do místnosti se čtyřmi kovovými postelemi a čtyřmi stejnými stolky, která připomínala nemocniční pokoj. Nic víc v ní nebylo. Působila, jako by ji někdo padesátkrát po sobě uklidil. Dokonce i vzduch byl cítit čistotou. Zdálo se, že v ní bude sám.

Vlezl si do postele, a než stačil dorazit lékař, tvrdě usnul. Spánek přišel stejně rychle jako noc na rovníku. Prostě si lehl na záda a přestal vnímat svět.

V místnosti o patro níž seděl zatím Stephen Mallory proti vrásčité, zachmuřené ženě, která se dokázala mračit a zívat současně. Byla to Gwenda Davisová, Mattova teta a jeho soudem stanovená opatrovnice – malá a nezajímavá, s myšími vlasy a vyzáblým, nevýrazným obličejem. Nebyla nalíčená a pod očima jí visely unavené váčky. Na sobě měla starý, beztvary kabát. Kdysi možná stál spoustu peněz, ale teď měl roztřepené lemy. Vypadá stejně jako žena, která ho nosí, pomyslel si Mallory. Odhadl, že je jí kolem pětáctyřiceti. Připadala mu nervózní, jako by to byla ona a ne její synovec, kdo je z něčeho obviněn.

„Kde je?“ zeptala se Gwenda. Měla tenký, ukňouraný hlas, takže každá její otázka zněla jako stížnost.

„Nahoře,“ odpověděl Mallory. „Usnul, než ho stačil prohlédnout lékař, ale stejně jsme mu dali sedativum. Možná je v šoku.“

„On je v šoku?“ Gwenda se krátce zasmála. „To já jsem v šoku, to mi věřte. Takový telefonát uprostřed noci! Cesta sem. Já jsem slušný člověk. Celá ta záležitost s noži a vloupáním... Nic takového jsem nikdy neslyšela.“

„Bydlíte se svým přítelem, že?“

„Jmenuje se Brian.“ Gwenda si všimla, že Mallory vytáhl propisovací tužku. „Brian Conran,“ pokračovala a sledovala, jak si to detektiv zapisuje. „Spí. Nemá s tím klukem nic společného. Proč by sem měl uprostřed noci jezdit? Musí brzy ráno vstávat.“

„Kde pracuje?“

„Proč to potřebujete vědět?“ Gwenda pokrčila rameny. „Rozváží mléko.“

Mallory vytáhl z desek list papíru. „Tady čtu, že Matthewovi rodiče zemřeli,“ pronesl.

„Autonehoda.“ Gwenda polkla. „Bylo mu osm. Bydleli v Londýně. Oba zahynuli. Zůstal sám.“

„Byl jedináček?“

„Ano. Zádní sourozenci ani příbuzní. Nikdo nevěděl, co s ním.“

„Vy jste byla s jeho matkou příbuzná?“

„Byla to moje nevlastní sestra. Viděla jsem se s ní jen párkrát.“ Gwenda se napřímila a zkrřížila si ruce na prsou. „Jestli chcete slyšet pravdu, moc o to nestáli. Ani se jim nedivím. Krásný dům v krásné čtvrti. Krásné auto. Všechno měli krásné. Neměli na mě čas. A když umřeli při té hloupé nehodě... no, nevím, co by se s Matthewem stalo, kdyby nebylo mě a Briana. Vzali jsme ho k sobě. Museli jsme ho vychovat úplně sami. A co jsme z toho měli? Nic než potíže!“

Mallory se opět zadíval na záznam. „Dřív s ním potíže nebyly,“ namítl. „Začal chodit za školu rok potom, co se přistěhoval do Ipswich. Od té doby to s ním jde z kopce.“

„Chcete tím naznačit, že za to můžu já?“ Gwendě se na tvářích objevily dvě červené skvrny. „Se mnou to nemělo nic společného. Za to může ten kluk, Kelvin Johnson... bydlí v naší ulici. Je to jeho vina!“

Bylo jedenáct hodin večer. Mallory měl za sebou dlouhý den a už toho slyšel dost. Zavřel desky a vstal. „Děkuju, že jste k nám přijela, paní Davisová,“ prohlásil. „Chcete Matthewa vidět?“

„K čemu by to bylo, když spí.“

„Dobře. Jestli chcete, můžete přijet ráno. Promluvíte si se sociálními pracovníky. Bude také potřebovat zákonného zástupce. A když přijdete v devět...“

„V devět nepřijdu. Když se Brian vrátí z rozvážky, musím mu udělat snídani. Takže dorazím až potom.“

„Dobře.“

Gwenda Davisová se zvedla a odešla. Mallory ji sledoval pohledem. Nic k ní necítil. Ale hluboce litoval chlapce, který spal o patro výš.

Matt se probudil.

Pokoj se čtyřmi kovovými postelemi byl opuštěný. V budově panovalo ticho. Pod hlavou cítil polštář. Přemítal, jak je tam dlouho. Stěny byly holé, po hodinách ani stopy, ale venku byla tma jako v pytli – zamřížovaným oknem viděl noční oblohu. V místnosti svítilo tlumené světlo. Zřejmě nikdy nevypínají světla úplně.

Snažil se znovu usnout, ale nedařilo se mu to. Najednou se mu opět vybavily události včerejšího večera. Před očima se mu míhaly obrázky jako karty unášené větrem. Kelvin před železniční stanicí. Potom skladiště, dévédéčka, strážný, nuž a zase Kelvin s hloupým úsměvem na tváři, policejní vozy a jeho vlastní ruce pokryté krví. Matt pevně stiskl víčka a snažil se ty vzpomínky zahnat.

V budově bylo horko. Všechna okna byla zavřená a radiátory běžely naplno. Cítil, jak se kolem něho tetelí horký vzduch. Zničehonic dostal žízeň a rozhlédl se, protože ho napadlo, že by mohl někoho přivolat. Zvonek však nikde nespátlil a nikdo tam nebyl.

Pak si všiml, že na stolku na opačné straně místnosti stojí džbán s vodou a sklenice. Stačilo vstát z postele a napít se. Zvedl ruku, aby odhrnul deku, ale byla neskutečně těžká. Ne. To není možné. Napjal svaly a snažil se zvednout sám. Stěží se dokázal pohnout. A pak mu došlo, že ho lékař musel navštívit, když spal. Dal mu nějakou injekci, sedativum. Nemohl se hýbat.

Málem vykřikl. Začala se ho zmocňovat panika. Co s ním chtějí udělat? Proč do toho skladiště šel? Jak to mohl všechno dopustit? Svezl se zpátky na polštář a bojoval s vlnou zoufalství, která ho zaplavila. Nemohl uvěřit, že ten muž skoro umřel kvůli hrsti dévédéček. Jak mohl být tak naivní a pokládat Kelvina za svého kamaráda? „To on! To on! To on!“ Kelvin je ubožák. Vždycky byl.

Ta voda...

V místnosti bylo čím dál větší horko, jako by policisté zapnuli topení, jen aby ho potýrali. Matt upíral pohled na džbán. Viděl dokonalý kruh, který voda vytvářela v místě, kde se dotýkala okraje sklenice. Snažil se vstát, a když se mu to nepodařilo, hypnotizoval džbán s vodou, aby se přesunul k němu. Přejel si rty jazykem. Ústa

měl vyprahlá. Na okamžik měl pocit, jako by se něco pánilo. Ten džbán byl tak blízko, jen pět metrů od něho. Zvedl k němu ruku a silou vůle ho přitahoval k sobě.

Džbán se roztříštil.

Vypadalo to, jako by pomalu explodoval. Voda visela zlomek vteřiny ve vzduchu s roztaženými chapadly. Potom dopadla na stůl na skleněné střepy.

Matta to ohromilo. Neměl tušení, co se stalo. On ten džbán nerozbil. Ten džbán se rozbil sám. Jako by ho zasáhla kulka. Opravdu ho zasáhla? Výstřel neslyšel. Neslyšel nic. Matt zíral na úlomky skla roztroušené po stole v louži vody, která kapala na podlahu. Způsobilo to horko v místnosti? Nebo byl příčinou on? Mohla za to, že se džbán nějakým nevysvětlitelným způsobem rozbil, jeho žízeň?

Nakonec ho opět přemohlo vyčerpání a upadl do hlubokého, ochromeného spánku. Když se ráno probudil, rozbitý džbán tam nebyl. Ani rozlitá voda. Na stolku stály džbán a sklenice na stejném místě jako včera v noci a Matt usoudil, že se mu to muselo zdát.

PROJEKT PPSP

Matt, oblečený již ve svých vlastních šatech, seděl na židli proti čtyřem lidem, kteří si ho měřili z opačné strany dlouhého dřevěného stolu. Šlo o typ místnosti, v jaké lidé uzavírají sňatek... nebo se možná rozvádějí. Nepůsobila nepříjemně, ale byla strohá a úřední, s dřevěnými obklady na stěnách a oficiálními portréty lidí – pravděpodobně už mrtvých – ve zlatých rámech. Byl v Londýně, ačkoli přesně nevěděl kde. Pršelo tak hustě, že toho z oken auta moc neviděl, a zavezli ho přímo před dveře a odvedli po schodech do téhle nehezské moderní budovy. Na prohlídku pamětihodností nebyl čas.

Od Mattova zatčení uběhl týden a celou dobu ho zpovíдали, zkoumali, hodnotili a mnoho hodin nechávali o samotě. Vyplňoval dotazníky, které připomínaly testy, až na to, že mu připadaly nesmyslné. 2, 8, 14, 20... jaké je další číslo v řadě? Kolik gramatických chyb je v této větě? Různí muži a ženy – lékaři, psychologové – ho žádali, aby mluvil o sobě. Ukazovali mu jakési skvrny na listech papíru. „Co vidíš, Matthewe? Co ti ta skvrna připomíná?“ A pak hráli hry. Slovní asociace a tak podobně.

Nakonec mu řekli, že odjíždí. Předali mu zavazadlo s oblečením, které mu Gwenda musela poslat z domova. Následovaly tři hodiny cesty obyčejným autem – dokonce ani ne policejním – a ocitl se tady. Děšť stále bičoval okna a bránil mu ve výhledu. Slyšel, jak kapky buší do skla, jako by se chtěly dostat dovnitř. Vypadalo to, že se celý svět venku rozpustil a jediné, co zůstalo, bylo pět lidí v téhle místnosti.

Nejdál od něj vlevo seděla jeho teta Gwenda Davisová. Papírovým kapesníkem si otírala oči, a rozmazávala si tak řasenku – po jedné tváři se jí až k bradě táhla ošklivá hnědá šmouha. Detektiv superintendant Stephen Mallory seděl vedle ní a díval se jiným směrem. Třetí osobou byla policejní soudkyně. Matt ji dnes viděl poprvé. Soudkyně byla asi šedesátiletá, elegantně oblečená a vypadala trochu přísně. Měla brýle se zlatými obroučkami a nesouhlasný výraz, který se jí za dlouhá léta usídlil na tváři trvale. Čtvrtou osobou byla Mattova sociální pracovnice, neupravená,

šedovlasá žena asi o deset let mladší než soudkyně. Jmenovala se Jill Hughesová a Matta jí přidělili, když mu bylo jedenáct. Od té doby na něj dohlížela a v hloubi duše si myslela, že je jejím největším selháním.

Právě mluvila policejní soudkyně.

„Matthewe, musíš pochopit, že to byl nesmírně zbabělý zločin s použitím násilí,“ říkala. Soudkyně se vyjadřovala velice precizním, úsečným způsobem, jako by každé slovo bylo to nejdůležitější. „Tvůj kamarád Kelvin Johnson bude postaven před trestní soud a téměř jistě ho čeká pobyt v nápravném ústavu pro mladistvé delikventy. Je mu sedmnáct. Ty jsi samozřejmě mladší. Ale i tak jsi nad věkovou hranicí trestní zodpovědnosti. Kdybys šel před soud, domnívám se, že by tě odsoudili podle paragrafu 91. To znamená, že bys musel strávit přibližně tři roky v polepšovně nebo v dětském domově pro delikventy.“

Odmlčela se a otevřela desky, které před ní ležely na stole. Zvuk obracených stránek působil v náhlém tichu nesmírně hlasitě.

„Jsi inteligentní chlapec,“ pokračovala. „Tohle jsou výsledky testů, které jsi absolvoval minulý víkend. Přestože tvé školní výsledky nebyly nikdy valné, vypadá to, že sis slušně osvojil základní dovednosti – matematiku a gramatiku. Ze zprávy psychologů navíc vyplývá, že jsi pozitivní a tvůrčí osobnost. Připadá mi zvláštní, že ses vydal na cestu záškoláctví a drobné kriminality.“

Na druhou stranu musíme vzít samozřejmě v úvahu tvé nešťastné dětství. Zjistajasna jsi přišel o rodiče a navíc jako velice malý chlapec – to tě bezesporu muselo hluboce poznamenat. Myslím, že nám všem je naprosto jasné, že tvé současné problémy zřejmě souvisejí s touto tragickou událostí. Přesto, Matthewe, musíš najít sílu tyto problémy překonat. Pokud půjdeš dál po cestě, kterou sis zvolil, s největší pravděpodobností skončíš ve vězení.“

Matt neposlouchal. Snažil se, ale slova mu připadala vzdálená a nepodstatná... jako by vycházela z amplionu na nádraží, kde nechtěl chytit vlak. Nemohl uvěřit, že ta žena mluví k němu. Místo toho poslouchal, jak déšť buší na okna. Připadalo mu, že déšť mu sděluje víc.

„Existuje nový vládní program, který je zaměřen právě na takové lidi, jako jsi ty,“ pokračovala policejní soudkyně. „Pravdou je, Matthewe, že mladé lidi, kteří potřebují převychovat, nechceme posílat do ústavů. Jsou drahé – a stejně jich nemáme dost. Proto vláda nedávno vytvořila projekt PPSP. Pěstounskou péčí ke svobodě a převýchově.“

„Už jsem jednou v pěstounské péči byl,“ namítl Matt a podíval se na Gwendu, která sebou škubla. „A moc dobře to nedopadlo.“

„To je samozřejmě pravda,“ přisvědčila soudkyně. „A paní Davisová se už bohužel necítí na to, aby se o tebe dál starala. Má toho dost.“

„Fakt?“ opáčil Matt pohrdavě.

„Dělala jsem, co jsem mohla!“ vykřikla Gwenda a přitiskla si kapesník k očím. „Nikdy jsi nám nebyl vděčný. Nikdy jsi neposlušoval. Nikdy ses dokonce ani nesnažil...“

Policejní soudkyně zakašlala. Gwenda na ni krátce pohlédla a zmlkla. „A tvoje sociální pracovnice paní Hughesová má bohužel stejný pocit,“ pokračovala. „Musím ti sdělit, Matthewe, žeš nám nedal jinou možnost. PPSP je tvá poslední šance k nápravě.“

„Co je teda PPSP?“ zeptal se Matt. Najednou chtěl být pryč z téhle místnosti. Bylo mu jedno, kam ho pošlou.

„PPSP je program pěstounské péče,“ převzala slovo Jill Hughesová, drobná žena, která se téměř ztrácela za stolem, u něhož seděla. Ve skutečnosti měla pro svou práci špatnou velikost. Celý život jednala s agresivními kriminálníky, z nichž většina byla vždy větší než ona. „Máme několik dobrovolníků, kteří žijí v odlehlých koutech naší země –“

„Na venkově je méně lákadel,“ přerušila ji soudkyně.

„– daleko od městských oblastí,“ pokračovala Jill Hughesová. „Ti se ujmou mladých lidí, jako jsi ty, a nabídnou jim klasické domácí prostředí. Poskytnou jim jídlo, oblečení, společnost, a co je ze všeho nejdůležitější, disciplínu. S ve zkratce PPSP znamená svobodu – ale člověk si ji musí zasloužit.“

„Tví noví rodiče po tobě budou možná požadovat, abys jim vypomohl s lehčí fyzickou prací,“ objasnila soudkyně.

„Chce tím říct... že musím pracovat?“ zeptal se Matt pohrdavým hlasem.

„Na tom není nic špatného!“ Policejní soudkyně se naježila. „Práce na venkově prospívá zdraví a mnoho dětí by bylo šťastných, kdyby mohly žít v kontaktu s domácími zvířaty a přírodou. Nikdo tě nemůže nutit, aby ses do programu PPSP zapojil, Matthewe. Je to dobrovolné. Ale musím podotknout, že je to pro tebe skvělá šance. A jsem přesvědčená, že jí dáš přednost před druhou alternativou.“

„*Tři roky v polepšovně nebo v dětském domově pro delikventy.*“ To řekla.

„Jak dlouho tam budu muset zůstat?“ zeptal se.

„Minimálně rok. Potom znovu zvážíme situaci.“

„Určitě se ti tam bude líbit,“ ozval se Stephen Mallory. Snažil se, aby to znělo optimisticky. „Je to nový začátek, Matthewe. Šance najít si nové přátele.“

Ale Matt o tom pochyboval. „Co se stane, když se mi tam líbit nebude?“ chtěl vědět.

„Budeme s tvými pěstouny stále v kontaktu,“ vysvětlila policejní soudkyně. „Pěstouni musejí každý týden podat zprávu policii a teta za tebou přijede hned, jakmile na to budeš připravený. Adaptační období trvá tři měsíce. Ale potom tě bude navštěvovat každý měsíc.“

„Bude fungovat jako prostředník mezi pěstouny a sociální pracovníci,“ dodala Jill Hughesová.

„Nevím, jestli si to budu moct dovolit,“ zamumlala Gwenda. „Myslím tím cestovní výdaje. A kdo se bude starat o Briana, když budu pryč? Mám totiž své povinnosti...“

Odmlčela se. Místnost byla náhle tichá, až na hluk dopravního ruchu a deště narážejícího do oken.

„Tak jo.“ Matt pokrčil zvolna rameny. „Pošlete mě, kam chcete. Je mi to fuk. Všude to bude lepší než u ní a u Briana.“

Gwenda zrudla. Mallory promluvil dřív, než spustila. „Neopustíme tě,“ slíbil. „Dohlédneme, abys měl všechno, co potřebuješ.“

Ale policejní soudkyni Mattova reakce rozzlobila. „Nemáš si na co stěžovat,“ vyštěkla a podívala se na něj přes obroučky brýlí.

„Upřímně řečeno, měl bys být za takovou šanci vděčný. A chci tě varovat. Jestli s tebou nebudou pěstouni spokojeni, jestli budeš zneužívat jejich dobroty, vrátíš se k nám. A potom skončíš v nějakém zařízení pro problematickou mládež. Druhou příležitost nedostaneš. Je ti to jasné?“

„Ano. Naprosto.“ Matt se podíval z okna. Světlo téměř nebylo vidět skrz šedivou vodní oponu. „Takže kdy mě s nima seznámíte?“

„Tvá pěstounka se jmenuje Jayne Deverillová,“ pronesla sociální pracovnice. „A měla by tu být každou minutu.“

* * *

Eskaletory ve stanici metra Holborn se opravovaly, a když žena jela nahoru, za zády jí zářily a blikaly jiskry z kyslíko-acetylenových hořáků. Ale Jayne Deverillová si jich nevšímala. Stála naprosto nehybně, v podpaží svírala koženou kabelku a zírala na místo pár metrů před sebou, jako by v ní její okolí vzbuzovalo odpor.

Zasunula jízdenku do turniketu a sledovala, jak se závora otevřela. Někdo do ní vrazil a před očima se jí mihlo něco černého. Ale přinutila se zachovat klid. Měla na sobě nevzhledné staromódní kožené boty a při chůzi pajdala, jako by měla něco s nohama.

Paní Deverillová byla malá, asi padesátiletá žena s krátkými bílými vlasy. Její pleť nebyla ještě povadlá, ale působila jako bez života. Měla velice tvrdé, ledově studené oči a lícní kosti, které jí tvořily na obličeji dva ostré výstupky. Člověk si dokázal jen těžko představit, že se její bledé rty někdy usmívají. Na sobě měla elegantní šedivou sukni a sako s blůzou zapnutou až ke krku. Oblečení doplňovaly stříbrný náhrdelník a stříbrná brož ve tvaru ještěrky připnutá na klopě.

Cestou ze stanice Holborn se na ni pověsil stín.

Paní Deverillová netušila, že ji někdo sleduje. Kráčela po Kingsway směrem ke kancelářím za Lincoln's Inn, ale mladík ve větrovce s kapuci byl vždycky nanejvýš deset kroků za ní. Bylo mu dvacet a měl mastné plavé vlasy a hubenou, nezdravě vyhlížející tvář. V okamžiku, kdy ji spatřil procházet turniketem, poznal, že není

z města. Nevěděl, kdo to je, a bylo mu to jedno. Zajímaly ho na ní pouze dvě věci. Kabelka a šperky.

Neměl zdání, kam žena jde, ale doufal, že opustí hlavní třídu, po níž se pohybovalo mnoho chodců a sem tam nějaký policista, a zahne do klidnější postranní ulice, které z ní odbočovaly. V každém případě mu to za těch pár minut času stálo. Když se žena na rohu zastavila a zahrnula kolem hostince doleva, byl stále za ní. Usmál se. Lépe to dopadnout nemohlo. Teď tu byli jen oni dva a kráčeli uličkou, která představovala zkratku k úřadům – právnickým firmám a budovám městské rady –, jež tvořily vlastní, zcela izolovaný svět. Mladík se chvatně rozhlédl, ujistil se, že jsou sami, a sáhl do kapsy špinavé větrovky, kterou měl na sobě. Vytáhl z ní nůž se zubatým ostřím, potřásl ho v ruce a vychutnával si pocit síly, který mu dával. Pak se rozběhl dopředu.

„Hej!“ vykřikl.

Žena se zastavila.

„Naval tu kabelku, bábo. Hned! A k tomu chci ten náhrdelník...“

Chvilku se nic nedělo.

Pak se Jayne Deverillová otočila.

O deset minut později seděla trochu udýchaná Jayne Deverillová na židli a držela šálek čaje, který jí nabídli. Nacházela se v kanceláři soudu pro rodinné záležitosti a mladistvé, kde byl i Matt.

„Moc mě mrzí, že jsem přišla pozdě,“ říkala. Měla hluboký hrdelní hlas člověka, který vykouřil příliš mnoho cigaret. „Je to ode mě nezdvořilé – a já nezdvořilost nesnáším. Přesnost je první známkou dobrého vychování. Přesně tohle vždycky říkám.“

„Nemohla jste sem trefit?“ zeptal se Mallory.

„Autobus měl zpoždění. Zavolala bych vám z nádraží, ale bohužel nemám mobilní telefon. V Yorkshiru nejsme tak moderní jako vy tady v Londýně. Tam, kde žiju, totiž není signál, takže mobil by mi byl stejně úplně k ničemu.“ Obrátila se k Mattovi. „Těší mě, že tě poznávám, drahoušku. Samozřejmě jsem o tobě hodně slyšela.“

Matt se podíval na ženu, která se nabídla, že bude v projektu PPSP jeho pěstounkou. To, co viděl, se mu ani trochu nelíbilo.

Jako by Jayne Deverillová pocházela z jiného století: z doby, kdy učitelé mohli děti fyzicky trestat a před snídaní a svačinou se předčítalo z bible. Ještě nikdy se nesetkal s člověkem, který by působil tak přísně. Jill Hughesová ženu pozdravila jako starou známou, přestože se později ukázalo, že ji vidí poprvé. Mluvila s ní pouze telefonicky. Stephen Mallory se tvářil o něco víc stísněně. Také viděl paní Deverillovou poprvé, a přestože jí potřásl rukou, mlčel a vypadalo to, že myšlenkami bloudí někde jinde. Policejní soudkyni zajímaly víc dokumenty než cokoli jiného, protože se snažila mít celou záležitost co nejrychleji z krku. Matt se opět zadíval na paní Deverillovou. Usrkávala čaj, ale ani na okamžik z něho nespustila oči. Jako by se toho pohledu nemohla nabažit.

„Znáš vůbec Yorkshire?“ zeptala se.

Mattovi chvíli trvalo, než mu došlo, že mluví na něj. „Ne,“ odpověděl. „Nikdy jsem tam nebyl.“

„Naše vesnice se jmenuje Lesser Malling. Je to trochu zapadákov. Nejbližší město je Greater Malling a ani o něm nikdo neslyšel. A proč by taky měl? Nic zajímavého tam není. My v Yorkshiru jsme obyčejní lidé. Staráme se o půdu a půda se stará o nás. Tamější život ti určitě bude připadat oproti městu jednotvárný, ale brzy si na něj zvykneš.“ Pohlédla na soudkyni. „Opravdu si ho můžu odvézt už dneska?“

Policejní soudkyně přikývla.

Paní Deverillová se usmála. „A kdy můžeme čekat první návštěvu?“

„Za šest týdnů. Chceme Matthewovi poskytnout čas na adaptaci.“

„No, ujišťuju vás, že ho po šesti týdnech u mě nepoznáte.“ Otočila se na Gwendu Davisovou. „Nemusíte si o něj dělat starosti, paní Davisová. Můžete mu zavolat, kdykoli budete chtít, a samozřejmě se budeme oba těšit na vaši návštěvu.“

„To si ještě musím rozmyslet.“ Gwenda si zjevně starosti dělala. „Je to daleko a nejsem si jistá, jestli můj přítel...“ Odmlčela se.

„Tady je několik posledních formulářů, které musíte vyplnit, paní Deverillová,“ pronesla policejní soudkyně. „Ale pak se můžete s Matthewem vydat na cestu. Paní Davisová nám přinesla zavazadlo s

Matthewovými věcmi.“ Obrátila se na Matta. „Určitě se budeš chtít s tetou rozloučit o samotě.“

„Ne.“ Matt zavrtěl hlavou. „Nemám jí co říct.“

„Moje chyba to není,“ prohlásila Gwenda, která zničehonic dostala vztek. „S tvou rodinou jsem nikdy neměla nic společného. Nikdy jsem neměla nic společného s tebou. Dokonce jsem si tě po tom, co se stalo s tvými rodiči, ani nechtěla vzít k sobě. Ale udělala jsem to a tys mi za to nebyl nikdy vděčný. Jen jsme s tebou měli potíže. Můžeš si za to sám.“

„Tohle je zbytečné,“ přerušil ji Mallory. „Hodně štěstí, Matte,“ popřál mu. „Pevně doufám, že to zvládneš.“

Natáhl ruku. Matt zaváhal a pak mu ji stiskl. Mallory za to nemohl. To věděl jistě.

„Takže půjdeme!“ zahlaholila paní Deverillová. „Nesmíme zmeškat autobus!“

Matt vstal. Mallory zamyšleně, ustaraně sledoval, jak vycházejí z místnosti.

O dvě hodiny později kráčel Matt přes autobusové nádraží Victoria a nesl zavazadlo, které mu Gwenda sbalila. Pozoroval příjíždějící a odjíždějící autobusy, davy cestujících a stánky s občerstvením a časopisy za velkými okny. Nádraží bylo neútné; studené a vlhké a všude se vznášel pronikavý pach nafty. Skoro nemohl uvěřit, že tu je. A volný... konečně se dostal ze spárů policie. Ne. Není volný, připomněl si. Svěřili ho téhle ženě, která je teď jeho pěstounkou.

„To je náš autobus,“ řekla a ukázala na autobus, který měl na přední kapotě napsáno YORK.

Matt podal tašku muži, který ji uložil do zavazadlového prostoru, a nastoupil. Měli místa až úplně vzadu. Paní Deverillová Mattovi dovolila, aby si sedl k oknu, a pak se uvelebila vedle něho. Autobus se brzy zaplnil. Přesně v jednu hodinu se dveře se syčením zavřely, řidič nastartoval a rozjeli se. Matt se opřel čelem o sklo a sledoval, jak vyjíždějí z autobusového nádraží a proplétají se ulicemi čtvrti Victoria. Pořád pršelo. Před očima se mu honily dešťové

kapky. Paní Deverillová na sedadle vedle něho měla přivřené oči a zhluboka oddychovala.

Snažil se soustředit, snažil se analyzovat své pocity. Ale pak mu to došlo: necítí nic. Systém ho vtáhl do sebe. Ohodnotil. Schválil pro projekt PPSP. A poslal do Yorkshiru. Alespoň že se nebude muset vrátit do Ipswich. Za to by měl být vděčný. Skončilo šest let života u Gwendy a Briana. Ať ho čeká cokoli, určitě to nemůže být horší.

Zatím v Holbornu, asi osm kilometrů odtud, uzavřely dva policejní vozy a záchranka postranní uličku. Leželo v ní mrtvé tělo, mladík ve větrovce s kapuci.

Policisté z oddělení vražd přijeli teprve před chvilkou, ale fotografové a technici už věděli, že narazili na naprosto bizarní případ. Toho muže dobře znali. Jmenoval se Will Scott a byl to narkoman, který měl na svědomí mnoho loupežných přepadení v centru Londýna. V ruce svíral kuchyňský nůž a právě tímhle nožem byl zabit. Ale nikdo ho nenapadl. Nenašli žádné otisky. Žádnou známku toho, že by se k němu někdo přiblížil.

Mrtvý mladík měl na tváři děsivý úsměv a v očích výraz čiré hrůzy. Křečovitě svíral nůž v ruce. Obrátil ho proti sobě a pomalu si jím probodl srdce. Nebylo jasné, jak nebo proč to udělal, ale policisté o tom neměli nejmenších pochyb.

Will Scott se z neznámého důvodu zabil.

LESSER MALLING

Mezi Londýnem a Yorkem ležely tři stovky kilometrů nudné dálnice a cesta trvala více než čtyři hodiny. Autobus dvakrát zastavil u benzinové stanice, ale Matt ani paní Deverillová nevystoupili. Měla sendviče s sebou v kabelce, zabalené do hnědého papíru. Vytáhla je a jeden nabídla Mattovi.

„Nemáš hlad, Matthewe?“

„Ne, děkuju.“

„Doufám, že v Yorkshiru sníš, co ti dám na stůl. U nás jídlem neplýtváme.“

Rozbalila jeden balíček a Matt uviděl dva plátky bílého chleba se studenými játry. Byl šťastný, že sendvič odmítl.

„Asi bych ti o sobě měla něco říct,“ pronesla paní Deverillová, když začala svačit. Ukusovala malá sousta a každé důkladně rozžvýkala. Když polkla, krk se jí křečovitě napjal, jako by se jí v něm jídlo zaseklo. „Jsem teď tvou zákonnou opatrovnící,“ pokračovala. „Jsi zloděj a delikvent a vláda mi tě dala na starost. Ale já jsem ochotná na tvou minulost zapomenout, Matthewe. Ujišťuju tě, že mnohem víc mi záleží na tvé budoucnosti. Když mě budeš poslouchat, budeme spolu vycházet. Pokud ne, pokud budeš vzdorovat, věř mi, že si to šeredně odskáčeš. Je to jasné?“

„Ano,“ přisvědčil Matt.

Sklouzla po něm pohledem a Matt se zachvěl. „Nezapomeň, že nikoho nezajímáš. Nemáš rodiče. Příbuzné. Nemáš pořádné vzdělání ani vyhlídky. Nechci být k tobě krutá, drahoušku, ale jsem opravdu to jediné, co ti zbylo.“

Odvrátila se od něho a pokračovala v jídle. Potom vytáhla časopis o zemědělství a začala si číst. Matt měl pocit, jako by na něj úplně zapomněla.

Dálnice se táhla do nekonečna. Z okna nebylo vidět nic zajímavého a Matt zjistil, že ho hypnotizují bílé čáry a svodidla, které se míhaly kolem. Téměř bezděčně ho unášely pryč, ani bdícího, ani spícího, ale někde mezi tím.

Ocitl se v řadovém domku v Dulwich, zalesněném, přívětivém předměstí Londýna, kde kdysi žil se svými rodiči. Naposledy je viděl

před šesti lety, a když se teď díval z okna, měl je zase jasně před sebou.

Maminku, jak pobíhá po kuchyni, v níž byl vždycky nepořádek, i když ji právě uklidila. Měla na sobě stejné oblečení jako ten poslední den: růžové šaty s bílým lněným sakem. Kdykoli si na ni vzpomněl, viděl ji takhle. Ty šaty byly úplně nové. Koupila si je speciálně na tu svatbu. A pak tam byl jeho otec Mark a očividně se cítil v obleku a kravatě nesvůj. Byl lékařem a obvykle chodil do práce v tom, co mu právě padlo pod ruku – džíny, svetr... Neměl rád formální oblečení. Ale jeden z jeho kolegů se ženil a pojal to ve velkém stylu. Nejprve obřad, potom drahý hotel. Mark Freeman seděl u stolu a snídal. Potom se otočil, charakteristickým způsobem pohodil tmavými vlasy a zeptal se: „Kde je Matthew?“

A pak se objevil Matthew. Tehdy byl samozřejmě ještě Matthew. O šest let později, když seděl v autobuse, který ho odvážel na místo, o němž nikdy neslyšel, viděl sám sebe takového, jaký tenkrát byl – jako malého, trochu oplácaného tmavovlasého kluka, který vchází do jasně žluté kuchyně. Jeho otec u stolu. Matka, která drží čajovou konvici tvarem připomínající plyšového medvěda. A znovu to všechno slyšel.

„Pospěš si, Matthewe. Přijedeme pozdě.“

„Nechci tam jet.“

„Cože? Co topílácáš?“

„Matthewe...?“

„Není mi dobře. Nechci tam jet.“

Matt v autobuse si zakryl oči dlaní. Nechtěl na to dál vzpomínat. Vzpomínky ho bolely... pokaždé.

„Jak to myslíš, že tam nechceš jet?“

„Tati, prosím. Prosím, nenuť mě...“

Pohádali se, ale ne moc. Byl jedináček a rodiče ho rozmazlovali. Mysleli si, že se mu bude na svatbě líbit, protože se dozvěděli, že tam budou další děti a stan s kouzelníkem a balónky. A teď tohle! Otec někam krátce zatelefonoval. Ve skutečnosti se to dalo jednoduše vyřešit. Rosemary Greenová – jejich vstřícná a vždy ochotná sousedka – souhlasila, že si ho vezme na zbytek dne k sobě. Rodiče odjeli bez něho.

A proto nebyl v autě, když havarovali. Proto oni zemřeli a on zůstal naživu.

Matt spustil ruku z očí a opět se zadíval ven. Autobus zpomalil. Matt si uvědomil, že je mu divně po těle. Střídavě mu bylo horko a zima a bolela ho hlava.

„Jsme tady,“ oznámila paní Deverillová.

Matt se podíval z okna. Dorazili na další autobusové nádraží, které bylo modernější a menší než Victoria. Autobus zastavil a Matt s paní Deverillovou a ostatními pasažéry vystoupili. Venku bylo chladněji než v Londýně, ale přinejmenším přestalo pršet. Matt si vyzvedl tašku a pak se vydal za paní Deverillovou přes halu.

Před nádražím na ně čekal muž. Stál u starého, otlučeného landroveru, jenž vypadal, že ho drží pohromadě už jen bláto, které ho pokrývalo. Muž byl malý a tlustý, měl mastné, žluté vlasy, vodnaté oči a obličej, který jako by mu pomalu sjížděl z hlavy. Na sobě měl špinavé džíny a košili, která mu byla malá. Matt si všiml, že se mu na hrudníku napínají knoflíky. Bylo mu kolem čtyřiceti. Měl ochablé rty, které roztáhl do uslintaného, ošklivého úsměvu.

„Dobré odpoledne, paní Deverillová,“ zahuhlal.

Paní Deverillová si ho nevšímala. Otočila se k Mattovi. „To je Noah,“ prohodila.

Matt mlčel. Noah si ho prohlížel způsobem, který mu byl nepříjemný. „Vítej v Yorkshiru,“ pozdravil ho Noah. „Rád tě poznávám.“ Po těch slovech k němu natáhl paži. Prsty měl tlusté a krátké a pod nehty špinu. Matt ruku ignoroval.

„Noah pracuje u mě na farmě,“ vysvětlila paní Deverillová. „Člověk si s ním moc nepopovídá, a tak se s ním nebavím.“

Noah na něj stále zíral. Ústa měl otevřená a po bradě mu tekla slina. Matt od něho odvrátil pohled.

„Nastup si,“ nařídila mu paní Deverillová. „Za chvílku uvidíš svůj nový domov.“

Jeli asi hodinu; nejdřív po dvouproudové vozovce, potom po silnici, nakonec po klikaté venkovské okresce. Čím víc se vzdalovali od města, tím byla krajina pochmurnější. Vypadalo to, že Lesser Malling se skrývá někde na okraji yorkshirských vřesovišť, ale Matt

nespatřil jedinou dopravní značku. Cítil se ještě hůř než v autobuse a přemítal, jestli za to může způsob, jakým Noah řídí, nebo nějaký bacil, který chytil.

Dorazili na křižovatku, kde se křížilo pět silnic – jedna jako druhá. Ze všech stran je obklopovaly stromy. Matt si nevšiml, že vjeli do lesa, ale teď byl všude kolem nich. Očividně ho vysadili teprve nedávno. Všechny stromy byly stejné – šlo o nějaký druh borovice. Měly stejnou výšku i barvu a stály v dokonale rovných řadách se stejnými rozestupy mezi sebou. Ať se Matt podíval jakýmkoli směrem, naskytl se mu naprosto totožný pohled. Vzpomněl si, co mu řekla jeho sociální pracovnice v Londýně. Snahou projektu PPSP je, aby se delikvent ocitl daleko od městských oblastí plných pokušení a lákadel. Rozhodně si nemohli vybrat odlehlejší místo než tohle.

Na křižovatce stála jediná směrovka, ale vršek měla ulomený. Zbyla z ní pouze kovová tyč.

„Lesser Malling je asi kilometr a půl po téhle silnici,“ pronesla paní Deverillová a ukázala vlevo. „Až si u nás trochu zvykneš, ukážu ti ho. Ale my žijeme jinde.“

Noah otočil volantem, odbočili doprava a asi po padesáti metrech jízdy dorazili k bráně. Matt jen tak tak stačil zahlédnout název napsaný nevýraznou hnědou barvou: Včelín. Potom pokračovali po šterkové příjezdové cestě mezi dvěma ploty z ostnatého drátu, které se táhly ke dvoru s hospodářskými budovami a stavením. Vůz zastavil. Byli doma.

Matt vystoupil.

Bylo to skličující místo. Spatné počasí první dojem ještě zhoršovalo, ale i za slunečného dne by se na farmě jen stěží dalo najít něco hezkého. Hlavní budova postavená z velkých kamenných desek měla střechu z břidlicových tašek, která se prohýbala pod tíhou jediného vysokého komínu. Stodoly byly z dřevěných prken tak starých a vlhkých, že hnily přímo na místě a jako vyrážka se po nich rozlézal tmavozelený lišejník. Samotný dvůr tvořil pozemek nepravidelného čtvercového tvaru, který pokrývalo stejné množství vody jako země a šterku. Potácely se po něm slepice tak zesláblé, že

se stěží vyhnuly kolům landroveru. V bahně stálo šest prasat a třásla se jako osiky.

„Tak jsme tady,“ prohlásila paní Deverillová, když vystoupila z auta a protáhla si nohy. „Možná to tu nevypadá valně, ale je to můj domov a já ho mám ráda. Samozřejmě tu nenajdeš počítačové hry ani televizi. Ale jakmile začneš pracovat, stejně zjistíš, že jsi na takové věci moc unavený. My na venkově chodíme spát brzy. Zanedlouho si na náš způsob života zvykneš.“

Vešli do stavení. Hlavní dveře vedly do dlouhé kuchyně s kamennou dlažbou a sporákem na jedné straně. U stropu se houpaly rendlíky a pánve a na dřevěných policích stály desítky misek a láhví. Odtud ho paní Deverillová zavedla do obývacího pokoje se starým, opotřebovaným nábytkem, policemi plnými knih a mohutným krbem, nad nímž visel obraz, který vypadal jako její portrét. Musel vzniknout před několika sty let, ale ta žena vypadala přesně jako ona. Měla stejně kruté oči, stejně propadlé tváře. Pouze vlasy byly jiné, jakoby rozevláté ve větru.

„Moje dávná příbuzná,“ vysvětlila mu paní Deverillová.

Matt se zadíval za postavu na plátně. Stála před vesnicí. Za jejími zády spatřil několik zchátralých budov. Opět se zadíval na její tvář a zachvěl se. Nic se nepohnulo, ale přísahal by, že se původně dívala doleva směrem k rámu. Teď upírala oči na něj. Těžce polkl. Má bujnou fantazii. Otočil se a zjistil, že paní Deverillová ho také pozoruje. Byl mezi nimi jako v pasti.

Paní Deverillová se pousmála. „Vypadá jako já, nemám pravdu?“ zeptala se. „Byla také Deverillová. V téhle části Yorkshiru žijí Deverillové už tři sta let. Jmenovala se Jayne, stejně jako já. Upálili ji. Říká se, že když vane vítr správným směrem, jsou slyšet její výkřiky. Teď ti ukážu hořejšek...“

Matt následoval paní Deverillovou po točitém schodišti do prvního patra a pokoje na konci chodby. To měla být jeho ložnice... a právě tenhle pokoj chtěl vidět ze všeho nejvíc. Hlava ho bolela čím dál silněji. Napadlo ho, jestli nebude nemocný.

V místnosti byl nízký strop s odhalenými trámy a holá dřevěná podlaha s předložkou uprostřed. Malá okna zapuštěná ve zdech, které byly přinejmenším metr silné, měla výhled za farmu, přes pole k

lesu. V pokoji stála prohnutá postel, ustlaná, ale neležela na ní peřina, jen tenká pokrývka. Naproti posteli se nacházely umyvadlo a prádelník s vázou se suchými květinami. Na stěnách visely akvarely Lesser Mallingu.

„Nařídili mi, abych to tu pro tebe vyzdobila,“ poznamenala paní Deverillová kysele. Zástupci projektu PPSP se samozřejmě byli na farmě podívat. Trvali na tom, aby byl pokoj čistý a útulný. „Ty květiny jsem usušila sama. Rulík zlomocný, oleandr a jmelí. Tyhle tři mám nejradši. Všechny jsou jedovaté... ale mají nádherné barvy.“

Matt si položil tašku na postel. V tu chvíli si všiml, že něco leží na polštáři.

„A tohle je Asmodeus,“ prohlásila paní Deverillová. „Můj kocour.“

Byla to obrovská černá kočka se žlutýma očima. Břicho měla vypouklé, jako by se právě najedla, a Matt si všiml šedivé lysiny na místě s vypelichanou srstí. Asmodeus se rozvaloval na posteli a lenivě předl. Matt se natáhl, aby ho pohladil. Kocour začal příst hlasitěji. Pomalu otočil hlavu a podíval se Mattovi do očí. Pak se mu zakousl do ruky.

Matt s výkřikem ucukl. Z kousance na palci mu vytryskla jasně červená krev. Na podlahu dopadla kapka. Paní Deverillová o krok couvla. Matt viděl, že vytřeštila oči a poprvé za celou dobu se usmála. Upírala lačný pohled na krev na zemi.

To už na něj bylo příliš.

Místnost se zakymácela a Matt zavrával. Snažil se něco říct, ale nedokázal to. Stěny se otáčely kolem něho. Slyšel, jak se dveře s bouchnutím otevřely. Podíval se skrz ně a uviděl – nebo si myslel, že vidí – kruh z obrovských žulových kamenů. Někdo držel nůž. Vznášel se Mattovi nad hlavou a špičatým ostrím mu mířil do oka. Připadalo mu, že se podlaha zachvěla a pak jedno prkno po druhém prasklo a po místnosti se rozlétly třísky. Z otvoru proudilo oslepující světlo a v tom světle zahlédl něco jako obrovskou ruku, která nemohla patřit člověku.

V uších uslyšel hlas.

„Jeden z Pětice!“ zašeptal hlas.

Světlo ho zaplavilo. Cítil, jak jím proniká a pálí ho v hlavě. Přitiskl si dlaně na oči a snažil se před ním bránit. Potom se zhroutil dozadu a ztratil vědomí ještě předtím, než dopadl na podlahu.

VAROVÁNÍ

„Je nemocný?“

„Má zápal plic.“

„Cože?“

„Možná zemře.“

„To nesmí!“

„Musíte ho vyléčit, paní Deverillová. Je to na vás. Udělejte všechno proto, aby žil!“

Matt slyšel hlasy, ale nebyl si jistý, komu patří. Ležel v posteli, pod hlavou cítil polštář, avšak pokud šlo o všechno ostatní, nevěděl, jestli spí, nebo bdí. Nadzvedl se na lokti a pootevřel oči. Po spánku mu stékal pramínek potu. Ten jediný pohyb ho zcela vyčerpal.

Dveře se právě zavřely. Někdo – poslední osoba, která mluvila – odešla. Byl to muž, ale Matt nezahlédl jeho tvář. V pokoji s ním byla paní Deverillová a stála vedle další ženy, také bělovlasé, ale s jasně fialovým znaménkem na tváři. V pozadí přešlapoval Noah a mnul si ruce.

Pak začal pokoj pableskovat a zničehonic se zabouchly okenice. Těsně vedle postele vyšlehly plameny. Copak stavení hoří? Ne. Ženy postavily k posteli kovovou trojnožku s košem plným uhlí. Mluvily spolu řečí, které nerozuměl, a zatímco sypaly do ohně černozelelé krystalky, něco si šeptaly. Matt viděl, jak se krystalky rozpouštějí a bublají, a najednou se pokoj naplnil žlutým kouřem. Do nosu ho udeřil pach síry. Matt se rozkašlal a do očí mu vhrkly slzy. Snažil se olíznout si rty, ale měl vyprahlá ústa.

Noah přistoupil blíž. V ruce svíral nádobu. Druhá žena – ta, kterou Matt neznal – držela hada. Kde se tady vzal? Byl ohavně hnědý, asi půl metru dlouhý a svíjel se jí v ruku. Zmije? Žena vytáhla skalpel podobný těm, jaké používají chirurgové. Matt viděl, že drží hada za hlavu, a pak ho rozřízla. Vytryskla z něho tmavočervená tekutina a kapala do kovového poháru. Had ochabl a znehybněl.

Paní Deverillová odhrnula pokrývku. Matt měl na sobě jen spodní prádlo, a když se nad ním sklonila, schoulil se do klubíčka. Namočila prst do hadí krve a namalovala mu rudou čáru na hrudník a

břicho. Tekutina byla teplá a lepkavá. Matt se snažil pohnout, ale tělo ho neposlušovalo. Mohl jen bezmocně přihlížet, jak paní Deverillová natahuje ruku a dělá mu na čele nějaké znamení.

„Otevři ústa,“ nařídila mu.

„Ne...“, hlesl Matt. Snažil se vzdorovat. Ale najednou měl ústa otevřená a paní Deverillová mu do nich nalila obsah poháru. Věděl, že pije krev. Chutnala hořce, odporně. Bude mu z ní špatně. Snažil se ji vyplivnout, ale sklouzla mu do žaludku, jako by to byl sám had, z něhož pocházela. A současně ho něco zatlačilo dozadu, do matrace, do podlahy a zaživa pohřbilo, až...

Otevřel oči.

V pokoji seděla paní Deverillová a četla knihu. Byla sama. Otevřeným oknem proudil do místnosti svěží vzduch. Matt polkl. Trochu se mu točila hlava, ale jinak se cítil dobře.

„Konečně ses probral,“ zamumlala paní Deverillová a zavřela knihu.

„Co se stalo?“ zeptal se Matt.

„Byl jsi nemocný. Nic vážného. Zápal plic. Náběh na zánět pohrudnice. Ale už je to za tebou.“

„Dala jste mi něco vypít...“ Matt se snažil si vzpomenout, i když vlastně nechtěl. Už jen z představy, co se s ním dělo, se mu dělalo špatně. „Viděl jsem hada,“ dodal.

„Hada? O čem to mluvíš? Měl jsi zlé sny, Matthewe. Asi moc často sleduješ televizi.“

„Mám hlad,“ oznámil Matt.

„To ráda slyším. Tři dny jsi nic nejedl.“

„Tři dny!“

„Tak dlouho jsi byl v bezvědomí.“ Paní Deverillová vstala a dobelhala se ke dveřím. „Přinesu ti trochu čaje,“ pronesla. „Zítra můžeš ještě odpočívat, ale pak chci, abys vstal. Čerstvý vzduch ti prospěje. A kromě toho na tebe čeká spousta práce.“

Naposledy se na něj podívala, pokývala hlavou a zavřela dveře.

O dva dny později stál Matt v prasečím chlívku. Páchnoucí hnůj mu sahal téměř po kolena. Paní Deverillová mluvila o čerstvém vzduchu, ale puch v chlívku byl tak strašný, že skoro nemohl dýchat.

Noah mu přinesl holínky a rukavice, jiné ochranné oblečení Matt neměl.

Z džínů a trička mu zanedlouho kapal černý sliz. Dezinfekční prostředek, který mu dali, ho pátil v krku a slzely mu z něho oči.

Zajel lopatou do hromady a naplnil další kbelík hnojem. Brzy bude oběd a Matt se ho už nemohl dočkat. Paní Deverillová byla, navzdory všemu ostatnímu, dobrá kuchařka. Když Matt žil u Gwendy Davisové, dostával jen polotovary ohřáté v mikrovlnné troubě. Víc mu chutnalo tady: domácí chléb, vydatné guláše a ovocné koláče se silnými křupavými okraji.

Matt se změnil. Věděl, že se s ním během nemoci něco stalo, i když neměl zdání co. Jako by do něho vložili spínač. Nedokázal to vysvětlit, ale měl pocit, že je silnější a sebevědomější než kdykoli předtím.

A to bylo dobře, protože se už rozhodl. Uteče. Pořád mu připadalo neuvěřitelné, že ho zástupci projektu PPSP mohli poslat na tohle bohem zapomenuté místo, aby tu otročil podivné, zamračené ženě. Paní Deverillovou Matt nesnášel, ale z Noaha, jejího pomocníka na farmě, mu naskakovala husí kůže. Noah obvykle pracoval na polích; kodrcal se po nich ve starém traktoru, z něhož vycházel černý kouř. Ale když se objevil na farmě, nespustil z Matta oči. Neustále na něj zíral, jako by věděl něco, co Matt netušil. Matta napadlo, jestli Noah nemá poškozený mozek. Jako by ani nebyl člověk.

Mattovi bylo jedno, co se s ním stane, ale věděl, že ve Včelíně zůstat nemůže. Rozhodně ne rok. Dokonce ani další týden. Neměl peníze, ale byl přesvědčený, že nějaké objeví, když se je pokusí najít. Pak odjede stopem nebo vlakem do Londýna. V hlavním městě se ztratí, a přestože slyšel spoustu hrůzostrašných historek, věřil, že tam dokáže přežít. Za dva roky mu bude šestnáct, a bude tedy nezávislý. Už nikdy mu nebude žádný dospělý člověk říkat, co má dělat.

Ve dveřích stavení se objevila paní Deverillová a zavolala na něj. Matt neměl hodinky, ale usoudil, že je jedna hodina. Paní Deverillová byla vždycky na minutu přesná. Odhodil lopatu a vylezl z prasečího chlívků. V dálce spatřil Noaha, jak nese dva kbelíky se žrádlem pro zvířata. Nikdy s nimi ve stavení nejedl. Měl pokoj ve

vyšším patře stodoly a tam spal, vařil si a pravděpodobně se i myl – jenže určitě ne moc často, protože páchl hůř než prasata.

Matt si zul před dveřmi holínky, vešel do kuchyně a umyl si ruce ve dřezu. Paní Deverillová už nalávala zeleninovou polévku. Na stole byl chléb, máslo, sýr. Asmodeus seděl na kredenci a Matt se zachvěl. Nenáviděl tu kočku ještě víc než Noaha – a nejen kvůli tomu, že ho kousla do ruky. Kocour ho stejně jako Noah neustále pozoroval. Vždycky se někde zčistajasna objevil. Matt otočil hlavu a kocour tam byl... na větvi stromu, na okenním parapetu nebo na židli, a vždycky na něj upíral ohavné žluté oči. Obvykle si kocoura nevšímal, ale když přišel blíž, kocour se naježil a zasyčel.

„Asmodee, opusť prosím kuchyň,“ vyzvala ho paní Deverillová. Kocour jí perfektně rozuměl. Vyskočil z okna a zmizel.

Matt se posadil a pustil se do jídla.

„Potřebovala bych, abys pro mě dneska odpoledne něco udělal, Matthewe,“ začala paní Deverillová.

„Čistím chlívek.“

„Vím, co děláš. Jednou pochopíš, že chovat se nezdvořile k lidem, kteří jsou starší a moudřejší než ty, není správné. Ve skutečnosti mám pro tebe úkol, který se ti bude určitě líbit. Chtěla bych, abys mi něco vyzvedl u lékárníka v Lesser Mallingu.“

„Co vám mám vyzvednout?“

„Je to balíček. Na mé jméno. Po obědě můžeš vyrazit.“ Zvedla k ústům lžici s polévkou. Před zamračenou tváří jí stoupala pára. „Ve stodole najdeš kolo. Patřilo mému manželovi.“

„Vy jste byla vdaná?“ To byla pro Matta novinka. Nedokázal si představit muže, který by dobrovolně spojil život s touhle ženou.

„Krátce.“

„Co se s ním stalo?“

„Na takové věci by se děti ptát neměly. Není to pro ně dobré. Ale...“ Povzdychla si a spustila ruku se lžicí. „Henry zmizel. Tak se jmenoval. Henry Lutterworth. Byli jsme svoji jen pár měsíců, když se vydal na procházku do lesa a už se nikdy nevrátil. Asi zabloudil a umřel hladem. Vezmi si z toho ponaučení, Matthewe. Okolní lesy jsou husté a člověk se v nich snadno ztratí. Nebo mohl zapadnout do bažiny. To musela být velice nepříjemná smrt. Určitě se pokoušel

plavat, ale samozřejmě čím víc se snažil, tím rychleji se propadával dolů, a když mu voda s bahnem vnikla do nosu, utopil se.“

„Jestli se váš manžel jmenoval Lutterworth, jak to, že vy se jmenujete Deverillová?“ zeptal se Matt.

„Dávám přednost rodnému příjmení. Příjmení svých předků. V Lesser Mallingu vždycky žili Deverillové. Ať se vdáme, nebo jsme svobodné, necháváme si vlastní jméno.“ Opovržlivě si odfrkla. „Henry mi odkázal Včelín v poslední vůli,“ vysvětlila. „Mívali jsme včely, ale odletěly. Často to dělají, když jejich majitel zemře. Zdědila jsem všechny jeho peníze. Ale vším tímhle chci říct, drahoušku, že kdybych byla na tvém místě, rozhodně bych se do lesa nepouštěla.“

„Nemusíte mít strach,“ opáčil Matt.

„Nezapomeň. Lékárník. Stačí, když mu řekneš, že je to pro mě.“

Po obědě přešel Matt dvůr a vstoupil do stodoly. Kolo stálo opřené za starým pluhem. Očividně ho už spoustu let nikdo nepoužíval. Matt ho vytáhl, namazal řetěz olejem, napumpoval pneumatiky a o pár minut později mohl vyrazit z farmy. Když projížděl zrezivělou bránou, měl nádherný pocit. Opět plnil příkaz paní Deverillové, ale všechno bylo lepší než čistit prasečí chlívek.

Zatímco šlapal po silnici, v protisměru se objevilo auto a na okamžik to vypadalo, že se spolu srazí. Byl to černý jaguár s tónovanými skly. Všechno se seběhlo tak rychle, že si Matt ani nestačil všimnout, kdo sedí za volantem. Strhl řídítka stranou, takže vjel do pruhu kopřiv, ale vzápětí se vrátil zpátky na silnici. Potom zastavil a otočil se. Jaguár odbočil na farmu. Zahlédl červená brzdová světla, ale potom vůz zmizel za stavením. Měl chuť se vrátit. Bylo to první moderní auto, které od svého příchodu do Včelína viděl, a napadlo ho, jestli tam neprijelo kvůli němu. Nemohl to být někdo z Londýna, ze sociální péče? Chvilí váhal, ale nakonec pokračoval v cestě. Bylo to poprvé, kdy se dostal ven z farmy. První dotek svobody. Ještě se tam nevrátí.

Do vesnice to bylo asi kilometr a půl. Matt zanedlouho dorazil k ulomené směrovce, u níž se křížilo pět silnic.

Ze všech stran ho obklopovaly lesy a Matt byl rád, že mu paní Deverillová ukázala silnici do Lesser Mallingu, protože všechny

vypadaly stejně. Za celou dobu nepotkal jediné auto. Nic se nepohnulo. Matt se ještě nikdy necítil tak osamělý jako teď. Poslední úsek cesty vedl do kopce a Matt měl co dělat, aby vyšlapal nahoru. Přestože kolo namazal, slyšel, jak pod ním hlasitě skřípe. Před sebou už však spatřil první domy Lesser Mallingu a o chvíli později vjel na návěs.

Paní Deverillová ho už upozornila, že toho v Lesser Mallingu není moc k vidění, a v každém případě měla pravdu. Vesnice byla malá a soběstačná. Na jednom konci stál nezajímavý polorozpadlý kostel a přes prázdnou plochu pokrytou dlažebními kostkami se na sebe dívaly dvě řady obchodů a obytných domů. Uprostřed návsi se tyčil památník válečným obětem, šedivá kamenná deska, na které bylo vytesáno dvacet nebo třicet jmen. V jednom krámku prodávali sladkosti, vedle potravin a v dalším starožitnosti. Všechny vypadaly, jako by se v nich před padesáti lety zastavil čas. Ve vsi byl i hostinec – jmenoval se U husy – a sousedilo s ním řeznictví. Matt si všiml, že uvnitř visí za nohy kuřata se zlomeným krkem. Na pultu ležely plátky šedého, vlhkého masa. Velký muž s plnovousem a zástěře umazané od krve se oháněl sekýrkou. Když kov narazil na kost, Matt uslyšel zaskřípání.

Po návsi se pohybovalo několik lidí, a když si opřel kolo o památník, objevili se další a přicházeli ze všech stran. Matt si uvědomil, že je přilákal on. Tvářili se spíš zvědavě než přátelsky. Viděl, jak se zastavili opodál a něco si šeptali. Znervózňovalo ho, že je středem pozornosti těchhle zapomenutých lidí. Nepochyboval, že všichni dobře vědí, kdo je a proč je tady.

Jedna žena k němu zamířila a Mattovi blesklo hlavou, že ji odněkud zná. Měla dlouhé bílé vlasy, malou hlavu a černé oči, které mohly patřit panence. Když se přiblížila, všiml si, že ji hyzdí mateřské znaménko. Na jedné tváři měla ohavnou světle fialovou skvrnu. Vzpomněl si, jak byl nemocný. Viděl ve svém pokoji ve Včelíně tuhle ženu?

Přistoupila těsně k němu. „Jsme moc rádi, že ses tak rychle uzdravil, Matthewe,“ řekla. Měla vysoký, skřehotavý hlas. Vypadalo to, jako by dusila slova v krku. Jsem Claire Deverillová. „Bydlíš u mé sestry.“

Takže měl pravdu. Už ji předtím viděl.

„Jsem ředitelkou místní obecné školy,“ pokračovala. „Brzy se k nám připojíš.“

„Na tu jsem už moc starej,“ namítl Matt.

„Bohužel, na měšťanku jsi zase moc hloupý. Viděla jsem tvé výsledky. Neučil ses. Moc toho neumíš. To není dobrý příklad pro jiné děti.“

Objevila se další žena – vysoká a štíhlá – a tlačila před sebou starodávný kočárek. Kolečka při otáčení pronikavě skřípala. „To je ten chlapec?“ zeptala se.

„Ano, slečno Creevyová.“ Claire Deverillová se usmála.

Matt pohlédl do kočárku. Slečna Creevyová v něm vozila místo dítěte velkou porcelánovou panenku. Dívala se na Matta se strnulým úsměvem a vykulenýma, prázdnýma očima.

„Hledám lékárnu,“ oznámil Matt. Najednou odtud chtěl být co nejdřív pryč. Začal litovat, že sem chodil.

„Je tamhle.“ Claire Deverillová ukázala směr. „Hned vedle cukrárny.“

Před kostelem na opačném konci vesnice se objevily další dvě ženy. V černých kabátech, které se jim nadouvaly ve větru, vypadaly jako strašáci do zelí. Byla to jednovaječná dvojčata. Ve stejném okamžiku se vynořil z hostince malý, zavalitý muž s modrozeleným tetováním na pažích, obličej i lebce. Pokuřoval hliněnou dýmku. Když Matta spatřil, rozesmál se. Matt se dal na ústup dřív, než se k němu stačil muž přiblížit.

Ani se nedivil, že jsou všichni obyvatelé Lesser Mallingu trochu blázniví. Každý by se zbláznil, kdyby žil v takovém zapadákově, jako je tenhle. U kostela se nacházel rybník a Matt si všiml skupinky dětí, které krmily kachny. Zamířil k nim, ale jakmile tam došel, blesklo mu hlavou, že si tady jen těžko najde přátele. Byl tu asi desetiletý chlapec s podivnými nazelenalými vlasy a tlustýma nohama, které mu trčely z krátkých kalhot. Dvě holčičky – sestry – měly stejné staromódní šaty a cop. Poslední dítě, asi sedmiletý kluk, byl tělesně postižený a jednu nohu mu svírala kovová ortéza. Mattovi ho bylo nejdřív líto, ale když přistoupil blíž, chlapec vytáhl vzduchovku a s úsměvem zacílil na kachny. Matt rychle kopl nohou

a shodil do vody kamínek. Kachny odletěly. Chlapec na ně vypálil, ale minul.

„Proč jsi to udělal?“ chtěla vědět jedna holčička rozmrzele.

„Co to tu vyvádíte?“ zeptal se Matt.

„Krmíme kachny a Freddy je pak střílí,“ vysvětlila druhá. „Je to sranda!“

„Sranda?“

„Jako na střelnici!“ pronesly holčičky současně.

Freddy si znovu nabil vzduchovku. Matt znechuceně potřásl hlavou. Nechal děti svému osudu a zamířil zpátky k lékárně.

Takovou lékárnou ještě nikdy neviděl: byla to tmavá, děsivá místnost s řadami dřevěných polic. Matt na nich rozeznal několik krabiček léků proti bolestem hlavy a pár kostek mýdla, ale převážně na nich stály staré láhve. V některých byl prášek, v jiných suché bylinky. Další obsahovaly podivné chuchvalce, které se vznášely v kalné vodě. Matt si přečetl několik ručně popsaných štítků. Kulčiba dávivá. Oměj. Pelyněk pravý. Nic mu to neříkalo. Zvedl lahvičku se žlutou tekutinou, obtočil ji v ruce a málem vykřikl nahlas, protože k hladině se zvedlo vyrvané oko a dotklo se horního okraje nádoby. Mohlo patřit ovci nebo krávě. Za ním se táhla rozcupovaná tkáň. Mattovi se zvedl žaludek.

„Co pro tebe můžu udělat, chlapče?“

Byl to lékárník; malý, zrzavý muž v obnošeném bílém plášti. Zrzavé chloupky mu rostly také na šíji a dokonce i na hřbetech rukou. Měl těžké černé brýle zabořené do nosu tak, až Matta napadlo, jestli si je vůbec někdy sundává.

„Co je to?“ chtěl vědět Matt.

„Oko.“

„Proč ho tu máte?“

Lékárník otočil lahvičku kolem dokola a očima zvětšenýma brýlemi prozkoumal exemplář. „Potřeboval je veterinář,“ odpověděl. Znělo to podrážděně. „Dělal testy.“

„Mám něco vyzvednout paní Deverillové,“ oznámil Matt.

„Ale jistě. Takže ty jsi určitě Matthew. Všichni jsme se těšili, až tě poznáme. Moc jsme se na to těšili.“

Lékárník vytáhl balíček zabalený v hnědém papíře a převázaný provázkem. „Jmenuju se Barker,“ představil se. „Doufám, že se budeme vídat častěji. Ve vsi, jako je tahle, vždycky rádi uvítáme čerstvou krev.“ Podal mu balíček přes pult. „Kdykoliv se zastav.“

Matt vyšel z lékárny a všiml si, že na náves dorazili další dva obyvatelé vesnice. Teď jich tu bylo přinejmenším deset a povídali si spolu. Spěšným krokem došel ke kolu. Za sedlem mělo brašnu a Matt do ní vložil balíček. Chtěl být co nejrychleji zpátky na silnici, pryč z vesnice. Ale nemělo to tak dopadnout. Když otáčel kolo, najednou se objevila ruka a sevřela řídítka. Matt sklouzl pohledem po paži, k níž patřila, a uviděl asi třicetiletého muže se světlými vlasy a kulatým, brunátným obličejem. Muž měl na sobě vytahaný svetr a džíny. Byl silný, což Matt poznal z toho, jak snadno kolo držel.

„Pusťte mě!“

Matt se mu pokusil kolo vytrhnout, ale nepodařilo se mu to. „Nechováš se moc přátelsky,“ poznamenal muž. „Jak se jmenuješ?“

„Co je vám do toho?“

„Jsi Matthew Freeman, co?“

Matt neodpověděl. Oba nehybně stáli a svírali kolo. Tvořilo mezi nimi překážku.

„Poslali tě sem v rámci projektu?“

„Jo. Stejně to všichni víte – tak proč se ptáte?“

„Poslechni, Matthewe Freemane,“ pronesl zničehonic muž. „Neměl by ses potloukat po vsi. Ani po okolí. Rozumíš mi? Neměl bych s tebou takhle mluvit, ale jestli se nechceš dostat do průšvihů, odejdi odsud. Uteč co nejdál a už nikdy se nevracej. Slyšíš mě? Musíš...“

Odmlčel se. Z lékárny vyšel lékárník, zůstal stát mezi dveřmi a pozoroval je. Plavovlasý muž pustil Mattovo kolo a bez ohlédnutí chvatně odešel.

Matt nasedl na kolo a ujížděl pryč z vesnice. Před ním se rozkládaly borové lesy, černé a zlověstné. Už se stmívalo.

ŠEPOTY

Matt stál na třpytící se kamenné věži. Kolem byla neproniknutelná tma, ale přesto viděl. Hluboko pod ním se pomalu převalovaly vlny, husté a olejnaté. Z vody trčely útesy ostré jako břitva. Vlny se na okamžik zastavily, pak se vrhly dopředu a roztráštily se o ně. Vítr hlasitě kvílel. Nad mořem zuřila bouře. Po obloze se míhaly klikaté blesky – ale byly černé, ne bílé – a Matt si v tu chvíli uvědomil, že celý svět je naruby jako negativ.

V dálce na šedivé, opuštěné pláži zahlédl čtyři lidi – tři chlapce a jednu dívku. Byli asi v jeho věku. Na to, aby jim viděl do tváře, stáli příliš daleko, ale nějak je poznal a věděl, že čekají na něj. Musel se k nim dostat, ale nevěděl jak. Stál na kamenné věži. Bouře sílila a teď se přes moře natahovalo cosi temného a děsivého. Obrovské křídlo, které se kolem Matta skládalo. Dívka na něj zavolala.

„Matthewe! Matthewe!“

Vítr ta dvě slova zachytil a odnesl je pryč. Dívka ho úpěnlivě prosila, ale také jí se krátil čas. Pláž pukala a začala se bortit. Objevily se v ní tmavé praskliny, do nichž se hrnul písek. Kolem burácely vlny. Čtveřice dětí byla v pasti, nemohla utéct.

„Už jdu!“ zakřičel Matt.

Udělal krok směrem k nim, klopýtl, pak se naklonil dopředu a spadl. Vykřikl. Ale jeho pád nemohlo nic zastavit. Jak se řítit tmou k mořské hladině, všechno se kolem něho točilo.

Matt se s trhnutím probudil.

Ležel v posteli ve Včelíně. Rozeznal dřevěné trámy na stropě, suché květiny ve váze na prádelníku. Byl úplněk a do místnosti dopadalo slabé měsíční světlo. Chvíli nehybně ležel a přemýšlel o snu. Zdál se mu už mnohokrát, nejen ve Včelíně, ale i předtím. Byl vždycky stejný, až na dvě věci. Ta neviditelná bytost, která se formovala – to skládající se křídlo, ať to bylo cokoli –, pokaždé nabývala konkrétnějšího tvaru. A Matt se pokaždé probudil o pár vteřin později a o několik centimetrů blíž nad mořskou hladinou. Přemítal, co se stane, až se neprobudí včas.

Podíval se na hodinky a natočil je k oknu, aby viděl na ciferník. Byla skoro půlnoc. Lehnout si šel kolem desáté. Co ho probudilo? Byl unavený z práce a měl by tvrdě spát.

A pak to uslyšel.

Bylo to slabé a v dálce, a přesto v tichu noci naprosto zřetelné. Přicházelo to z lesa a klouzalo přes stříbrné špičky stromů zaplavené měsíčním světlem.

Šeptání.

Zpočátku si Matt myslel, že je to jen vítr ve větvích, ale bylo bezvětrí. A když odhrnul pokrývku a posadil se, uslyšel další zvuk. Ozýval se za šepoty, stálý a neměnný. Tiché elektronické hučení. Šepoty utichly a začaly znovu. Hučení pokračovalo.

Matt cítil, že se mu proti jeho vůli ježí chloupky v zátylku. Ty zvuky byly daleko, ale klidně se mohly ozývat odněkud z domu. Slyšel je všude kolem sebe. Vstal z postele a došel k oknu.

Měsíc se schoval za mrak a na okamžik všechno potemnělo. Matt ale uviděl světlo. V okolní tmě, někde nedaleko od kraje lesa, spatřil slabou záři. Světlo zakrývaly stromy, které je ze všech stran obklopovaly. Nicméně trochu prosvítalo mezerami ve větvích a šířilo se, studené bílé paprsky, které mizely ve vzduchu. Bylo to elektrické světlo... ne plameny. A zdálo se, že vychází ze stejného místa jako ten zvuk.

Kdo tam je? Co se může v hloubi yorkshirského lesa dít – a má to něco společného s varováním, které to odpoledne dostal?

„Neměl by ses potloukat po vsi. Ani po okolí. Rozumíš mi?“

Najednou to Matt chtěl vědět – a ještě než si ujasnil, co udělá, oblékl se, otevřel dveře a vyklouzl ven. Na okamžik se zastavil a poslouchal, jestli je ve stavení klid. Paní Deverillová měla pokoj na konci chodby a dveře byly zavřené. Matt její pokoj nikdy neviděl. Usoudil, že jeho pěstounka tvrdě spí. Vždycky si chodila lehnout přesně v půl desáté. Probudit ji bylo to poslední, po čem toužil. Po špičkách sešel po schodišti a vplížil se do obývacího pokoje. Když vstoupil do dveří, portrét příbuzné paní Deverillové ho opět pozoroval. Její oči jako by ho téměř sledovaly. Tvář měla ponurou, uzavřenou.

Na dvoře byla zima. Všude panoval klid. Matt teď slyšel šepoty zřetelněji. Připadaly mu nejen hlasitější, ale také jako by se ozývaly z větší blízkosti. Dokonce dokázal rozeznat některá slova – ne že by však dávala smysl.

„SÁN... ANIS... CHÍSEBEN... ONÉM...VOLAR.“

Jak tam stál samotný ve tmě, ty zvláštní zvuky kolem něho tančily. Byly to lidské šepoty. Lidské, a přesto jako by současně přicházely z jiného světa. Uvažoval, co udělá. Na jedné straně toužil vytáhnout kolo a přiblížit se k nim. Na druhé straně se chtěl vrátit do postele a na celou věc zapomenout. A pak si všiml něčeho, co si měl uvědomit okamžitě.

Auto paní Deverillové bylo pryč.

Landrover stál vždycky na stejném místě, hned vedle stodoly, a večer tam byl. Mohla odjet ze Včelína? Je někde v lese a účastní se toho, co se tam odehrává? Je Matt na farmě sám?

Vrátil se do obývacího pokoje. Zadíval se na portrét a tentokrát věděl, že za to nemůže jeho bujná fantazie: portrét se opět změnil. Postava měla zvednutou ruku a teď ukazovala kostnatým prstem vzhůru, jako by mu nařizovala, aby se vrátil do postele. Matt byl přesvědčený, že takhle obraz původně nevypadal.

Vyšel po schodech nahoru – ale nezamířil do svého pokoje. Musel se dozvědět, jestli má pravdu, přestože se toho, co chtěl udělat, k smrti bál. Doplížil se na konec chodby a tiše zaklepal na dveře ložnice paní Deverillové. Nic se neozvalo. Zaklepal podruhé, hlasitěji. Potom otevřel dveře.

Spatřil před sebou chladný, prázdný pokoj s holou dřevěnou podlahou a železnou postelí. Byly tu skříň a prádelník, ale už téměř nic jiného. Postel byla prázdná. Měl pravdu. Paní Deverillová odjela. Konečně se mu naskytla příležitost, kterou potřeboval.

Matt se totiž rozhodl, že se vrátí do Londýna. Teď věděl, že uteče dneska v noci. Do svítání dorazí na dálnici a chytí si stop na jih. Nepochyboval, že paní Deverillová zavolá policii, ale čím dál se mu podaří dostat, tím těžší pro ně bude ho objevit. Jakmile se ocitne v Londýně, nic mu nehrozí. Ale potřebuje peníze. Jen na nich závisí, jestli přežije, nebo bude v neustálém nebezpečí. Bude si muset

kupovat jídlo. Bude si potřebovat najít bydlení. V domě určitě nějaké peníze jsou. Najde je a ukradne.

Začal v kuchyni. Už se nestaral, že dělá hluk. Chvatně prohledával zásuvky a skříňky, otevíral krabičky a zavařovací sklenice a snažil se zjistit, kam paní Deverillová schovává finance na domácnost. Stále slyšel šeptání, přestože teď bylo víc přerývané. Ztrácí se? Podíval se na hodinky. Bylo čtvrt na dvě. Zrychlil tempo, protože se bál, že se jeho pěstounka může každou chvíli vrátit. V kuchyni žádné peníze nenašel. Snažil se objevit její kabelku. Tam by mohla být hotovost a možná i kreditní karty. Ale musela si ji vzít s sebou.

Přesunul se do obývacího pokoje. Díval se za knížky a pod židle, protože doufal, že by tam paní Deverillová mohla schovávat své úspory. Celou tu dobu měl pocit, že ho portrét rozzlobeně sleduje. Matt nerozsvítil – Noah byl pravděpodobně ve stodole, a tak se bál, že by ho mohlo světlo prozradit. Když se chystal prozkoumat krb, něco na něj zavřeštělo a vyděsilo ho to k smrti. Srdce mu bušilo jako splašené. Byl to Asmodeus, kocour paní Deverillové. Spal na křesle, ale teď stál na všech čtyřech a vypadal, jako by ho zasáhl elektrický proud; srst měl naježenou a oči mu žhnuly jako uhlíky. Otevřel tlamu, zasyčel a předvedl Mattovi dva bílé špičáky. Matt znehybněl. Kocour se na něj chystal zaútočit. Byl o tom přesvědčený. Už se na to připravoval, drápy na předních packách drásal potah na křesle a zkoušel si, co mu provede s obličejem.

Matt se otočil. Vedle ohniště ležel těžký, starodávný pohrabáč. Napadlo ho, že po něm chňapne, ale nebyl si jistý, jestli ho dokáže použít. Kocour zlostně mrskal ocasem. Ani na okamžik nespustil z Matta oči. Dovolil si zneužít pohostinnosti paní Deverillové, a teď za to zaplatí. Kocour podruhé zasyčel a skočil.

Ale Matt na to byl připravený. Vedle pohrabáče stál velký koš. Obvykle v něm ležela polena, ale tentokrát byl prázdný. Matt ho zvedl a překlopil ho přes kocoura právě v okamžiku, kdy se vymrštil z křesla. Slyšel jeho pronikavé ječení a mňoukání a cítil, jak drápy zoufale buší do proutěné klece. Matt přitiskl koš na židli a uvěznil kocoura uvnitř. Jednou rukou držel koš a druhou natáhl před sebe. Paní Deverillová měla starodávný šicí stroj, který stál vedle židle.

Napnul všechny své síly, zvedl ho a položil na koš. Proutí zavržalo. Kocour skočil na stěnu koše, ale ten se nepohnul. Asmodeus se namáhal marně.

Matt se napřímil. Byl v šoku a třásl se jako osika. A zničehonic si uvědomil ještě něco. Z lesa se přestaly ozývat zvuky. Šeptání utichlo. Až dosud peníze nenašel a čas běžel.

Zbýval mu pouze jediný pokoj.

Vrátil se nahoru do ložnice paní Deverillové. Ty peníze budou určitě tady. Otevřel šatní skříň. Ve tmě spatřil oblečení paní Deverillové na drátěných ramínkách a pod ním boty. Právě když chtěl zavřít dveře, všiml si v zadním rohu krabice z tvrdého kartonu. Sehnul se a otevřel ji. Uvnitř něco bylo. Ne peníze. Fotografie.

Jednu vytáhl a spatřil hřbitov. Snímek byl černobílý, vyfotografovaný pomocí teleobjektivu. Na hřbitově stál dav lidí v tradičních smutečních šatech a uprostřed nich asi osmiletý chlapec. Matt ho okamžitě poznal. S pocitem zděšení a nevolnosti si uvědomil, že se dívá sám na sebe.

Byl to pohřeb jeho rodičů.

Před šesti lety.

Ale to není možné. Nikdo tam tenkrát nefotil. A i kdyby ano, i kdyby tam byl nějaký novinář nebo někdo jiný, co ten snímek dělá tady? Jak k němu paní Deverillová přišla?

K fotografii byly kancelářskou svorkou připnuté dva listy papíru. Matt je s bušícím srdcem uvolnil a obrátil je, aby si je mohl přečíst. Oficiální policejní zpráva. Na každé stránce bylo červené razítko TAJNÉ. Matt se snažil v šeru soustředit na čtení.

SVĚDECTVÍ PANÍ ROSEMARY GREENOVÉ V
SOUVISLOSTI S TÍMTO PŘÍPADEM NEBUDE ZVEŘEJNĚNO
A DOPORUČUJEME NA NĚJ UVALIT TOTÁLNÍ MEDIÁLNÍ
EMBARGO. DÍTĚTI, MATTHEWU FREEMANOVÍ, JE TEPRVE
OSM LET A PROJEVUJE JASNOVIDECKÉ SCHOPNOSTI,
KTERÉ JSOU NAD...

Jasnovidické schopnosti. Matt si nechtěl význam těch slov připustit. Ani nechtěl dočíst zbytek zprávy. V tu chvíli se rozhodl.

Zasunul krabici zpátky do rohu, zavřel dveře šatníku a vyšel z místnosti. V obývacím pokoji ho mlčky pozoroval portrét. Asmodeus se znovu a znovu vrhal na stěny koše a snažil se uniknout. Matt si ani jedné z těch věcí nevšímal. Prudce otevřel hlavní dveře a vyběhl na dvůr.

Peníze nenašel a bude se prostě muset obejít bez nich.

Rozhodně byl nejvyšší čas vypadnout.

Dojet na kole na křižovatku mu trvalo jen pár minut. Ochladilo se, a když se zastavil u ulomené směrovky, aby se zorientoval, dech se mu srážel v obláčky páry. Mohl si vybrat z pěti venkovských okresek, z nichž všechny protínaly les, ale každá v jiném směru. Jedna, jak věděl, vedla do Lesser Mallingu. Po další právě přijel z farmy. Zbývaly tedy tři. Vybral si tu prostřední, a vděčný, že mu měsíc svítí nad hlavou, se po ní vydal. V lese bylo ticho. Elektrické lampy nesvítily. Ze všeho nejvíc se bál, že potká paní Deverillovou, jak se vrací domů. Napínal uši, jestli nezaslechne její landrover, ale všude panoval klid. Byl naprosto sám.

Snažil se soustředit na to, co dělá. Nechtěl se dívat na lesy, ale neustále si uvědomoval, že ho obklopují ze všech stran. V měsíčním světle se rýsovaly kmeny stromů stojící v dokonale přesných řadách. Vypadaly jako mříže obrovského vězení pod širým nebem. Větve se jim lehce pohupovaly a vrhaly na zem tisíce stínů. Zatímco Matt projížděl kolem, jehličí šustilo, jako by si mezi sebou šeptalo.

Matt upíral oči na silnici před sebou. Měl v úmyslu jet celou noc. Rozhodl se tak potom, co objevil tu fotografii. Bude to muset v Londýně risknout. Bez peněz. Bez střechy nad hlavou. Policie ho pravděpodobně nakonec najde, ale to je jedno. Klidně ho můžou zavřít do polepšovny, na jak dlouho budou chtít... Hlavně když bude co nejdál od paní Deverillové a Lesser Mallingu.

Proč měla jeho fotografii ve skříni? Jak se jí dostala do ruky tajná policejní zpráva? A jak s paní Deverillovou souvisí smrt jeho rodičů? Ta představa ho děsila, ale napadlo ho, jestli o něm paní Deverillová nevěděla dřív, než jí ho přidělili v rámci projektu PPSP. Znamená to tedy, že si ho nějakým způsobem vybrala? Ale to by

naznačovalo, že to, co se děje v Lesser Mallingu – ať je to, co je to –, plánovala dlouhá léta a že v tom hrál vždycky nějakou roli.

Ať jdou všichni k čertu, pomyslel si Matt. jeho teta, jeho sociální pracovnice, Mallory, paní Deverillová... Už s ním manipulovali dost dlouho. Nastal čas, aby se o sebe začal starat sám. Určitě si dokáže sehnat práci třeba v kuchyni a pokoj na přespání. Vypadá starší, než ve skutečnosti je. Zachmuřeně se opíral do pedálů a poháněl staré kolo kupředu. Opět se podíval na hodinky. Dvě hodiny v noci! Překvapilo ho, kolik času uplynulo od chvíle, kdy opustil farmu.

Objevila se před ním křižovatka. Matt zpomalil a posledních pár metrů dojel setrvačností. Rozhlédl se. Křížilo se tu pět silnic a stála zde ulomená směrovka bez nápisu. Trvalo mu skoro půl minuty, než mu došlo, kde je. Cesta, kterou si před chvílí zvolil, ho velkým okruhem přivedla nazpátek. Byl opět tam, odkud vyjel.

Měl na sebe vztek. Promarnil čas a cennou energii. Paní Deverillová se už asi vrátila do Včelína. Našla kočku pod košem a zkontrolovala Mattův pokoj. Zcela jistě zavolala na policii.

Matt zaťal zuby, vybral si jinou silnici a opět vyrazil. Začal litovat, že nepočkal do rána. Ne. Musel by pracovat na farmě a Noah s paní Deverillovou ho ani na okamžik nespustí z očí. Soustředil se na rytmus, levá noha, pak pravá, a poslouchal, jak pod ním sténá a skřípe řetěz. Stromy se táhly do nekonečna. Uběhlo dalších asi dvacet minut. Matt byl po nemoci opět plný sil a energie. Trochu ho bolely nohy, ale jinak se cítil skvěle. Silnice zahýbala.

Matt zastavil.

Stál opět na křižovatce. To není možné. Cesta, po které jel, byla rovná, a musel urazit přinejmenším tři kilometry. Nevěřicně se zadíval na ulomenou směrovku. Byla tatáž. O tom nebylo pochyb.

Teď dostal opravdu vztek. Když se to stane jednou, je to smůla. Ale dvakrát! To je hloupost. Otočil kolo a vydal se po páté silnici, té nejvzdálenější. Tentokrát šlapal rychleji, protože mu sílu dodával vztek, a usilovně se opíral do pedálů. Kolem ramen mu proudil studený noční vzduch a ochlazoval mu pot na spáncích. Měsíc zakryl mrak a najednou všechno potemnělo. Matt ale nezpomalil. Sotva mrak odplul, Matt prudce zastavil. Nemohl uvěřit vlastním očím.

Pátá silnice se záhadným způsobem proměnila v silnici první. I ona ho přivedla znovu na křižovatku. Uprostřed stála ulomená směrovka a vysmívala se mu do očí.

Tak dobře. Vydal se zpátky po cestě, která vedla kolem Včelína, po níž původně přijel. Tahle silnice musí končit někde jinde. Co nejrychleji projel kolem brány. Na konci příjezdové cesty byla tma, takže se paní Deverillová snad ještě nevrátila. Cesta se šplhala do příkrého kopce – ale to bylo dobře. Konečně změna. Žádná jiná cesta nestoupala ani neklesala. Mattovi už bylo naprosto jedno, kam jede, jen se chtěl dostat na hlavní silnici. Měl po krk lesů, měl po krk venkovských okresek.

Když dorazil na vrchol, zastavil. Poprvé za celou dobu dostal skutečně strach. Šlapal už skoro hodinu, ale nikam se nedostal.

Byl zpátky na křižovatce, ze které vyrazil.

Namáhavě lapal po dechu. Svíral řídítka tak pevně, že mu přestala proudit krev do prstů. Chvilí tam stál a zvažoval možnosti. Ve skutečnosti žádné neměl. Buď si s ním tma hraje, nebo se děje něco, čemu nerozumí. Ale už pochopil, že i kdyby jel celou noc, nikam se nedostane.

Bude muset spoléhat na štěstí u paní Deverillové. Otočil kolo a pomalu šlapal zpátky k farmě.

OMEGA 1

„Včera v noci byl u mě v pokoji,“ oznámila paní Deverillová. Mluvila do telefonu. Sluchátko bylo staromódní a těžké, vyrobené z černého bakelitu. Z ruky se jí vinula tlustá šňůra. „Myslím, že objevil ty fotografie.“

„To byla chyba schovat je do krabice.“

„Možná. Ale bojím se něčeho jiného. Matthew je silnější, než když sem přišel. Připadá mi, že mu to začíná docházet. Nechci ho tu. Podle mě držíme tygra za ocas. Měli bychom s ním něco udělat dřív, než bude pozdě.“

Na druhém konci linky byl muž. Hovořil velice chladně a rozvážně. Měl kultivovaný hlas. Jako ředitel staromódní soukromé školy. „Jak to myslíte?“ zeptal se.

„Zamknout ho. V kostele je krypta. Můžeme ho tam uklidit, do podzemí, kde ho nikdo nebude hledat. Jde jen o pár týdnů. A pak se ho zbavíme jednou provždy.“

„Ne,“ odmítl muž s konečnou platností. „Ten chlapec si myslí, že je stejný jako všichni ostatní. Nemá tušení, kdo je nebo jaký je. Když ho pohrbíme zaživa, brzy to o sobě zjistí. A co se stane, když vás navštíví policie nebo jeho sociální pracovnice? Jak jim jeho nepřítomnost vysvětlíte?“

„Třeba že utekl...“

„Vy víte, že nemůže utéct. Máme ho v hrsti. Je bez šance. A brzy na něj budeme připraveni. Jediné, co po vás chci, je, abyste na něj dávala pozor. Ostatně, kde je teď?“

„Nevím. Někde na dvoře.“

„Dávejte na něj pozor, paní Deverillová. Nespouštějte ho z očí.“

Ve sluchátku cvaklo a spojení se přerušilo. Paní Deverillová držela chvíli sluchátko v ruce a pak zavěsila. „Asmodee!“ zavolala.

Kocour, který seděl na opěrce křesla na opačné straně místnosti, otevřel jedno oko a zadíval se na ni. „Slyšel jsi, co říkal,“ vyštěkla. „Ten kluk...“

Kocour seskočil z křesla, lehce se vyhoupl na okenní parapet a vyskočil z okna. Po dvoře kráčel Noah a tlačil před sebou kolečko s

chlévskou mrvou. Kocour kolem něho proběhl a pokračoval po cestě. O chvilku později zmizel z dohledu.

Matt stál na kraji lesa a díval se tunelem mezi stromy. Kolo leželo vedle něho na travnatém okraji cesty. Před pěti minutami proklouzl kolem Noaha a vyplížil se ze Včelína, ale pořád se nedokázal rozhodnout.

Měl opět chuť vydat se do Londýna. Včera v noci se musel splést. Neviděl, kam jede, a zabloudil. Ale něco ho varovalo, aby se o to už nepokoušel. Nechtěl zase šlapat dokola kolem křižovatky, a kromě toho existuje jiný způsob, jak se odsud dostat. Projekt PPSP je dobrovolný. Stačí jediný telefonát detektivu superintendantu Mallorymu.

Ale než to udělá, chtěl se dozvědět víc. Co to bylo za zvuky, které včera v noci slyšel? Co se v lese dělo? Znal pouze jediný způsob, jak to zjistit.

Odhadl místo, odkud podle něho vycházelo v noci světlo. Muselo ležet někde přímo před ním. A přesto se mu nechtělo sejít ze silnice. Nešlo o tu historku, co mu vyprávěla paní Deverillová – pochyboval, že by zapadl do bažiny. Děsil ho les sám: jeho nepřirozenost, ty vyrovnané řady stromů. Takhle by to příroda nikdy neudělala. Jak by našel cestu zpátky, když všechny borovice vypadají stejně, když v lese nejsou žádné vyvýšeniny, rostliny ani potůčky, které by mohly sloužit jako orientační body? A bylo tu ještě něco jiného. Připadalo mu, že uličky mezi stromy se táhnou donekonečna a tvoří vlastní tajemný svět. Čekala tam na něj temnota. Byl jako moucha na kraji obrovské pavučiny.

Nakonec se přece jen rozhodl, sešel ze silnice a jednou uličkou udělal dvacet kroků vpřed. Pod nohama mu šustilo jehličí. Pokud nezahne doleva nebo doprava, nic se nemůže stát. Stromy ho povedou. A kdyby měl pocit, že bloudí, jednoduše se dostane po stejné pěšině zpátky na silnici.

Přesto... Zastavil se, aby se zhluboka nadechl. Opravdu to bylo zvláštní. Měl pocit, jako by prošel zrcadlem do jiného prostoru. Na silnici bylo chladné, jasné jarní dopoledne, v lese podivně teplo a vlhko. Všude, kam se podíval, viděl sluneční paprsky a temně

zelenou barvu. Na silnici slyšel švitoření ptáků a bučení krávy, v lese panovalo naprosté ticho... jako by sem měl zvuk zakázáno vstoupit.

Už věděl, že si měl přinést kompas. Přinejmenším si s sebou mohl vzít něco, co by mu pomohlo najít cestu zpátky: nůž nebo plechovku s barvou. Vzpomněl si na příběh, který slyšel ve škole. Nějaký Řek – snad Theseus – vstoupil do bludiště, aby zabil stvoření, které bylo napůl člověk, napůl býk. Minotaura. Dostal klubíčko vlny, které rozmotával, a tak našel cestu ven. Matt měl udělat totéž.

Otočil se, a zatímco nahlas počítal, udělal dvacet kroků zpátky.

Silnice tam nebyla.

To není možné. Otočil se. Stromy pokračovaly donekonečna. Rozhlédl se na obě strany. Totéž. Udělal dalších pět kroků. Samé stromy, všechny stejné, které se táhly, kam až oko dohlédlo... a ještě dál. Silnice zmizela, jako by nikdy neexistovala. Buď to, nebo se stromy nějak rozrostly. Vypadalo to tak. Ze všech stran ho obklopoval umělý les. Zajal ho a nikdy ho nenechá odejít.

Matt se zhluboka nadechl, ušel dvacet kroků dopředu, potom zahrnul doleva a udělal dalších deset. Silnice pořád nikde. Bylo jedno, jakým směrem se podíval, všude viděl totéž: vysoké, štíhlé kmeny a tmavozelené jehličí. A mezi nimi ponuré uličky. Sto různých směrů, ale bez možnosti výběru. Matt stál nehybně na místě a doufal, že uslyší auto jedoucí do Lesser Mallingu. Ze mu pomůže najít silnici. Ale žádné auto nejelo. Někde vysoko nad ním zakrákala osamělá vrána. Jinak ho obklopovalo ticho husté jako mlha.

„Skvělý!“

Matt to slovo vykřikl, protože chtěl slyšet zvuk vlastního hlasu. Ale ten hlas mu nepřípadal ani trochu povědomý: byl tenký a slabý, ztlumený nehybnými stromy kolem něho.

Dal se opět do pohybu. Co mohl dělat jiného? Tiše kráčel po koberci z jehličí do neznáma. Když zvedl hlavu, sotva skrz tmavozelenou klenbu rozeznal oblohu. Zničehonic na sebe dostal vztek. Silnice si s ním včera v noci hrály úplně stejně. Ale přinejmenším to byly silnice. Tohle bylo mnohem, mnohem horší.

V tu chvíli spatřil stříbrný záblesk, naprosto nečekaný uprostřed tolika zeleně. Kousek od něho se za hradbou stromů od něčeho odráželo slunce. Matta zaplavila úleva. Otočil se tím směrem a přešel

z jedné uličky do druhé. Ale pokud si myslel, že objevil cestu ven, spletl se. Žádná cesta tam nebyla. Ocítl se u vysokého plotu, tu a tam zrezivělého, ale stále neporušeného. Ten záblesk, který zahlédl, bylo pletivo. Plot byl minimálně šest metrů vysoký a vršek měl z ostnatého drátu. Táhl se doleva i doprava a vypadalo to, že tvoří obrovský kruh.

Za plotem se nacházela paseka a uprostřed ní stála velká budova, nyní nemoderní, a přesto futuristická. Byla rozdělena na dvě části. Hlavní část tvořila obdélníková, dvoupatrová stavba ze šedivých cihel a s okny – napůl rozbitými –, která se táhla po celé její délce. Někde cihly popraskaly a z puklin vyrůstal plevel a břečťan. Na první pohled bylo jasné, že tu stojí už spoustu let. Matt odhadl, že je asi třicet čtyřicet metrů dlouhá. Klidně by zaplnila celé fotbalové hřiště.

Ale jeho upoutala druhá část budovy. Byla bílá, minimálně třicet metrů vysoká a připomínala obrovský golfový míček. Seděla na zemi, jako by se tam dokutálela. Není to hvězdárna? Ne. V klenbě chyběl otvor pro dalekohled. Ve skutečnosti neměla vůbec žádná okna. I tuhle stavbu poznamenaly zub času a nepřízeň počasí. Bílý nátěr vybledl a místy vypadala, jako by ji postihla nějaká kožní choroba. Ale přesto byla působivá. Byla to poslední věc, kterou by Matt uprostřed lesa čekal.

Obě části spojovala cihlová chodba s dveřmi, ale bez oken. Že by to byl hlavní vchod? Matta napadlo, že by si mohl budovu prohlédnout zblízka. Neměl tušení, co to je, a rád by to zjistil.

Vydal se doprava a asi padesát metrů kráčet kolem plotu. Za chvíli les ustoupil a Matt dorazil k bráně s těžkým zámkem na silném, matném řetězu. Na jednom křídle brány byl nápis, slova namalovaná vybledlou červenou barvou na oprýskané dřevěné tabulce:

OMEGA 1
MAJETEK VLÁDY
VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN

Omega 1. Ted' Mattovi blesklo hlavou, jestli budova neslouží vojenským účelům. Nápis hlásal, že jde o majetek vlády. Ministerstva obrany? Zběžně si bránu prohlédl. Byla stará, ale zámek vypadal nově, což znamenalo, že tu někdo nedávno byl. Neměl šanci ho otevřít. Zvedl hlavu a nahoře uviděl stočený ostnatý drát. Tolik pokud šlo o bránu.

S rostoucí zvědavostí pokračoval v obchůzce kolem plotu a doufal, že třeba najde strom, na který by mohl vylézt. Místo toho objevil něco lepšího. V plotě, kde rez rozežrala několik drátů, byla díra – a akorát tak veliká, aby se jí mohl protáhnout. Podíval se na hodinky. Blížilo se poledne, ale pořád ještě měl spoustu času.

Právě když se chystal prolézt na druhou stranu, někdo ho chytil za rameno a otočil ho k sobě.

„Co tady děláš?“ zeptal se.

Mattovi se hrůzou sevřelo srdce. Potom jak chodil sám po lese, ho ani na vteřinu nenapadlo, že by tu někoho potkal. Sevřel ruku v pěst, aby se bránil, ale v tu chvíli poznal brunátnou tvář a svědé vlasy muže, který ho oslovil v Lesser Mallingu – toho, který ho varoval, aby odsud odešel.

„Zabloudil jsem,“ vykoktal Mart a trochu se mu ulevilo. „Co to je?“ Ukázal na budovu za plotem.

„Elektrárna.“

Matt si ho prohlédl důkladněji a všiml si, že mu přes rameno visí zlomená dvouhlavňová brokovnice.

„Neměl by ses tu potloukat,“ pronesl muž.

„Vždyť jsem vám to říkal. Zabloudil jsem. Hledal jsem...“

„Cos hledal?“

„Viděl jsem v lese světla. Včera v noci. Zajímalo mě, co to je.“

„Světla?“

„A něco jsem slyšel. Divný zvuky – něco jako hučení. Proč mi neřeknete, co se tady děje? Radil jste mi, abych odsud odešel.“

„Proč jsi to neudělal?“ chtěl vědět muž.

„Snažil jsem se.“ Matt to dál nerozebíral. Neměl náladu vysvětlovat, co se mu na silnicích zalitých měsíčním světlem přihodilo. „Před čím jste mě varoval?“ zeptal se.

„Proč jsou všichni lidi v Lesser Mallingu tak divný? A kdo jste vy?“

Zdalo se, že se muži trochu ulevilo – ale ostražitý výraz mu z očí nezmizel. Položil ruku na hlaveň brokovnice. „Jmenuju se Burgess,“ představil se. „Tom Burgess. Jsem farmář. Bydlím na farmě Glendale. Leží na silnici do Greater Mallingu.“

„A co tu děláte? Hlídáte to tady?“

„Ne, lovím. V těchhle lesích je spousta lišek. V noci mi kradou kuřata. Rozhodl jsem se jich pár dostat.“ Popleskal pušku.

„Žádný výstřely jsem neslyšel.“

„Žádné lišky jsem zatím neviděl.“

Matt se podíval zpátky na budovu. „Říkal jste, že je to elektrárna,“ začal. Najednou mu ten tvar připadal povědomější. Viděl něco podobného na obrázcích ve škole. „Je to atomová elektrárna?“

Burgess přikývl.

„Co tady sakra dělá?“

„Nic.“ Farmář pokrčil rameny. „Byl to experiment. Kdysi dávno ji tu postavila vláda. Ještě než začali budovat reálné věci. Hledali alternativní zdroje energie, a tak postavili Omegu 1, a když všechny pokusy ukončili, zase ji zavřeli. Nic tam není. Nikdo se k ní už léta nepřiblížil.“

„Včera v noci tu nějaký lidi byli,“ namítl Matt. „Slyšel jsem je. A viděl jsem světla.“

„Třeba máš bujnou fantazii.“

„Tak bujnou ji nemám.“ Matt se naštvál. „Proč mi neřeknete pravdu?“ pokračoval. „Varoval jste mě, že mi hrozí nějaký nebezpečí. Řekl jste mi, abych odešel. Ale já nemůžu odejít, dokud se nedozvím, čeho se mám bát. Proč mi neřeknete, co víte? Jsme tu v bezpečí. Nikdo nás neuslyší.“

Farmář očividně bojoval sám se sebou. Na jedné straně Matt cítil, že chce mluvit. Ale přestože byl silný a ozbrojený, z něčeho měl strach. „Jak mám začít, abys to pochopil?“ pronesl nakonec. „Kolik ti je?“

„Čtrnáct.“

„Neměl bys tu být. Poslechni. Žiju tady teprve rok. Našetřil jsem peníze. Vždycky jsem chtěl mít vlastní farmu. Kdybych věděl... Kdybych měl tušení...“

„Kdybyste věděl co?“

„Paní Deverillová a ti ostatní...“

„Co je s nima? Co dělají?“

V podrostu něco zašustilo a pak se ozvalo rozzuřené zavrčení. Matt se otočil a spatřil zvíře, které vylezlo z kapradí asi dva metry od nich. Byla to kočka s planoucíma očima a tlamou dokořán, takže jí byly vidět špičky. Ale nebyla to jen tak nějaká kočka. Matt poznal ty žluté oči, vypelichanou srst...

Ulevilo se mu. „To je dobrý,“ oznámil. „To je jen kocour. Musel mě sem sledovat.“

Ale farmář zbledl jako stěna. Okamžitě zacvakl hlavě do pažby a přiložil si brokovnici k rameni. Než mu v tom Matt mohl zabránit, stiskl spoušť. Práskl výstřel. Kocour neměl šanci. Tom Burgess do něho vyprázdnil obě hlavně. Ocelové broky se zvířeti zavrtaly do kožichu, černá koule zrudla a udělala děsivé salto nad kapradinou.

„Proč jste to udělal?“ vykřikl Matt. „To nebyla liška. Byla to jen venkovská kočka.“

„Jen kočka?“ Farmář zavrtěl hlavou. „To byl Asmodeus. Kocour paní Deverillové.“

„Ale...“

„Nemůžeme mluvit. Ne tady a ne teď.“

„Proč ne?“

„Dějou se tu věci... věci, kterým bys nevěřil.“ Farmář byl stále bledý jako stěna. Ruce se mu třáslly. „Poslechni!“ zašeptal. „Přijď ke mně na farmu. Zítra dopoledne – v deset. Farma Glendale. Leží na silnici do Greater Mallingu. Až vyjdeš z Včelína, zahni doleva. Trefíš tam?“

„Jo.“ Pak si Matt vzpomněl. „Ne. Všechny ty cesty jsem vyzkoušel, ale vypadá to, že nevedou nikam. Vždycky jsem se dostal zpátky na původní místo.“

„Máš pravdu. Můžeš jít jen tam, kam ti dovolí.“

„Jak to myslíte?“

„To se těžko vysvětluje.“ Burgess se na okamžik zamyslel. Potom sevřel koženou šňůrku, kterou měl kolem krku. Matt pozoroval, jak si ji přetáhl přes hlavu a podal mu ji. Všiml si, že na ní visí oblázek – talisman – a na něm je vyrytý zlatý symbol. Obrys klíče.

„Vezmi si ho,“ řekl Burgess. „Nechtěj po mně, abych ti to vysvětloval, ale když ho budeš mít na krku, nezabloudíš. Zítra přijď ke mně na farmu. Povím ti všechno, co chceš vědět.“

„Proč ne teď?“ naléhal Matt.

„Protože to není bezpečné – ani pro jednoho z nás. Mám auto. Přijď ke mně a odjedeme spolu.“

Tom Burgess zamířil mezi stromy.

„Počkejte!“ zavolal za ním Matt. „Nevím, kudy se dostanu z lesa!“

Burgess se zastavil a otočil se. „Podívej se pod nohy!“ vykřikl. „Jsi na silnici.“ Po těch slovech zmizel.

Matt se zadíval na zem kolem sebe. Stál na pruhu černého asfaltu, který byl pod plevelem a jehličím sotva vidět. Bude ho muset pečlivě sledovat, ale v každém případě ho vyvede z lesa ven. Kamenný talisman držel stále v ruce. Přejel prstem po klíči a blesklo mu hlavou, jestli je skutečně zlatý. Potom si ho navlékl na krk a zastrčil pod tričko.

O deset minut později stál Matt na okrese. Důkladně prozkoumal příjezd k Omeze 1. Byla to pouhá mezera mezi dvěma stromy v několik set metrů dlouhé řadě. Projel kolem ní, aniž si jí všiml, a určitě se mu ji už nepodaří znovu najít. Sundal si bundu, utrl z trička proužek látky a přivázal ho na jednu větev. O krok couvl a zkontroloval svou práci. Když bude potřebovat, světle modrý praporek, který vytvořil, mu ukáže cestu zpátky. Spokojeně si natáhl bundu a vydal se pro kolo.

Asi za čtyřicet minut dorazil zpátky do Včelína. Bylo skoro poledne. Noah natíral stěnu stodoly kreozotem. Matt cítil ve vzduchu zápach chemikálie. Jayne Deverillová byla zřejmě ve stavení a vařila oběd.

Matt si smetl z bundy jehličí a přistoupil ke dveřím. Právě sahal po klice, když vtom se zarazil a strnul. Po zádech mu přeběhl mráz.

Na okenní římse seděl Asmodeus a olizoval si packu. Kocour nebyl mrtvý! Dokonce ani raněný. Jakmile Matta spatřil, nenávistně zavrčel, potom seskočil na zem a zmizel v domě.

ČERSTVÁ MALBA

Tu noc Matt špatně spal. Měl plnou hlavu otázek a představa, že mu na ně Tom Burgess odpoví, v něm vzbuzovala napětí a neklid. Nemohl se dočkat, až se dozví pravdu. A tak se převaloval na úzké posteli a netrpělivě pozoroval oblohu, která byla nejdřív šedá, pak stříbrná a nakonec modrá. Rána na farmě obvykle začínala snídání v sedm. Když sešel dolů, paní Deverillová už přecházela po kuchyni.

„Kde ses včera toulal?“ zeptala se ho. Měla na sobě světle žlutou propínací vestu, neforemné šedivé šaty a holínky. Veškeré oblečení, které na farmě nosila, vypadalo, jako by pocházelo z bazaru.

„Byl jsem na procházce.“

„Na procházce? Kde?“

„Kolem farmy.“

Paní Deverillová stáhla ze sporáku kastrůlek a naběračkou nalila do dvou misek hustou ovesnou kaši. „Nevzpomínám si, že by ses mě dovolil,“ poznamenala.

„Nevzpomínám si, že byste mi řekla, že se musím dovolovat,“ opáčil Matt.

Paní Deverillová přimhouřila oči. „Musím říct, že nejsem zvyklá, aby se mnou někdo takhle mluvil,“ zavrčela. Potom pokrčila rameny, jako by na tom stejně nezáleželo. „Jde mi jen o tebe, Matthewe,“ pokračovala. „Když se podíváš do brožur, které jsi dostal o projektu PPSP, dočteš se tam, že o tobě mám pořád vědět. Nerada bych o tobě v hlášení napsala, že jsi porušil pravidla.“

„Můžete si o mně napsat, co chcete.“

Paní Deverillová postavila misky na stůl a posadila se proti němu. „Dneska nás čeká spousta práce,“ prohlásila. „Je třeba umýt traktor. A měli bychom naštípat dřevo na topení.“

„Jak chcete, paní Deverillová.“

„To ráda slyším.“ Stáhla bledé rty k sobě v jakési napodobenině úsměvu. „Jak chci.“

Bylo devět hodin. Do schůzky s Tomem Burgessem zbývala jedna hodina. Matt, jak mu paní Deverillová přikázala, myl traktor a

stříkal na něj vodu z hadice. Když se asi po padesáté rozhlédl, uvědomil si, že je konečně sám. Noah pracoval na opačné straně stodoly a opravoval nějaké potrubí. Paní Deverillová krmila prasata. Ani jeden z nich ho nehlídal a Asmodea také nikde neviděl. Matt položil hadici na zem, došel ke kohoutku a zavřel ho. Počkal, dokud na škváru nevytekl poslední pramínek vody. Nikdo se neobjevil. Staré kolo nechal na dvoře, aby je měl po ruce. Přikradl se k němu a vyvedl je z farmy. Kdyby na ně nasedl a šlapal, způsobil by hluk.

O chvilku později projel bránou na silnici. S úlevou se ohlédl. Bylo to mnohem snazší, než si myslel.

Příliš snadné? Vzpomněl si, jak se na něj paní Deverillová v kuchyni usmála. Napadlo ho, jestli toho neví víc, než dává najevo. Celou dobu měl pocit, že si s ním hraje, a ta fotografie a policejní zpráva, které objevil v její skříni, to jenom potvrzovaly. Věděla, kdo je. Byl si tím mnohem jistější než dřív. Vybrala si ho záměrně.

Matt nasedl na kolo, začal šlapat a odbočil vlevo, jak mu řekl Tom Burgess. Když tudy jel posledně, silnice ho v kruhu zavedla zpátky na začátek. Ale tentokrát to bylo jiné. Měl na krku talisman od farmáře. Zvedl ruku a ucítil ho pod tričkem. Nechápal, jak by to mohl ovlivnit kamínek se symbolem klíče. Byla to pouze jedna z mnoha otázek, na které se chtěl zeptat.

Cesta vedla do kopce, ale na vrcholku nebyly žádné křižovatky. Místo toho silnice pokračovala kolem řady polí. Před Mattem se zvedala a klesala nízká kamenná zídka. Dorazil ke směrovce a tentokrát nebyla ulomená. Stálo na ní: GREATER MALLING 6 KM. Chvilí na ni zíral. Byla to první připomínka, že mimo Včelín existuje reálný svět, a Matt nedokázal pochopit, jak ji mohl minout, když tudy před dvěma dny projížděl.

Farmu Glendale našel bez potíží. Asi po půl kilometru dorazil k odbočce s bílou bránou a jasně modrým nápisem. Když ujížděl po příjezdové cestě lemované květinovými záhony, pomyslel si, o kolik je tahle farma přívětivější než Včelín. Stodoly a stáje byly čisté a udržované a stály vedle půvabného rybníčku. Na hladině plula labuť, jejíž odraz se mihotal v dopoledním slunci, a přes trávník se kolébala kachní rodinka. V sousedním výběhu přežvykovala kráva a spokojeně bučela.

Samotná farma byla z červených cihel, s vkusnými bílými okenicemi a šedivou břidlicovou střechou. Část střechy, kterou farmář opravoval, zakrývala plachta. V jednom rohu stála stará korouhvička, kohout z tepaného železa ukazující čtyři světové strany. Dnes se díval na jih.

Matt slezl z kola, přešel přes dvůr ke dveřím a zatahal za kovový řetízek, aby rozhoupal zvonek na verandě. Bylo teprve půl desáté. Chvilku počkal a pak zazvonil znovu. Nic. Možná Tom Burgess pracuje ve stodole. Matt k ní došel a nahlédl dovnitř. Spatřil traktor a nejrůznější nářadí, hromadu pytlů a několik balíků slámy... ale po farmáři ani vidu ani slechu.

„Pane Burgessí?“ zavolal.

Ticho. Nic se nepohnulo.

Ale farmář tu někde musel být. Jeho auto, peugeot, parkovalo na příjezdové cestě. Matt se vrátil k hlavním dveřím a vzal za kliku. Dveře se otevřely.

„Pane Burgessí?“ zavolal opět.

Nikdo se neozval. Matt vešel do stavení.

Hlavní dveře vedly rovnou do obytné místnosti. Na jedné straně se tyčil obrovský krb s nablýskanými bronzovými kleštěmi a lopatkou, které se opíraly o rošt. Oheň musel vyhasnout během noci, protože v krbu stále ještě doutnal popel. V pokoji byl chaos. Převrácené stoly a knihy a papíry rozházené po podlaze. Všechny vnitřní okenice byly porůznu zotvírané, některé zlomené napůl. Matt šlápl na plechovku s barvou. Zvedl ji a položil stranou.

V kuchyni to vypadalo ještě hůř. Všechny zásuvky byly vytažené a jejich obsah se válel po celé místnosti. Na podlaze ležely rozbité talíře a skleničky a uprostřed kuchyňského stolu trnula na boku zpola vypitá láhev whisky. Matt zvedl oči. Z dveří příborníku trčel obrovský nůž na porcování masa, zabodnutý do dřeva. Rukojeť mířila na Matta. Působilo to divně a zlověstně.

Matt až do morku kostí cítil, že by odtud měl vypadnout, ale teď odejít nemohl. Lákaly ho úzké, točité schody, které vedly z kuchyně do prvního patra. Ještě než si ujasnil, co udělá, byl v polovině schodiště. Báł se, co najde nahoře, ale nedokázal se zastavit. Měl

dorazit až za půl hodiny. Třeba Tom Burgess ještě spí, uklidňoval se. Ale nějak tomu nevěřil.

Schodiště končilo na podestě s trojími dveřmi. Tiše otevřel ty, které byly nejbliž.

Vedly do ložnice – a tam to vypadalo ještě hůř než dole. Jako by místností proletěl uragán. Lůžkoviny byly zmačkané, roztrhané a rozházené po koberci. Zástlony stržené z okna a jedna okenní tabulka rozbitá. Noční stolek převržený, takže se lampa, budík a halda knížek válely na podlaze. Dveře šatníku dokořán a veškeré oblečení naházené na hromadě v rohu. Uprostřed toho nepořádku se převrhla plechovka zelené barvy a vylila se.

Pak si Matt všiml Toma Burgesse.

Farmář ležel na podlaze na opačné straně postele, částečně schovaný pod prostěradlem. Byl očividně mrtvý. Něco – nějaké zvíře – se mu zahryzlo do krku a obličej. Na kůži měl ohavné rudé šrámy a světlé vlasy spletené krví. Jeho vytřeštěné oči byly prázdné a široce rozevřená ústa jako by se snažila naposledy vykřiknout. Paže měl ztuhlé a zkroucené v zoufalém obranném gestu. Jednu pokrývala zelená barva, která mu slepila prsty k sobě.

Matt podle nepřírozené polohy nohou okamžitě pochopil, že musí mít polámané kosti.

Vyděšeně se zajíkl a couvl. Málem se pozvracel. Nějak se přinutil od farmáře odtrhnout oči a pak to uviděl, namalované na zdi za dveřmi. Farmáři se v posledních okamžicích života podařilo načmárat dvě slova a místo štětce použil vlastní ruku:

KRKAVČÍ BRÁNA

Matt si je přečetl, když pozpátku couval z místnosti. Zavřel za sebou dveře a seběhl po schodech do kuchyně. Vzpomněl si, že tam viděl telefon. Sevřel sluchátko a třesoucím se prstem vytočil 999. Nic se ale neozvalo. Telefon nefungoval.

Hodil přístroj na podlahu a vypotácel se z domu. V okamžiku, kdy doklopýtal na dvůr, začal zvracet. Ještě nikdy mrtvého člověka neviděl. A pokroucené, zmučené tělo Torna Burgesse... Doufal, že už nikdy nic takového neuvidí. Zjistil, že se třese jako osika. Jakmile

se trochu vzpamatoval, dal se do běhu. Na kolo zapomněl. Toužil odtud být co nejrychleji pryč.

Utíkal po příjezdové cestě na hlavní silnici a zamířil do Greater Mallingu. Běžel asi půl kilometru, pak se zhroutil do trávy a namáhavě lapal po dechu. Neměl sílu pokračovat. A proč taky? Nemá rodiče ani přátele. Umře v Lesser Mallingu, a všem to bude jedno.

Nevěděl, jak dlouho tam leží, ale když zaslechl zvuk blížícího se auta, posadil se a pohlédl na silnici. Auto bylo bílé, s pohonem na čtyři kola a majákem na střeše.

Matt vydechl úlevou. Policejní vůz. Bylo to poprvé v životě, kdy ho chtěl skutečně vidět.

Pomalů vstal a s rukama nad hlavou dovrávoval doprostřed silnice. Policejní vůz zpomalil a posléze zastavil. Vystoupili z něho dva policisté a došli k němu.

„Stalo se něco?“ zeptal se první. Byl buclatý, středního věku, s vysokým čelem a řídnuoucími černými vlasy.

„Neměl bys být ve škole?“ zajímal se druhý. Byl mladší než jeho kolega, štíhlý a chlapeckého vzhledu, a měl krátké hnědé vlasy.

„Stala se vražda,“ vykoktal Matt.

„Cože? O čem to mluvíš?“

„Někdo zabil Torna Burgesse. Je to farmář. Bydlí na farmě Glendale. Právě jdu odtamtud,“ chrllil ze sebe v krátkých, přerývaných větách. Dělal mu problémy skládat slova k sobě.

Policisté se tvářili pochybovačně.

„Tys ho viděl?“ zeptal se starší z nich.

Mat přikývl. „Byl v ložnici.“

„Cos tam dělal?“

„Měl jsem s ním schůzku.“

„Jak se jmenuješ?“

Matt byl čím dál netrpělivější. O co jim jde? Právě objevil mrtvolu. Copak není fuk, jak se jmenuje? Ovládl se. „Jsem Matt,“ odpověděl. „Bydlím u Jayne Deverillové ve Včelíně. Seznámil jsem se s Tomem Burgessem. Pozval mě na návštěvu. Právě jsem tam byl. A on je mrtvej.“

Starší policista se zatvářil ještě podezíravěji, ale jeho kolega pokrčil rameny. „Právě jsme kolem Glendalu projeli,“ řekl. „Možná bychom se tam měli podívat.“

Jeho kolega nad tím chvíli uvažoval a pak přikývl. „Tak dobře.“ Otočil se k Mattovi. „Bude lepší, když pojeděš s námi.“

„Nechci se tam vrátit!“ vykřikl Matt.

„Můžeš počkat v autě. Nic se ti nestane.“

Matt neochotně nastoupil do policejního vozu, aby se nechal odvézt zpátky na farmu. Když odbočili na příjezdovou cestu, zaťal zuby. Auto zpomalilo a kola se zakousla do šterku.

„Je tu jako po vymření,“ poznamenal starší policista. Otočil se dozadu na Mata. „Kde že jsi ho našel?“

„Nahore. V ložnici.“

„Někoho vidím,“ oznámil ten mladší.

Matt se podíval z okna. Policista měl pravdu. Vedle domu se objevila žena. Byla vysoká, štíhlá, se zplihlými šedivými vlasy, které jí sahaly na ramena. Matt ji poznal. Byla to jedna z žen, které viděl v Lesser Mallingu. Tenkrát tlačila kočárek. Jak se jen jmenovala? Creaseyová. Nebo Creevyová. Ted' stála na zahradě Toma Burgesse a věšela prádlo. Matt nechápal, co se děje. Když byla v domě, musela přece vidět, jak místnosti vypadají. Copak nešla nahoru?

Policisté vystoupili z auta. Matt je se stále stísněnějším pocitem následoval. Když je žena uviděla přicházet, přestala věšet prádlo.

„Dobrý den,“ pozdravila. „Přejete si?“

„Jsem seržant Rivers,“ představil se starší policista. „A tohle je konstábl Reed. Vy jste kdo?“

„Jsem Joanna Creevyová. Vypomáhám Tomu Burgessovi v domácnosti. Stalo se něco?“ Vypadalo to, že si poprvé všimla Matta. „Matthewe? Co tady děláš?“ Zamračila se. „Neprovedl jsi něco, že ne?“

Matt ji ignoroval.

„Máme takový malý problém,“ začal seržant. „Ten mladík nás totiž před chvilkou zastavil na silnici.“

„Nechal sis tady kolo, Matthewe,“ poznamenala žena. „Napadlo mě, žeš tady byl.“

„Matthew tvrdí, že se panu Burgessovi stala nějaká nehoda,“ pokračoval seržant.

„To nebyla nehoda,“ přerušil ho Matthew. „Někdo ho zabil. Rozerval na kusy. Viděl jsem ho...“

Žena se podívala na Matta a pak se rozesmála. „To je nesmysl,“ prohlásila. „Před deseti minutami jsem ho viděla. Právě jste se s ním minuli. Šel se podívat na ovce do vzdáleného výběhu.“

Policisté se otočili k Mattovi.

„Lže,“ namídl Matt. „Před deseti minutami nikam nešel. Před chvilkou jsem tady byl a pan Burgess byl mrtvej.“

„To je strašné, říkat něco takového,“ zamumlala slečna Creevyová. „Tom je v pořádku. A já mu tady věším ponožky!“

„Běžte se podívat do ložnice,“ vyhrkl Matt.

„Jo. Jen běžte.“ Žena přikývla – a v tu chvíli si Matt začal dělat starosti. Vypadala sebejistě – měla před ním náskok.

Rivers pomalu přikývl. „Porozhlédneme se tady,“ prohlásil.

Vešli do domu a Matt si okamžitě všiml, že přestože je všude nepořádek, slečna Creevyová – nebo někdo jiný – většinu důkazů odstranila. Knihy a papíry byly složeny. Okenice zavřeny. A zmizel i nůž trčící z kuchyňské skříňky... nicméně díra, kterou v ní udělal, byla stále tam. Zamířili nahoru.

„Omluvte ten chaos,“ pronesla slečna Creevyová. „Tom maluje a ještě jsem nestačila uklidit.“

Dorazili na podestu. Dveře ložnice byly zavřené, přesně tak, jak je Matt zanechal. Nechtěl jít dovnitř. Podruhé pohled na mrtvé tělo určitě nezvládne. Ale teď nemohl couvnout.

Seržant Rivers otevřel dveře.

V místnosti byl muž v bílých montérkách potřísněných zelenou barvou. Všechno tu bylo jiné. Někdo odstranil prostěradla a deky z podlahy a samotná postel ležela na boku opřená o zeď. Na okně visely záclony, a přestože jedna tabulka byla stále rozbitá, po střepech nebylo ani památky. Rozházené oblečení zmizelo. A stejně tak tělo Toma Burgesse. Muž pohlédl na policisty a přestal pracovat.

„Dobrý den,“ pozdravil.

„Dobrý den, pane.“ Seržant se krátce rozhlédl. „Můžu se zeptat, kdo jste?“

„Ken,“ odpověděl muž. „Ken Rampton.“ Byl to asi pětadvacetiletý vychrtlý mladík s prohnaným obličejem a kudrnatými plavými vlasy. Usmál se a Matt si všiml, že má ulomený přední zub. „O co jde?“

„Jak dlouho jste tady?“

„Celé dopoledne. Přišel jsem asi v půl deváté.“

„Vy také pracujete pro Toma Burgesse?“

„Pomáhám mu s malováním.“

„Mluvil jste s ním dneska?“

„Viděl jsem ho asi před čtvrt hodinou. Zaskočil se podívat, jak mi jde práce od ruky. Pak odešel... Říkal něco o ovcích.“

„Vždyť jsem vám to povídala,“ prohlásila slečna Creevyová.

Matt cítil, že rudne. „Lžou,“ trval na svém. „Oba. Víím, co jsem viděl.“ Najednou si vzpomněl. „Tom Burgess nechal vzkaz,“ vyhrkl.

Otočil se a zavřel dveře, aby odhalil zeď za nimi. Ale stěna, předtím nasedla, teď byla zelená. Slova, která na ni farmář napsal, zmizela.

„Pozor,“ varoval je Ken Rampton. „Čerstvá malba...“

Seržant Rivers dospěl k rozhodnutí. „Už vás nebudeme zdržovat, pane,“ pronesl a pevně Mattovi stiskl rameno. „A pokud jde o tebe, myslím, že bychom si měli venku promluvit.“

Slečna Creevyová je doprovodila na dvůr. Matt byl zvědavý, jestli ho policisté zatknou. Jak si zničehonic uvědomil, přesně v tohle doufal. Kdyby ho zatkli, možná by ho odvezli zpátky do Londýna. Třeba se choval tak, že se s ním projekt PPSP rozloučí. Ale než stačil někdo něco říct, ujala se slova slečna Creevyová. „Mohla bych si s vámi promluvit, seržante?“ zeptala se.

Hovořili spolu asi dvě minuty. Zatímco žena krčila rameny a rozhazovala rukama, seržant se několikrát podíval jeho směrem a přikyvoval. Konečně se k nim vrátil.

„Měl bys vědět, že plýtvat časem policie je vážný přestupek,“ pronesl.

„Říkám vám pravdu.“

„Radši už mlč, ano?“

Policista měl jasno. Matt to okamžitě poznal a zmlkl.

„Dozvěděl jsem se, že jsi měl už párkrát potíže,“ pokračoval seržant Rivers. „Jsi tady v rámci projektu PPSP, je to tak? Měl by sis toho vážit. Upřímně řečeno, já těmhle věcem nevěřím. Jsi zloděj a nejlepší by bylo, kdyby ti nařezali na zadek a dali tě do polepšovny, abys už nemohl dělat lumpárny. Ale o tom já nerozhoduju. Soud tě poslal sem, a jestli máš aspoň trochu rozumu, budeš za to vděčný a přestaneš se na sebe snažit upozorňovat. Na tu tvoji báchorku teď zapomeneme. Ale už tě nechci nikdy vidět ani o tobě slyšet.“

Matt sledoval, jak policisté odjíždějí. Pak se otočil. Slečna Creevyová se na něj usmívala a dlouhé šedivé vlasy jí vlály ve větru. Mezi dveřmi se něco pohnulo a objevil se v nich Ken Rampton. V ruce stále svíral malířskou štětku, ale také se usmíval.

„Vrat' se do Vcelína,“ řekla slečna Creevyová. „Paní Deverillová na tebe už čeká.“

„Ať si trhne nohou!“ vykřikl Matt.

„Nám neutečeš, Matthewe. Nemáš kam. Snad už to chápeš.“

Matt si jí nevšímal a zvedl kolo.

„Nemáš kam,“ opakovala žena pronikavým hlasem.

Ken Rampton se dal do smíchu.

Matt nasedl na kolo a co nejrychleji šlapal pryč.

MÍSTNÍ UDÁLOSTI

Greater Malling byl kdysi malá, hezká vesnice, která se změnila ve velké, nehezké město. Bylo zde dosud několik připomínek toho, jak vypadal dřív: rybník, řada chudobinců, hostinec ze šestnáctého století nachýlený k jedné straně. Ale vznikly silnice, které ho protínaly ze všech stran a spojovaly se na hlučných křižovatkách. Nové domy vytlačovaly staré budovy. Vyrostly tu kanceláře, parkoviště a následně kina, supermarkety a rušné autobusové nádraží. Teď vypadal naprosto obyčejně. Město, kterým člověk projede cestou někam jinam.

Mattovi trvalo celou hodinu, než sem z farmy Glendale dorazil. Celou cestu se bál, že si z něho silnice zase ošklivě vystřelí a zavede ho někam, kam nechce. Ale na krku mu stále visel talisman, který dostal od Toma Burgesse. Ten zlatý klíč nějak odemkl bludiště vesnických okresek a umožnil mu dostat se sem.

Matt postavil kolo před prádelnu. Napadlo ho, že mu je může někdo ukrást, ale bylo mu to jedno. Už je nebude potřebovat.

Hledal vlakové nádraží a spoj do Londýna. Rozhodl se, že se musí dostat od Yorkshiru co nejdál a už nikdy se sem nevrátí. Bohužel tu žádné nádraží nebylo. Trasu do Greater Mallingu před mnoha lety zrušili, a pokud chce nasednout na vlak, musí se dopravit do Yorku. Zahlédl dopravního strážníka a zeptal se ho na autobusy. Jely dva denně. Ten příští odjížděl ve tři. Měl tři hodiny volného času.

Bezcílně kráčel po hlavní třídě a náhle stál proti knihovně – moderní budově s omšelou hrubou omítkou a zrezivělými okenními rámy. Vypadala dost ošuměle. Matt se na okamžik zamyslel. Potom prošel otáčejícími se dveřmi a vyběhl po schodišti označeném tabulkou VYHLEDÁVÁNÍ INFORMACI. Ocítl se v prostorné, jasně osvětlené místnosti s asi desítkou knihoven podél stěn, řadou počítačů a informačním pultem, za nímž seděl mladík a četl si paperback.

V Lesser Mallingu se dělo něco ohavného, něco velice nebezpečného. Nějak se to týkalo většiny obyvatel vesnice, paní Deverillové, opuštěné atomové elektrárny a něčeho, co se nazývalo

Krkavčí brána. Týkalo se to i Matta. To ho zneklidňovalo ze všeho nejvíc. Vybrali si ho záměrně. Tím si byl jistý. A rozhodl se, že před odjezdem z Yorkshiru zjistí proč.

Krkavčí brána. To byla jediná stopa, kterou měl, a tou tedy začne.

Pátrání zahájil v místním historickém oddělení. V knihovně měli asi deset knih o Yorkshiru a v polovině z nich objevil krátké odkazy na Greater nebo Lesser Malling. O Krkavčí bráně se však ani jedna z nich nezmiňovala. Jedna publikace vypadala slibněji a Matt si ji odnesl ke stolku. Nazývala se Toulky po Greater Mallingu a napsala ji – soudě podle starobylé obálky a zažloutlých stránek už dost dávno – jakási Elizabeth Ashwoodová. Otevřel knihu a přešel očima stránku s obsahem. Našel to. Kapitola šest se jmenovala Krkavčí brána.

Matt obracel stránky a narazil na kapitolu sedm. Vrátil se a skončil u kapitoly pět. Kapitola šest chyběla. Roztřepený okraj a mezera ve vazbě mluvily za vše. Někdo celou kapitolu vytrhl. Šlo jen o náhodný vandalismus, nebo to dotyčný udělal úmyslně? Matt si pomyslel, že to ví.

Ale v knihovně nebyly jen knihy.

Matt přistoupil k mladíkovi u informací. „Potřeboval bych na internet,“ oznámil.

„Proč?“ zeptal se mladík.

„Pracuju na školním projektu. Máme něco zjistit o Krkavčí bráně.“

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Ani já ne. Proto chci jít na internet.“

Mladík mu ukázal směr a Matt zamířil k nejbližšímu počítači. U vedlejšího stolku klikala myší dívka, ale nevšímal si ho. Vybral si vyhledávač a vyťukal heslo:

KRKAVČÍ BRÁNA

Vzpomněl si na slova načmáraná zelenou barvou na stěně farmářovy ložnice. Znovu spatřil mrtvého muže, jeho rozsápané tělo, vytřeštěné, prázdné oči.

Stiskl ENTER.

Chvilku se nic nedělo a pak se na obrazovce objevil seznam s odkazy. Nabídl mu přes dvanáct tisíc možných stránek, které obsahovaly zmínku o krkavcích a bránách, ale ani jedna z nich nebyla ta pravá. Byl tu americký fotbalový tým Baltimorští krkavci, jehož hráči vyšli z brány. Byl tu park Zlatá brána, také v Americe, kde milovníci ptactva spatřili různé druhy krkavců. Krkavci také očividně hnízдили v Kaleyardské bráně v Chesteru. Ale Krkavčí brána žádná... Ani na první stránce, ani na druhé, dokonce ani na třetí. Mattovi došlo, že by muset projít všech dvanáct tisíc odkazů. To by mu trvalo celé hodiny. Musí najít jiný způsob.

Právě chtěl hledání vzdát, když zničehonic se na počítačovém monitoru objevilo okno. Matt se zadíval na dvě slova, která se vznášela v bílém obdélníku:

>Kdo jsi?

Nedalo se nijak zjistit, odkud se tam vzala. Nevěděl, jak odpovědět, a tak odepsal:

>Kdo seš ty?

Chvilku se nic nedělo. A pak:

>Sanjay Drávid.

Matt chvíli čekal, co se stane dál.

>Hledal jsi informace o Krkavčí bráně. Co konkrétně tě zajímá?

Konkrétně? Matt nevěděl, jak na to odpovědět. Sklonil se a znovu odepsal:

>Chci vědět, co to je.

>Kdo jsi?

>Matt.

>Matt čí!

>Pomůžeš mi!

Nastala dlouhá pauza a Matt si začal myslet, že osoba na druhé straně – Sanjay Drávid – odešla. Navíc byl zmatený. Jak se vůbec Drávid dozvěděl, že něco hledá? Copak jeho pátrání spustilo na síti nějaký poplach?

Potom okno opět zablikalo:

>Na shledanou

A bylo to. Matt čekal, ale dál už se nic nedělo, a tak to po chvilce vzdal. Vrátil se k informačnímu pultu.

„Ano?“ Mladík zvedl hlavu od knížky.

„Vycházejí v Greater Mallingu noviny?“

„Noviny...?“ Mladík se zamyslel. „Jsou tu *Gazette*. Ale jen těžko se jim dá říkat noviny. Nikdy v nich žádné novinky nejsou. Jinak tu máme *Yorkshire Post*.“

„Kde ho najdu?“

„V Yorku. Jestli hledáš místní redakci novin, budeš muset zkusit *Gazette*. Sídlí na Farrow Street. Ale pochybuju, že ti s tím školním projektem pomůžou.“

Mattovi chvíli trvalo, než mu došlo, o čem mladík mluví. Pak si vzpomněl na lež, kterou mu řekl, aby se dostal na počítač. „Zkusím to,“ prohlásil.

Farrow Street pocházela ze středověku. Byla úzká a křivolaká, přecpaná popelnicemi plnými láhví a plechovek. Když odbočil z hlavní třídy, napadlo ho, jestli se mladík v knihovně nespletl. Tenhle špinavý, zapomenutý kout, odříznutý od zbytku města, vypadal jako to poslední místo, kde by se mohla nacházet redakce novin. Ale asi v polovině ulice narazil na několik obchodů. První byl pohřební ústav. Pak cestovní kancelář. A nakonec spatřil zchátralou třípodlažní budovu z červených cihel s plastovou cedulkou vedle dveří, na které stálo: GREATER MALLING GAZETTE.

Mat vešel do otevřené místnosti, v níž seděla za pultem kudrnatá dívka, jedla sendvič, ťukala do počítače a hovořila do sluchátek s mluvítkem, které měla připojené k telefonu. Zdálo se, že současně zastává funkci recepční a sekretářky tří novinářů, které zahlédl u stolů za jejími zády. Byli to dvě ženy a jeden muž a Matt si uvědomil, jak otráveně všichni vypadají. Jedna žena neustále zírala, škrábala se na hlavě a nepřítomně zírala před sebe. Druhá očividně podřimovala. Muž si pohrával s propisovací tužkou a civěl na počítačovou obrazovku, jako by doufal, že se článek, na kterém právě pracoval, napíše sám od sebe.

„Potřebuješ něco?“ zeptala se kudrnatá dívka. Matt si myslel, že hovoří do mluvítka, ale pak mu došlo, že se dívá na něj.

„Jo. Rád bych mluvil s někým, kdo se věnuje místním událostem.“

„Jsi odsud?“

„Bydlím v Lesser Mallingu.“

Dívka se zaklonila. „Richardel!“ zavolala. Měla kňouravý nosový hlas. „Máš tu návštěvu.“

Muž, který si hrál s propiskou, zvedl hlavu. „Cože?“

„Tenhle kluk – rád by s tebou mluvil.“

„Jo. Už jdu.“

Mladík vstal a doklátíl se k Mattovi. Bylo mu asi pětadvacet a na sobě měl proužkované tričko a volné, vyšisované džíny. Měl vážnou, inteligentní tvář – tvář, jakou mohl mít v mládí Sherlock Holmes – a krátké, rozčepýřené plavé vlasy. Posledních pár dnů se neholil. Ani si nevyměnil tričko, jak se dalo poznat z jeho stavu. Všechno na něm bylo nedbalé: účes, oblečení, dokonce i způsob, jakým stál.

„Co chceš?“ zeptal se.

„Potřebuju pomoci,“ odpověděl Matt.

„S čím?“

„Snažím se něco zjistit.“

„Proč?“

„Školní projekt.“

„Do jaký školy chodíš?“

To Matta zaskočilo. „Chodím do školy v Lesser Mallingu,“ zalhal. Neznal ani její jméno.

„A pracuješ na školním projektu?“

„Zkus to v knihovně.“

„Tam už jsem byl. Poslali mě sem.“

„Promiň, ale já ti nepomůžu.“ Novinář pokrčil rameny. „Mám moc práce.“

„Ani bych neřekl,“ poznamenal Matt.

„Měl jsem spoustu práce, než jsi přišel.“

„A na čem jste pracoval?“

„Pracoval jsem na své práci. Stačí?“

Matt ovládl zlost. „Třeba pomůžu já vám,“ prohlásil. „Jste novinář. Třeba pro vás mám zajímavější příběh.“

„Příběh?“

„Možná.“

„Tak teda jo. Pojd' nahoru.“

Novinář zavedl Matta do prvního poschodí, kde se nacházela zasedací místnost s výhledem na Farrow Street. Zasedací místnost nebyla nic moc, ale Mattovi už bylo jasné, že tyhle noviny také nejsou nic moc. Byl v ní dřevěný stůl s osmi židlemi, tabule a automat na vodu.

„Nemáš žízeň?“ zeptal se novinář.

Matt přikývl.

Novinář vytáhl plastový kelímek a naplnil ho vodou. Matt sledoval, jak v nádrži stoupá k hladině osamocená bublina vzduchu. Vzal si kelímek. Voda byla teplá.

„Jsem Richard Cole,“ představil se mladík. Pak se posadil se ke stolu, vytáhl poznámkový blok a otevřel ho na prázdné stránce.

„Já jsem Matt.“

„Jen Matt?“

„To stačí.“

„Říkal jsi, že bydlíš v Lesser Mallingu.“

„Jo. Znáte to tam?“

Richard se zachmuřeně usmál. „Byl jsem tam. Je to moje oblast. Já, Kate a Julia – to jsou ty holky, který jsi viděl dole –, všichni máme svůj teritorium. Já dostal Lesser Mallingu. Jsem klikař!“

„Proč klikař?“

„Protože se tam nikdy nic nestane. Je mi pětadvacet a v tomhle zapadákově pracuju už rok a půl. A chceš znát nejvýznamnější událost, o který jsem až doteď psal? STAROU PANÍ ZABIL ŠPATNÝ ZRAK.“

„Jak může někoho zabít špatnej zrak?“

„Spadla do řeky. Minulý týden se v Greater Mallingu konala výstava psů. Blechy byly zajímavější než psi. Jednou jsem dostal pokutu za parkování. Málem jsem ji dal na titulní stranu.“ Odstrčil poznámkový blok a zív. „Víš – Matte – tohle je jedno z nejnudnějších míst v Anglii... možná na celém světě. Vždyť se tu ani nekonají trhy. Nic se tu neděje.“

„Tak proč jste tady?“

„To je dobrá otázka.“ Richard si povzdychl. „Tři roky na univerzitě v Yorku. Vždycky jsem chtěl být novinářem. Absolvoval jsem kurz v Londýně. Myslel jsem si, že dostanu místo v *Mailu* nebo *Expressu* nebo prostě budu na volný noze. Ale tam práce není. Život v Londýně jsem si nemohl dovolit, a tak mě napadlo, že se vrátím na sever. Třeba seženu práci v *Yorkshire Postu*. Bydlím v Yorku a mám ho rád. Ale v *Yorkshire Postu* mě nechtěli. Myslím, že jsem na ně udělal špatný dojem při přijímacím pohovoru.“

„Co se stalo?“

„Naboural jsem šéfredaktora. Nemohl jsem za to. Přijel jsem na poslední chvíli. Když jsem couval, uslyšel jsem ránu. Netušil jsem, kdo to je. To jsem zjistil o deset minut později, když jsem se s ním setkal.“ Richard pokrčil rameny. „Pak jsem se dozvěděl, že mají volný místo tady, a přestože je Greater Malling příšerná díra, rozhodl jsem se, že sem nastoupím. V každém případě to byla práce. Ale *Gazette* nikdo nechte, protože v nich není – kromě inzerce – nic zajímavýho. MÍSTNÍ VIKÁŘ ZAHAJUJE CÍRKEVNÍ SVÁTEK. To otiskneme jeden týden. O týden později píšeme... MÍSTNÍ CHIRURG ZAHAJUJE OPERACI VIKÁŘE. Je to depresivní. Tvrdnu tady, než se mi naskytne něco jinýho, ale nic jinýho se mi zatím nenaskytlo, takže tu... tvrdnu dál!“ Richard se vzpomatoval. „Říkal jsi, že máš pro mě zajímavý příběh!“ Natáhl se pro poznámkový blok a otevřel ho. „To je jediná věc, která mě odsud může dostat. Starý dobrý sólokapr. Jestli máš pro mě příběh, který budu moci dát na titulní stranu, slibuju, že ti pomůžu. Takže ty bydlíš v Lesser Mallingu?“

„Už jsem vám říkal...“

„Kde přesně?“

„Na farmě. Jmenuje se Včelín.“

Richard si to jméno zapsal. „Takže co pro mě máš?“

„Nevím, jestli mi uvěříte.“

„Zkus to.“ Richard se pohodlně uvelebil. Na tváři měl zaujatější, pozornější výraz.

„Tak dobře.“ Matt si tím nebyl jistý. Zastavil se v *Gazette* jen proto, aby se něco dozvěděl o Krkavčí bráně. Ale na novináři bylo něco, co v něm vzbuzovalo důvěru. Rozhodl se mu všechno vyklopit.

A tak vylíčil Richardovi vše, co se přihodilo od jeho příjezdu do Lesser Mallingu. Vyprávěl mu o své první návštěvě ve vsi a lékárně, o setkání s Tomem Burgessem, o světlech a šeptání v lese, o životě u paní Deverillové, o druhé schůzce s farmářem a o tom, že objevil v ložnici jeho mrtvé tělo.

„...a proto,“ uzavřel svůj monolog, „se snažím zjistit, kdo nebo co ta Krkavčí brána je. Musí to být evidentně něco důležitýho. Tom Burgess umřel, když se mě pokusil varovat.“

„Umřel – ale jeho tělo zmizelo.“

„Jo.“

Rozhostilo se krátké ticho a v tu chvíli Matt pochopil, že zbytečně ztrácel čas. Když začal vyprávět, novinář si dělal poznámky, ale po chvíli přestal. Zadíval se do notesu na napůl popsanou stránku s kresbičkou psa a blechy u dolního okraje. Bylo mu jasné, že Richard mu nevěřil ani jediné slovo.

„Kolik ti je?“ zeptal se Richard.

„Čtrnáct.“

„Díváš se často na televizi?“

„Ve Včelíně televize není.“

Richard se na okamžik zamyslel. „Ještě jsi mi nevysvětlil, jak ses tam dostal,“ poznamenal. „Jen jsi řekl, že ta paní – Jayne Deverillová – se o tebe stará.“

Tuhle část příběhu Matt vynechal: zranění strážného a svou účast v projektu PPSP. Věděl, že kdyby to novináři prozradil, skončil by na titulní straně Gazette... ale ze zcela jiných důvodů. To bylo to poslední, po čem toužil.

„Kde máš rodiče?“ vyzvídal Richard.

„Žádný nemám,“ odpověděl Matt. „Před šesti lety umřeli.“

„Promiň.“

Matt pokrčil rameny. „Už jsem si na to zvykl,“ prohlásil, i když to nebyla pravda.

„Heleď se...“ Richard se teď choval s menší jistotou. Bud' mu bylo Matta líto a nechťelo se mu vyslovit to, k čemu se chystal. Nebo se prostě jen snažil najít ohleduplnější způsob, jak mu to sdělit. „Moc mě to mrzí, Matte. Ale všechno, cos mi tady vyprávěl, je naprostý...“

„Co?“

„...blábol. Silnice, který se vracel v kruzích na výchozí místo. Divný pohledy vesničanů! Farmáři, který jsou mrtví a vzápětí zmizí! Co ti mám na to říct? Víím, že jsem od tebe chtěl slyšet příběh. Ale nemyslel jsem tím pohádku!“

„A co ty světla v elektrárně?“

„Jo. O Omeze 1 jsem slyšel. Postavili ji asi před padesáti lety jako prototyp... než vybudují podobný atomový elektrárny v dalších částech země. Ale zavřeli ji, ještě než jsem se narodil. Teď tam nic není. Je to jen prázdná budova.“

„Prázdná budova, kterou Tom Burgess hlídal.“

„To tvrdíš ty. Ale jistě to nevíš.“

„Něco věděl. A oni ho zabili.“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

Richard odhodil propisovací tužku. Kutálela se po stole a nakonec se zastavila vedle poznámkového bloku. „Připadáš mi jako fajn kluk, Matte,“ pronesl. „Ale prohlédla to tam policie a nic nenašla, a možná, jen možná, sis celou tu věc vymyslel.“

„Vymyslel jsem si mrtvolu? Vymyslel jsem si ty slova na zdi?“

„Krkavčí brána? Nikdy jsem o Krkavčí bráně neslyšel.“

„Takže když jste o ní neslyšel, nemůže existovat!“ vyštěkl Matt sarkasticky. Zničehonic dostal vztek. „Dobře, pane Cole. Vidím, že s váma zbytečně ztrácím čas. Je to, jak říkáte. V Lesser Mallingu se nic neděje. Ale mám pocit, že i kdyby se dělo, vy byste si toho nevšimli. Nevím, jakou v tom hraju roli – ale všechno, co jsem vám vyprávěl, je pravda, a abych byl upřímněj, mám šíleněj strach. Takže až se jednou objeví moje tělo v místní řece, možná usoudíte, že to stojí za trochu zájmu. A můžu vám garantovat, že já kvůli špatnými zraku neumřu.“

Matt vstal, vyběhl z místnosti a zabouchl za sebou dveře. Na schodišti potkal tu kudrnatou dívku a ona se na něj překvapeně podívala. Nevšiml si jí. Návštěva místních novin byla naprosto zbytečná. Do odjezdu autobusu mu stále zbývaly dvě hodiny. Musí teď vymyslet, jak sežene peníze na jízdenku.

Vyřítíl se na Farrow Street a zastavil se.

Přímo před vchodem stálo auto a bránilo mu v cestě. Landrover. Poznal ho ještě dřív, než zahlédl na předním sedadle Noaha s rukama

na volantu. Zadní dveře se otevřely a vystoupila z nich paní Deverillová. Vypadala rozzuřeně. Oči jí planuly a kůži měla napjatou k prasknutí. Přestože byla pouze o pár centimetrů vyšší než Matt, když udělala krok dopředu, tyčila se nad ním jako obryně.

„Co to provádíš, Matte?“ chtěla vědět.

„Jak jste se dozvěděla, že jsem tady?“ zeptal se Matt.

„Bude lepší, když se s námi vrátíš do Včelína, drahoušku. Už jsi dneska nadělal problémů dost.“

„Nechci se tam s váma vrátit.“

„Podle mě nemáš na vybranou.“

Matt chtěl trvat na svém. Nemůže ho přece násilím nacpat do auta, ne přímo před redakcí novin v rušném městě. Ale najednou se ho zmocnila únava. Paní Deverillová má pravdu. Vždyť ani nemá peníze na autobus. Nemá kam jít. Co jiného může dělat?

Nastoupil do auta.

Paní Deverillová se vyšplhala za ním a zavřela dveře.

Noah nastartoval a auto se rozjelo.

NEXUS

Slunce právě zapadlo za obzor a opět se blížila noc. Paní Deverillová rozdělala oheň v krbu. Seděla před hořícími poleny, přes ramena měla přehozený pletený šál a na klíně jí ležel Asmodeus stočený do klubíčka. Když se na ni člověk podíval, vypadala jako něčí babička. Dokonce i její příbuzná na portrétu se tvářila přívětivěji než obvykle. Vlasy měla upravenější. Oči možná o trochu méně kruté. Matt stál mezi dveřmi.

„Myslím, že si spolu musíme promluvit, Matthewe,“ pronesla. „Neposadíš se?“

Ukázala na křeslo proti sobě. Matt zaváhal, a pak si sedl. Od chvíle, kdy ho našla v Greater Mallingu, uplynulo šest hodin. To odpoledne nepracoval. Mlčky spolu povečeřeli. A teď tohle.

„Zdá se, že si spolu moc nerozumíme,“ začala paní Deverillová. Hlas měla tichý a klidný. „Mám pocit, že mě nemáš rád. Nevím proč. Neublížuju ti. Bydlíš v mém domě. Jíš moje jídlo. V čem je tedy problém?“

„Nelíbí se mi tady,“ odpověděl Matt prostě.

„Tady se ti nemá líbit. Jsi tu za trest, ne na prázdninách. Na to jsi asi zapomněl.“

„Chci se vrátit do Londýna,“ prohlásil Matt.

„To jsi řekl těm lidem v Greater Mallingu? Těm lidem z novin? Cos jim vlastně přesně řekl?“

„Pravdu.“

Poleno v krbu se zhroutilo a do vzduchu vyletěl gejzír jisker. Asmodeus předl a paní Deverillová zvedla ruku a jedním prstem mu přejela po zádech.

„Neměl jsi tam chodit. Nemám ráda novináře a nemám ráda noviny. Strkají nos do cizích věcí. Co tě to napadlo, Matthewe! Vyprávět jim historky o mně, o vesnici... To ti nepomůže. Věřili ti?“ Matt neodpověděl. Paní Deverillová se nadechla a pokusila se usmát, ale v očích měla pořád tvrdý výraz. „Řekl jsi jim o Tomu Burgessovi?“ zeptala se.

„Řekl.“ Nemělo smysl zapírat.

„Právě o tohle tady jde. Nejdřív do toho zapleteš policii. Ano... Slyšela jsem, co se stalo, od slečny Creevyové. A když to nevyjde, obrátíš se na tisk. A celou tu dobu jsi úplně vedle. Ve skutečnosti nemáš tušení, co se tady děje.“

„Vím, co jsem viděl!“

„Myslím, že ne,“ opáčila paní Deverillová. „Svým způsobem je to moje vina. Chtěla jsem, abys vyčistil prasečí chlívek a nedošlo mi... Některé chemikálie, které používáme, jsou velice silné. Nadýchal ses jich a dostaly se ti do mozku. Dospělí lidé jako Noah se s tím dokážou vypořádat. Samozřejmě Noah ani žádný mozek nemá. Ale chlapec jako ty...“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Matt. „Chcete mi tvrdit, že jsem měl halucinace?“

„Přesně tak. Podle mě se ti od tvého příjezdu sem všechno jen zdálo. Ale neboj se. Už nikdy nebudeš muset čistit prasečí chlívek. Přinejmenším ne dezinfekčním prostředkem. Odteď k tomu budeš používat pouze vodu s mýdlem.“

„Lžete!“

„Tenhle způsob vyjadřování si ve svém domě vyprošuju, mladý muži. Tetě v Ipswich možná nevadil, ale u mě si ho odpusť!“

„Vím, co jsem viděl! Pan Burgess ležel mrtvý v ložnici a všude byl nepořádek. Nepředstavoval jsem si to. Bylo to tak!“

„Co by tě přesvědčilo, že se mýlíš? Co by tě přimělo, abys mi uvěřil?“

Vtom zazvonil telefon.

„Přesně na čas,“ poznamenala paní Deverillová. Nepohnula se, jen pokynula rukou. „Myslím, že je to pro tebe.“

„Pro mě?“

„Proč to nevezmeš?“

Matt stísněně vstal, došel k telefonu a zvedl sluchátko. „Haló?“

„Matthewe – to jsi ty?“

Mattovi přeběhl mráz po zádech. Věděl, že to není možné, že to musí být nějaký trik.

Byl to Tom Burgess.

„Chtěl jsem se ti omluvit,“ řekl farmář. Ne. To nebyl farmář. Byl to jen farmářův hlas. Nějak ho okopírovali. „Bohužel jsme se

ráno minuli. Musel jsem odjet na trh do Cirencesteru. Budu pryč asi čtrnáct dní, ale hned jak se vrátím, zajdu se na tebe podívat...“

Mohla za to jeho bujná fantazie, nebo se najednou v obývacím pokoji prudce ochladilo? Oheň stále hořel, ale nehřál. Matt té osobě – nebo co na druhé straně bylo – neřekl jediné slovo. Praštil telefonem.

„To nebylo právě zdvořilé,“ poznamenala paní Deverillová.

„To nebyl Tom Burgess.“

„Požádala jsem ho, aby ti zavolal.“ V očích se jí odrážely plameny. Matt pohlédl na portrét a zachvěl se. Usmíval se na něj přesně jako žena, která seděla v křesle pod ním. „Napadlo mě, že bude nejlepší, když si s ním osobně promluvíš.“

„Jak jste...?“ začal Matt.

Ale nemělo smysl klást otázky. Vzpomněl si na silnice, které se stáčely v nepochopitelných kruzích zpátky, na kočku, zastřelenou, a přesto živou. A teď tu byl farmář, který byl mrtvý, ale telefonoval mu z Cirencesteru. Ocítl se v rukou síly mnohem silnější než on sám. Byl bezmocný.

„Doufám, že tímhle celou záležitost uzavřeme, Matthewe,“ říkala paní Deverillová. „A myslím si, že bys měl být opatrnější, než někomu začneš vyprávět ty své historky. Nikdo, kdo o tobě něco ví, ti stejně neuvěří. A řekla bych, že to poslední, co potřebuješ, jsou další potíže s policií.“

Matt ji nevnímal. Přestal poslouchat. Mlčky zamířil po schodech do svého pokoje. Byl poražen – a věděl to. Svlékl se, vklouzl pod pokrývku a upadl do neklidného spánku.

* * *

Ta budova se nacházela ve Farringdonu, blízko centra Londýna. Byla dvoupatrová, viktoriánská a stála v ulici vybombardované během druhé světové války a poté znovu opravené. Vypadala jako soukromý dům nebo možná jako advokátní kancelář. V průčelí měla jednoduché černé dveře s poštovní schránkou, ale jediné, co sem kdy pošťák doručil, byly reklamní letáky. Jednou za měsíc rohožku někdo uklidil, poštu odnesl a spálil. Světla v budově se zapínala a

vypínala, ale fungovala na časový spínač. Nikdo tu nebydlel. Dům byl přes vysoké ceny nemovitostí v Londýně většinu roku prázdný.

V osm hodin večer zastavil před budovou taxík a vystoupil z něho muž. Byl to asi padesátiletý Ind v obleku a lehkém volném plášti. Zaplatil řidiči a počkal, než taxík odjel. Potom vytáhl z kapsy klíč, došel ke dveřím a odemkl je. Krátce se rozhlédl na obě strany, a když nikoho nespátřil, vstoupil dovnitř.

Úzká chodba, z níž vedlo schodiště do prvního patra, byla prázdná a nablýskaná jako zrcadlo. Muž tu několik měsíců nebyl, a tak se na okamžik zastavil a vybavoval si zdejší drobnosti: dřevěné schody, stěny smetanové barvy, starobylý vypínač vedle zábradlí. Nic se nezměnilo. Muž litoval, že sem musel přijet. Pokaždé, když tu byl, doufal, že se sem už nikdy nevrátí.

Vyšel po schodišti do prvního patra. Horní chodba byla modernější, pokrytá drahým kobercem, s halogenovým osvětlením a otáčivou bezpečnostní kamerou v každém rohu. Na konci chodby se nacházely další dveře – tyhle byly z tónovaného skla. Když k nim muž přistoupil, elektronicky se otevřely a pak se za ním tiše zavřely.

Nexus byl opět v plném počtu.

Bylo jich dvanáct: osm mužů a čtyři ženy. Přicestovali sem z různých částí světa. Vídali se jen zřídka, ale byli neustále ve spojení a komunikovali spolu prostřednictvím telefonu nebo e-mailu. Všichni byli vlivní. Měli kontakty ve vládě, tajných službách, obchodních kruzích i v církvi. Nikomu neřekli, že tady dnes v noci budou. Dokonce jen velice málo lidí mimo tuhle místnost vědělo, že tahle organizace existuje.

Kromě stolu a dvanácti kožených židlí v místnosti téměř nic jiného nebylo. Vedle každého ležely na dlouhém dřevěném pultu tři telefony a počítač. Hodiny ukazovaly čas v Londýně, Paříži, New Yorku, Moskvě, Pekingu a – kupodivu – v perské Limě. Na stěnách visely různé mapy. I když se to nedalo poznat, zdi byly zvukotěsné a protkané špičkovým zařízením, které chránilo místnost před odposloucháváním.

Ind kývl na pozdrav a posadil se na poslední volné místo.

„Děkuji, že jste přijel, profesore Drávide.“ V čele stolu seděla mluvčí. Byla to asi čtyřicetiletá žena v strohých černých šatech a

saku zapnutém až ke krku. Měla hubenou, ostře řezanou tvář, černé, krátce ostríhané vlasy a podivně rozostřený pohled. Nedívala se na profesora, když mluvila. Nedívala se na nikoho. Ta žena byla slepá.

„Rád vás zase vidím, slečno Ashwoodová,“ odpověděl Drávid. Hovořil pomalu. Měl hluboký hlas a precizní přízvuk. „Popravdě řečeno, byl jsem stejně v Anglii. Pracuji v Přírodovědném muzeu. Ale vážím si toho, že přijeli všichni ostatní. Svolal jsem vás narychlo a vím, že někteří z vás mají za sebou dlouhou cestu.“ Kývl na muže sedícího vedle něho, který přiletěl ze Sydney v Austrálii.

„Jak jistě víte, slečna Ashwoodová mi před třemi dny telefonovala a požádala mě, abych svolal mimořádnou poradou Nexu. Po rozmluvě s ní jsem usoudil, že je nutné, abychom se okamžitě sešli. Ještě jednou vám chci poděkovat, že jste přijeli.“

Drávid se obrátil k slečně Ashwoodové. „Povězte jim, co jste sdělila mně, slečno Ashwoodová,“ vyzval ji.

„Jistě.“ Slečna Ashwoodová sklouzla rukou po desce stolu ke sklenici před sebou a napila se vody. „Od naší poslední schůzky uběhlo sedm měsíců,“ začala. „Tehdy jsem vám řekla, že cítím nebezpečí, že mám pocit, že se něco děje. Dohodli jsme se, že budeme situaci dál sledovat tak jako vždycky. Jsme očima světa. I když já samozřejmě vidím jiným způsobem.“

Odmlčela se.

„To nebezpečí je čím dál větší,“ pokračovala. „Už několik týdnů přemýšlím o tom, že bych vás měla svolat, a několikrát jsem o tom mluvila s profesorem Drávidem. Už to nemůžu ignorovat. V hloubi duše cítím, že se naplní naše nejhorší obavy. Krkavčí brána se otevře.“

Kolem stolu to zašumělo, ale několik lidí se tvářilo pochybovačně.

„Jaké máte důkazy, slečno Ashwoodová?“ zeptal se jeden z nich. Byl to vysoký, snědý muž a přijel sem až z Jižní Ameriky.

„Moje důkazy dobře znáte, pane Fabiáne. Víte, proč jste mě do Nexu přizvali.“

„Přesto... Co vám kdo řekl?“

„Nikdo mi nic neřekl. Kéž by to bylo tak snadné. Můžu vám jen sdělit, co cítím. A právě teď mám dojem, jako by se ve vzduchu

vznášel jed. Uvědomuji si ho celou dobu a ten pocit je čím dál intenzivnější. Temnota přichází. Formuje se. Musíte mi důvěřovat.“

„Doufám, že to není důvod, kvůli kterému jsme se sem dnes večer vláčeli,“ prohodil jiný, starší muž. Byl to biskup s kolárkem a zlatým řetězem na krku. Sundal si brýle, a zatímco pokračoval, začal si je leštit. „Moc dobře znám vaše schopnosti, slečno Ashwoodová, a hluboce si jich vážím. Ale skutečně po nás chcete, abychom uvěřili, že se něco stane, jen proto, že jste o tom přesvědčená?“

„Domnívala jsem se, že je to stejné jako víra,“ odsekla slepá žena.

„Křesťanská víra je podložena Písmem svatým. Dějiny Starých dosud nikdo nesepsal.“

„To není pravda,“ poznamenal Drávid a zvedl ukazovák. „Zapomněli jste na španělského mnicha.“

„Na svatého Josefa z Córdoby? Jeho kniha se ztratila a on sám byl před několika sty lety zdiskreditován.“ Biskup si povzdychl. „Je to pro mě nesmírně těžké,“ pronesl. „Nesmíte zapomenout, že církev v existenci vašich Starých oficiálně nevěří o nic víc, než věříme v demony nebo dábly a všechno to ostatní. Kdyby se dozvěděli, že jsem členem Nexu, musel bych rezignovat. Jsem zde pouze proto, že vy a já máme stejné cíle. Všichni se obáváme stejné věci bez ohledu na to, jak ji nazýváme. Ale nemohu akceptovat – nebudu akceptovat – dohady a pověry. Lituji, slečno Ashwoodová. Musíte nám poskytnout víc důkazů.“

„Možná bych vám mohl pomoci,“ ozval se další muž. Byl to policista. Měl hodnost zástupce komisaře a sloužil u Scotland Yardu. „V poslední době jsem si všiml něčeho, co by vás mohlo zajímat. Byla to drobnost, proto jsem se vám o tom nezmínil, ale vzhledem k tomu, o čem se teď bavíme...“

„Pokračujte,“ vyzval ho profesor Drávid.

„Týká se to jednoho zlodějíčka, narkomana jménem Will Scott. Naposledy ho viděli, jak nedaleko odsud, v Holbornu, sleduje nějakou ženu do postranní ulice. Zřejmě by se stala jeho další obětí. Měl nůž. A záznam o loupežných přepadeních.“

„Co se přihodilo?“

„Ta žena se jeho obětí nestala. Zmizela. A Scotta jsme našli mrtvého. Zabil se. Probodl si srdce vlastním nožem.“

„Co je na tom tak zvláštního?“ zeptal se někdo.

„Udělal to za bílého dne v centru Londýna. A nejen to. Viděl jsem jeho tvář...“ Policista se odmlčel. „Okamžitě jsem věděl, že se stalo něco neobvyklého. Ten výraz hrůzy. Jako by se tomu snažil bránit. Jako by nechtěl zemřít. Bylo to strašné.“

„Síla Starých,“ zašeptala slečna Ashwoodová.

„Proč by měla mít jedna smrt v Holbornu něco společného s Nexem?“ trval na svém biskup.

„Souhlasím s vámi,“ pronesl Drávid. „Jeden ojedinělý případ. Možná sebevražda. Ale je tu něco dalšího a stalo se to dnes v poledne. To je samo o sobě dost zvláštní, protože jsem samozřejmě věděl, že sem večer pojedu. Byl jsem ve své kanceláři v muzeu a kolem dvanácté jsem se připojil na internet. A můj počítač zachytil, že někdo zadal do vyhledávače heslo Krkavčí brána.“ Na okamžik zaváhal. „Mám na to speciální program,“ vysvětlil. „Kdykoli někdo někde napíše do vyhledávače tato slova, dozvím se o tom. Vloni se to stalo jen dvakrát – v obou případech šlo o akademické pracovníky. Ale tentokrát to bylo jiné. Podařilo se mi s tou osobou na druhém konci spojit mailem. A mám dojem, že to byl teenager, možná dokonce dítě.“

„Potvrdil to?“ zeptal se někdo.

„Ne. Ale použil nespisovný výraz. ‚Seš‘ místo ‚jsi‘. To je důkaz, že šlo o mladého člověka. Říkal si Matt.“

„Jen Matt?“

„Příjmení mi neprozradil. Ale je tu ještě jedna zajímavá věc. Psal z počítače v knihovně v Greater Mallingu.“

Po tom prohlášení kolem stolu opět zašumělo. Tentokrát vypadal znepokojeně dokonce i biskup.

„Neměl jste se s námi spojit okamžitě, profesore?“ otázal se Jihoameričan.

„Na to nebyl čas, pane Fabiáne. Jak už jsem vám řekl, stalo se to dneska a já věděl, že se stejně večer uvidíme. Samo o sobě by to asi bylo bezvýznamné. Nějaký školák narazil na Krkavčí bránu a bez konkrétního důvodu zadal heslo do vyhledávače. Ale vzhledem k

pocitům slečny Ashwoodové a k tomu, co jsme se právě dozvěděli...“ Nechal větu viset ve vzduchu. „Možná bychom se měli pokusit toho ‚Matta‘ najít a zjistit, kolik toho ví.“

„A jak to chcete udělat?“ zeptal se bělovlasý muž s francouzským přízvukem. Jmenoval se Danton a měl kontakty ve vojenské špionáži. „Dejte mi jeho jméno a příjmení a máme ho během několika vteřin. Ale Matt? To je zkratka pro Matthewa? Nebo by mohl pocházet z mé vlasti... Matthieu. Nebo by to dokonce mohla být dívka... Matilda.“

„Najde nás,“ prohlásila slečna Ashwoodová.

„Vy si myslíte, že sem prostě přijde?“ zeptal se biskup a potřásl hlavou. „Mně je to jasné. Pokud si skutečně myslíte, že se v Yorkshiru něco děje, měli bychom se tam vydat a pokusit se tomu zabránit. Už bychom tam měli být.“

„To nejde,“ namítl Drávid. „Bylo by to moc nebezpečné. Nevíme, co nás tam čeká. A navíc jsme se hned na začátku dohodli, že do toho nebudeme osobně zasahovat. To není naším úkolem. Jsme tu proto, abychom sledovali, co se děje, předávali si informace a – až přijde čas – postavili se na odpor. Teprve až nás bude zapotřebí. Nesmíme podniknout nic, co by nás mohlo ohrozit.“

„Takže budeme sedět s rukama v klíně?“

„Najde nás,“ opakovala slečna Ashwoodová. „Nezapomeňte na to. Má to tak být. Všechno v dějinách světa se připravovalo na tuhle chvíli, na návrat Pětice a na rozhodující bitvu. Nic není náhoda. Všechno je naplánované. Pokud to nechápeme, ztrácíme jednu z našich největších zbraní.“

„Matt,“ pronesl Francouz jediné slovo. Nezdálo se, že by to na něj udělalo dojem.

Slečna Ashwoodová pomalu přikývla. „Nezbývá nám než se modlit, aby nás našel co nejdříve.“

NÁVŠTĚVNÍK

Matt opět sekal dříví. Na rukou už měl puchýře a po zádech mu stékal pot, ale hromada jako by neubývala. Noah seděl opodál a nespouštěl z něho oči. Matt rozštípl další poleno, odhodil sekeru a hřbetem ruky si otřel čelo.

„Jak jsi tu dlouho, Noahu?“ zeptal se.

Noah pokrčil rameny.

„Kde tě paní Deverillová objevila? Narodil ses tady, nebo jsi utekl z nějakýho místního blázince?“

Noah se na něj rozzlobeně podíval. Matt věděl, že jen obtížně chápe věty, které mají víc než čtyři nebo pět slov. „Neměl by sis ze mě dělat legraci,“ zamračil se nakonec.

„Proč ne? Je to moje jediná zábava.“ Matt zvedl plnou náruč dříví a hodil ji na kolečko. „Proč někam nejdeš?“ zeptal se. „Pořád se potloukáš kolem. Copak nemáš nějakou holku nebo tak něco?“

Noah si pohrdavě odfrkl. „Mně se holky nelíbí.“

„Máš radši prasata? Myslím, že pár prasnic na tebe hází zamilovaný oči.“

Matt se sklonil, aby zvedl sekeru, a v tu chvíli vystřelila Noahovi ruka a sevřela mu paži. „Něco ti řeknu,“ zavrčel. Byl tak blízko, že Matt cítil z jeho dechu rozkládající se potravu. Odulé rty se mu zkroutily do ohavného úsměvu. „Někdy mi paní Deverillová dovolí jedno zabít,“ pokračoval. „Prase. Zabodnu do něho nůž a poslouchám, jak kvičí. Tohle uděláme i s tebou...“

„Pusť mě!“ Matt se mu snažil vytrhnout, ale Noah měl neuvěřitelnou sílu a držel ho jako ve svěráku.

„Směješ se Noahovi. Ale nakonec se bude Noah smát tobě...“

„Nech mě!“ Matt se bál, že mu Noah zlomí ruku.

V tu chvíli zastavilo na dvoře auto. Noah ho pustil, Matt zavrávorál dozadu a masíroval si pohmožděnou paži. V místech, kde ho Noah držel, měl od jeho prstů čtyři podlitiny. To auto byla Honda Estate. Dveře se otevřely a vystoupil z nich muž v obleku s bílou košilí, ale bez kravaty. Matt ho okamžitě poznal. Byl to Stephen Mallory, detektiv, který ho vyšetřoval po vloupání v Ipswich.

Noah si ho také všiml. Jakmile se Mallory rozhlédl, Noah se rozběhl a zmizel za stodolou. Matt zamířil k Mallorymu. Zmocnilo se ho vzrušení, ale snažil se je nedat najevo. Přestože byl Mallory částečně zodpovědný za to, že ho sem poslali, byl to přesně ten člověk, kterého chtěl vidět ze všech nejvíc.

„Mathewe!“ Detektiv na něj kývl. „Jak se máš?“

„Dobře.“

„Nepovídej. Hodně jsi zhubl.“

„Co tu děláte?“ Matt neměl na zdvořilostní konverzaci náladu.

„Měl jsem konferenci v Harrogradu. Je to kousek odtud, a tak mě napadlo, že sem zajedu a podívám se, jak se ti daří.“ Mallory se protáhl. „Musím říct, že jsem měl co dělat, abych farmu našel.“

„Jestli si myslíte, že je těžký se sem dostat, měl byste zkusit dostat se odsud.“

„Cože?“

„Ale nic.“ Matt se zadíval Mallorymu přes rameno. Paní Deverillová byla někde v domě. Věděl, že každou chvíli vyjde na dvůr, a chtěl si s Mallorym promluvit dřív, než se objeví. „Chtěl jsem vám zavolat,“ prohodil.

„Proč?“

„Nechci tu zůstat. Tvrdil jste mi, že projekt PPSP je dobrovolnej. Rozhodl jsem se, že chci pryč. Je mi fuk, kam mě pošlete. Můžete mě poslat na Alcatraz, jestli chcete, ale tohle místo smrdí a já chci odsud.“

Detektiv si ho zvědavě prohlížel. „Cos dělal, když jsem přijel?“ zeptal se.

„Co myslíte?“ Matt zvedl ruce a ukázal mu rudé podlitiny a puchýře. „Sekám dříví.“

„Už jsi začal chodit do školy?“

„Ne.“

Mallory potřásl hlavou. „To není dobré,“ poznamenal. „Takhle by to být nemělo.“

Na zápraží za nimi se něco pohnulo. Ve dveřích se objevila paní Deverillová a spolu s ní Noah. Měla na sobě jasně barevnou zástěru a držela košík s jablky. Mattovi blesklo hlavou, jestli je má kvůli

Mallorymu, stejně jako to oblečení, které si vzala na sebe, když jela do Londýna.

„Nic neříkej,“ zamumlal tiše Mallory. „Nech to na mně.“

Paní Deverillová k nim došla. Vypadala překvapeně, že mají návštěvu. „Potřebujete něco?“ zeptala se.

„Asi si mě nepamatujete,“ pronesl Mallory. „Detektiv superintendant Mallory. Setkali jsme se v Londýně. Jsem z projektu PPSP.“

Paní Deverillová přikývla. „Samozřejmě že si vás pamatuju, pane Mallory,“ prohlásila. „A moc ráda vás vidím, i když by bylo slušné, kdybyste mi dal vědět, že přijedete. Pokud si dobře vzpomínám, každou oficiální návštěvu mi máte hlásit čtyřicet hodin předem.“

„Skrýváte snad něco, paní Deverillová?“

„Samozřejmě že ne.“ V tvrdých očích se jí zablýsklo. „Jste kdykoli vítán.“

„Jde o to, že jsem dostal hlášení místní policie,“ pokračoval MaUory. „Něco o falešném poplachu na farmě Glendale. Byl do toho zapletený Matthew.“

„Ach, ano.“ Paní Deverillová se zatvářila ustaraně. „Už jsme si o tom s Matthewem promluvili. Je mi moc líto, že policii zbytečně obtěžoval. Ale nakonec to dobře dopadlo. Myslím, že jsme si to vysvětlili.“

Matt chtěl něco říct, ale Mallory na něj vrhl varovný pohled.

„Proč není Matthew ve škole?“ zajímal se.

„Myslím si, že je na to ještě moc brzy,“ odpověděla paní Deverillová. „Probrala jsem to se svou sestrou. Náhodou je ředitelkou školy. Shodly jsme se, že by tam působil jako rušivý element. Pošleme ho do školy, až na to bude připravený.“ Paní Deverillová se usmála. Děkala všechno proto, aby vypadala vstřícně. „Nechcete zajít dovnitř, detektive superintendante? Podle mého názoru bychom se o tom neměli bavit před Matthewem. Co byste řekl šálku čaje?“

„Ne, děkuju, paní Deverillová.“ Mallory se rozhlédl. „Moc jsem toho neviděl,“ poznamenal, „ale připadá mi, že životní podmínky na téhle farmě absolutně nevyhovují Matthewovým potřebám –“

„Než sem přišel, prohlédli jste si to tady,“ přerušila ho paní Deverillová.

„– a jsem upřímně zděšený Matthewovým fyzickým stavem. Vypadá, jako by dřel do úpadu. Tím, že ho neposíláte do školy, jste porušila zákon.“

„Tomu chlapci tady naprosto nic nechybí. Nemám pravdu, Matthewe?“

„Ne.“ Matt byl rád, že dostal příležitost promluvit. „Nenávidím to tu. Nenávidím tuhle farmu. A vás nenávidím ze všeho nejvíc.“

„To je ale vděčnost!“ vyštěkla paní Deverillová.

„Jedu zpátky do Londýna,“ prohlásil Mallory. „A chci, abyste věděla, že hned po příjezdu se spojím s komisí PPSP. Doporučím jí, aby vám Matthewa s okamžitou platností odebrali.“

Paní Deverillová se zamračila. Oči měla jako žiletky. „Kdybych byla na vašem místě, nedělala bych to.“

„Vyhrožujete mi, paní Deverillová?“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„Ne. Proč bych to dělala? Jsem člověk, který dodržuje zákony. A jestli si skutečně myslíte, že Matthewovi bude líp, když ho zavřete do nějakého ústavu pro mladistvé, je to vaše věc. V každém případě tu nemáte co dělat, pane Mallory. Nikdo vás nepozval a vaše návštěva je porušením dohody. Klidně o mně podejte hlášení, jestli chcete. Ale to vy budete mít nepříjemnosti.“

Otočila se na podpatku a vrátila se do stavení. Matt její odchod s radostí sledoval. Mallory nad ní vyhrál. Poprvé mohl doufat, že jeho utrpení skončí.

Mallory se k němu naklonil. „Poslechni, Matte,“ řekl. „Naložil bych si tě do auta a odvezl s sebou, kdybych mohl –“

„Kéž byste mohl,“ odpověděl Matt.

„Ale nemůžu. Nemám na to právo a v podstatě bych porušil zákon. Paní Deverillová by mohla dokonce tvrdit, že jsem tě odvlkl násilím, a nakonec bych napáchal víc škody než užitku. Ale dej mi čtyřicet hodin a vrátím se pro tebe. A pak tě z téhle díry odvezu. Platí?“

„Jasně.“ Matt přikývl. „Díky.“

Mallory si povzdychl. „Abych byl upřímný, nikdy jsem s projektem PPSP nesouhlasil,“ přiznal. „Je to jen manévr... další podvod vlády. Ve skutečnosti nechtějí dětem, jako jsi ty, pomoci. Jde jim jen o manipulaci s čísly, o snížení počtu dětí za mřížemi.“ Došel k autu a otevřel dveře. „Jakmile jim předložím zprávu, budou muset vyslechnout, co říkám. A ať se stane cokoli, slibuju ti, že paní Deverillová už nikdy nikoho do pěstounské péče nedostane.“

Matt sledoval, jak odjíždí. Potom se otočil a podíval se na stavení. Paní Deverillová stála na zápraží. Zástěru si sundala a byla znovu celá v černém. Stejně jako on sledovala detektivův odjezd, ale mlčela. Pak udělala krok zpátky, zmizela v domě a zabouchla za sebou dveře.

* * *

Než Stephen Mallory dorazil na dálnici vedoucí do Ipswich, byla tma. Když najel s Hondou Estate do vnějšího rychlého pruhu, byl hluboce zamyšlený.

Neřekl Mattovi všechno. V Harrogradu se žádná konference nekonala.

Stephen Mallory se specializoval na kriminalitu mladistvých. Poznal mnoho mladých delikventů, z nichž některým bylo teprve deset nebo jedenáct, a připadalo mu, že Matt je stejně jako mnozí z nich spíš obětí než zločincem. Mluvil už s Kelvinem, který byl ve vyšetřovací vazbě a čekal na soud. Hovořil s Gwendou Davisovou a jejím přítelem Brianem. Přečetl všechny zprávy. Přesto měl pocit, že mu něco uniká. Ten chlapec, s kterým se setkal, se vůbec nepodobal tomu, o kterém četl.

A tak se hned potom, co předal Matta paní Deverillové, rozhodl, že se pokusí chybějící střípky doplnit. Stejně byl v Londýně. Nikdo se nedozví ani se nebude zajímat, jak to odpoledne strávil.

Vzal si taxík do policejního archivu v jižním Londýně. Všechno, co potřeboval, se nacházelo v lepenkové krabici, jedné asi ze stovky dalších, označené jednacím číslem a jménem: FREEMAN M. J. Byly tu články vystřižené z místních novin, hlášení okrskové a městské policie, pitevní zpráva a psychiatrický posudek lékaře, který byl k

případu přizván. Všechno přesně odpovídalo tomu, co už věděl. Autonehoda. Rodiče zahynuli. Zůstal po nich osmiletý chlapec. Adoptovala ho teta z Ipswich. Mallory to už všechno četl. Ale tentokrát objevil na dně krabice svědeckou výpověď, kterou v ruce nikdy neměl. A ta všechno změnila.

Šlo o podepsané prohlášení ženy, která v době, kdy se stala nehoda, bydlela vedle Matthewa a v ten den ho hlídala. Jmenovala se Rosemary Greenová. Mallory si její výpověď dvakrát přečetl, potom si objednal taxík a nechal se odvézt do Dulwich. Byly čtyři hodiny odpoledne. Pochyboval, že bude doma.

Ale měl štěstí. Rosemary Greenová byla učitelka a dorazila domů, právě když vystupoval z taxíku. Mluvil s ní před viktoriánským domkem s růžovobílým zimolezem, který se pnul po celém průčelí. Připadalo mu zvláštní, že Matthew Freeman si kdysi hrál v sousední zahradě. Bylo to naprosto jiné prostředí než to, v němž žil později v Ipswich.

Paní Greenová neměla k tomu, co už vypověděla, téměř co dodat. Ano, souhlasila, že její svědectví vypadá nepravděpodobně, ale je to pravda. Za tím, co tehdy řekla policii, si stojí i teď, o šest let později.

Mallory vypil během zpáteční cesty vlakem do Ipswich dvě lahvičky whisky. Na stolku před ním ležely kopie Matthewových záznamů a také nejnovější výtisk londýnského Evening Standardu. Patřil jednomu cestujícímu, který seděl naproti němu. Když Mallory spatřil příběh na titulní straně, málem mu ho vytrhl z ruky.

Bizarní sebevražda v Holbornu. V ulici nedaleko Lincoln's Inn Fields bylo nalezeno mrtvé tělo dvacetiletého recidivisty Willa Scotta. Příčinou smrti byla bodná rána v srdci, kterou si podle policie způsobil sám. Scott měl záznam o násilném přepadení a loupeži a byl známým drogovým dealerem. Tři svědci ho viděli, jak sleduje starší ženu v šedivém kostýmu se stříbrnou broží ve tvaru ještěrky na klopě. Policie ji vyzývala, aby se ozvala.

Shoda okolností?

Mallory si vzpomněl na brož, kterou měla na klopě paní Deverillová. Dorazila na schůzku pozdě a klidně mohla jít přes Lincoln's Inn Fields. S jistotou věděl, že ta žena, o které se článek

zmiňoval, byla ona, přestože neměl tušení, co by mohla mít se smrtí Willa Scotta společného. Ale od té doby si dělal starosti. Stále častěji myslel na Matthewa a dospěl k závěru, že jí toho chlapce neměli svěřit.

A pak, jen o pár dní později, se mu dostalo do ruky běžné hlášení z policejní stanice v Yorku. Týkalo se jakési vraždy, o které policii informoval čtrnáctiletý chlapec z projektu PPSP. To mu stačilo. Vyčlenil si čas ve svém nabitém programu a vydal se na sever.

Když teď jel z Lesser Mallingu, byl moc rád, že to udělal. To, co viděl, byla ostuda. Chlapec vypadal zuboženě. Víc než to, vypadal otřeseně. A Mallory si okamžitě všiml podlitin na jeho paži. No, brzy tomu udělá přítrž. Hned zítra vypracuje vlastní hlášení.

Zkontroloval tachometr. Jel přesně rychlostí 110 kilometrů za hodinu. Odbočil do prostředního pruhu a z obou stran ho mýjela auta, která očividně překračovala povolenou rychlost. Sledoval, jak v dálce mizí jejich červená zadní světla. Opět se rozpršelo a na přední sklo dopadaly drobné kapky. Zdá se mu to, nebo se v autě skutečně ochladilo? Zapnul topení. Z ventilačních mřížek v přístrojové desce začal proudit teplý vzduch, ale Mallory žádný rozdíl nepocítil. Zapnul stěrače. Silnice se před ním v dešti leskla a vlnila jako voda vytlitá na skle.

Podíval se na hodinky. Bylo půl desáté. Do Ipswich mu zbývají ještě minimálně dvě hodiny jízdy – domů se dostane až kolem půlnoci. Zapnul rádio, aby si poslechl zprávy. Hlasy ho udrží vzhůru.

Rádio bylo naladěné na BBC4, ale žádné zprávy nehlásili. Zpočátku si Mallory myslel, že je porouchané... stejně jako topení. Skutečně mu byla příšerná zima. Možná se spálila pojistka. Až se vrátí, bude muset dát auto do opravny. Ale pak něco zaslechl. Jakési praskání a v něm něco dalšího.

Tiché šeptání.

Zmateně se sklonil a stiskl tlačítko, kterým přeladil na stanici Classic FM. Mallory klasickou hudbu miloval. Možná budou dávat nějaký koncert. Ale na Classic FM hudbu nevysílali. Opět uslyšel to divné šeptání. Byly to rozhodně ty samé hlasy. Dokonce rozeznal některá slova.

„ANIS... CHISEBEN... VOLÁR... OH... MEZAN...”

Co se to sakra děje? Mallory horečně mačkal jedno tlačítko po druhém, ale ani na okamžik nespustil oči ze silnice. To není možné. Stejně hlasy se ozývaly na všech stanicích, tentokrát hlasitěji, jasněji. Vypnul rádio, ale šeptání pokračovalo. Jako by bylo všude, v celém autě.

Byla mu čím dál větší zima. Měl pocit, jako by seděl v ledničce – nebo spíš v mrazáku. Mallory se rozhodl, že zajede ke krajnici a zastaví. Přšlo čím dál víc. Skoro neviděl na cestu. Předjela ho červená světla a zmizela v dálce. Zezadu se k němu blížily oslňující bílé reflektory.

Položil nohu na brzdu a vyhodil směrovku doleva. Ale směrovka nefungovala a vůz nezpomalil. Mallory začal panikařit. Ještě nikdy v životě se nebál. Neměl to v povaze. Ale teď měl strach, protože věděl, že ho auto neposlouchá. Sešlápl brzdu silněji. Nic se nestalo. Auto neustále zrychlovalo.

A pak měl pocit, jako by najel na nějakou neviditelnou rampu. Cítil, že pneumatiky opouštějí vozovku, a auto se vymrštilo do vzduchu. Otočil se o tři sta šedesát stupňů. Šeptání se změnilo v křik, který zaplavil jeho vědomí.

Mallory vyjechl.

Jeho vůz, jedoucí rychlostí 140 kilometrů za hodinu, přeletěl svodidla. Poslední, co Mallory vzhůru nohama viděl, bylo, jak se na něj řítí cisterna s benzinem, a vyděšenou tvář řidiče. Honda do něj narazila a rozpůlila se. Ozvalo se kvílení pneumatik. Výbuch. Osamocené zatroubení z nejhlasitější houkačky na světě. A pak se rozhostilo ticho.

Matt tvrdě spal, když vtom z něho někdo strhl příkrývku. Chladný ranní vzduch ho okamžitě probudil. Nad jeho postelí se tyčila paní Deverillová v černém županu. Podíval se na hodinky. Šest hodin deset minut. Obloha byla ještě šedivá. Do oken bušil déšť a stromy se ohýbaly ve větru.

„Co se děje?“ vydechl.

„Právě jsem to slyšela v rádiu,“ pronesla paní Deverillová. „Myslela jsem, že bys to měl vědět. Bohužel nesu špatné zprávy,

Matthewe. Zdá se, že v noci došlo na dálnici k hromadné srážce. Zemřelo při ní šest lidí. Jedním z nich byl detektiv superintendant Mallory. Je to strašná smůla, opravdu smůla, ale vypadá to, že se odsud nedostaneš.“

Z OHNĚ

Několik dalších dní bylo nejhorších, jaké kdy Matt od svého příjezdu do Yorkshiru zažil.

Paní Deverillová mu nakládala víc práce než dřív a Noah ho ani na okamžik nespustil z očí. Celé hodiny musel uklízet, natírat, sekat dříví, opravovat a kopat. Matt byl zoufalý. Pokusil se uprchnout do Londýna, a nepodařilo se mu to. Vydal se hledat stopy do lesa, ale skoro nic nenašel. Dva lidé se mu snažili pomoci a oba zemřeli. Nikoho jiného nezajímal. Zmocnila se ho jakási otupělost. Vzdal to. Zůstane ve Včelíně, dokud bude paní Deverillová chtít. Možná si ho tu hodlá nechat celý život a z Matta se stane primitivní, uslintaný otrok jako z Noaha.

A pak, jednou večer – Matt si myslel, že je sobota, přestože všechny dny ve Včelíně byly naprosto stejné – přišla na večeři sestra paní Deverillové. Neviděl ji od chvíle, kdy se s ní setkal v Lesser Mallingu. Seděl proti ní u kuchyňského stolu a nedokázal odtrhnout oči od jejího mateřského znaménka, světle fialové skvrny, která jí pokrývala většinu jedné tváře. Přitahovala ho a odpuzovala současně.

„Jayne tvrdí, že ti chybí škola,“ prohodila svým zvláštním, pronikavým hlasem.

„Nechodím tam, protože mi to nedovolí,“ odpověděl Matt. „Musím tady pracovat.“

„A přesto když jsi do ní chodil, pravidelně ses vyhýbal vyučování. Byl jsi záškolák. Radši jsi kradl v obchodech a kouřil na dálničních mostech. Tohle jsem o tobě slyšela.“

„Nikdy jsem nekouřil,“ odsekl Matt.

„Současné děti nemají pořádné vzdělání,“ poznamenala Jayne Deverillová, zatímco nalávala na talíře guláš. Kousky masa byly velké a tučné a omáčka hustá a krvavě rudá. Zvíře sražené autem v pravěkém močálu. „Člověk je vidí v neforemném oblečení na ulici, jak poslouchají to, čemu říkají hudba, ale ty nebo já bychom to nazvaly příšerným rámusem. Nemají špetku úcty, inteligence ani vkusu. A myslí si, že jim patří svět!“

„Brzy zjistí...,“ zamumlala Claire Deverillová.

V tu chvíli někdo zaklepal na dveře a do místnosti vešel Noah v něčem, co by se dalo považovat za oblek, až na to, že byl asi padesát let starý, vybledlý a beztvářý. Košili měl zapnutou ke krku, ale kravata mu chyběla. Mattovi připomínal nezaměstnaného ředitele pohřebního ústavu.

„Auto je připravené,“ oznámil.

„Ještě jsme nedojedli, Noahu.“ Jayne Deverillová se zamračila.

„Počkej na nás venku.“

„Prší.“ Noah lačně nasál vůni guláše.

„Tak si sedni do auta. Za chvíli jsme u tebe.“

Matt počkal, než Noah odešel. „Odjíždíte?“ zeptal se.

„Možná.“

„Kam?“

„Když jsem byla mladá, dítě nikdy nekladlo otázky starším lidem,“ prohlásila Claire Deverillová.

„Bylo to před, nebo po první světové válce?“ utrousil Matt.

„Prosím?“

„Ale nic...“

Matt zmlkl a dojedl guláš. Jayne Deverillová vstala a došla ke konvici. „Uvařím ti šálek bylinkového čaje,“ vysvětlila. „Chci, abys ho celý vypil, Matthewe. Má uklidňující účinky. Připadá mi, že od smrti toho chudáka detektiva nejsi ve své kůži.“

„Zařídíte, aby mi zejtra zavolal?“

„To ne. Pan Mallory se nevrátí.“ Nalila vroucí vodu do nízké černé konvice, zamíchala ji a nalila šálek Matthewovi. „A teď to vypij. Uvolníš se.“

Uvolníš se.

Možná za to mohl způsob, jakým to pronesla, nebo možná to, že paní Deverillová takhle čaj ještě nikdy nepřipravovala, ale Matt se zničehonic rozhodl, že se tekutiny, kterou mu předložila, ani nedotkne. Uchopil šálek do dlaní a přičichl k němu. Bylo to zelené a hořce to vonělo.

„Co to je?“ zeptal se.

„Listy.“

„Jaký listy?“

„Pampeliškové. Je v nich spousta vitamínu A.“

„Nechci, díky,“ prohlásil Matt. Snažil se, aby to znělo nenucené.
„Tolik zase pampelišky nezbožňuju.“

„Přesto to zkusíš vypít. Nezvedneš se od stolu, dokud to neuděláš.“

Claire Deverillová ho sledovala až moc pozorně. Matt to teď věděl jistě: jestli ten čaj vypije, probudí se až druhý den ráno.

„Tak jo.“ Zvedl šálek k ústům. „Když na tom trváte.“

„Trvám.“

Otázka zněla – jak se toho čaje zbavit?

Nakonec mu ji pomohl vyřešit Asmodeus. Kocour se musel vkrást do kuchyně, když večeřeli. Vyskočil na příborník a ocasem zavadil o džbán s mlékem. Ten se převrátil, rozbil se a mléko vyteklo na podlahu. Obě sestry se otočily, aby zjistily, co se děje. Matt okamžitě spustil ruku dolů a vylil šálek pod stůl. Když se ženy obrátily zpátky, svíral šálek v ruce, jako by se nic nestalo. Doufal jen, že si nevšimnou páry stoupající z vlhkého koberce.

Předstíral, že pije, dokud není šálek prázdný, a pak ho postavil na stůl. Jayne Deverillové se něco pohnulo v očích, a Matt pochopil, že má radost. Teď zjistí, jestli byla jeho teorie správná. Zívl a protáhl si paže.

„Jsi unavený, Matthewe?“ vyhrkla paní Deverillová příliš rychle.

„Příšerně.“

„Dneska mi s nádobím pomáhat nemusíš. Nechceš si jít lehnout?“

„Jo, půjdu.“

Vstal a záměrně pomalým, těžkým krokem došel ke schodišti. V pokoji nerozsvítil. Místo toho si lehl na postel, zavřel oči a přemítal, co bude dál.

Nemusel čekat dlouho. Dveře se otevřely a do pokoje dopadlo světlo zvenčí.

„Spí?“ To byl hlas Claire Deverillové.

„Samozřejmě. Bude spát dvanáct hodin a probudí se s příšernou bolestí hlavy. Jsi připravená?“

„Jsem.“

„Tak jdeme.“

Matt slyšel, jak ženy odcházejí. Poslouchal, jak se jejich kroky vzdalují po schodech. Vstupní dveře se otevřely a zavřely. Landrover nastartoval, a jak se na dvoře otáčel a pak se rozjel po příjezdové cestě, na okno dopadla světla reflektorů. Matt se posadil, teprve když si byl jistý, že se nevrátí. Všechno se odehrálo přesně tak, jak si představoval. Byl ve Včelíně sám.

O půl hodiny později se v Omeze 1 rozsvítila světla. Tohle Matt také předpokládal.

Natáhl si černé džíny a tmavé tričko, sedl na kolo a vyjel z farmy.

Byl čas vrátit se do lesa.

Najít vstup mu netrvalo dlouho. Proužek látky odtržený z trička byl stále přivázaný na větvi. Matt, vděčný za jehličí pod nohama, se pustil uličkou mezi stromy a snažil se neztratit z očí pruh asfaltu, který mu minule ukázal Tom Burgess. Měsíc zašel za mraky, ale světlo z atomové elektrárny mu stačilo. Když se ohlédl, les byl neproniknutelně černý. Někde zahoukal sýček. Zaslechl šustění jehličí, jak se nějaký noční tvor dral vzhůru k obloze.

Matt uslyšel obyvatele vesnice dřív, než je spatřil. Byli velice blízko. Kousek před ním se ozývalo praskání a tiché hlasy. Odstrčil stranou dvě nízké větve a uvědomil si, že stojí opět u plotu, který se táhne kolem elektrárny.

Klekl si a podíval se skrz pletivo. Naskytl se mu neuvěřitelný pohled.

Na kruhové ploše kolem atomové elektrárny panoval čilý ruch. Před koulí hořel obrovský oheň, jehož plameny připomínaly hadí jazyky. Do vzduchu stoupal hustý, černý kouř. Čtyři nebo pět lidí házelo do ohně plné náruče větviček a jehličí a vlhké dřevo v ohni syčelo a praskalo. Celý pozemek jasně osvětlovala řada obloukových lamp. Byla to zvláštní kombinace: budova s elektrickým osvětlením byla moderní, průmyslová; oheň s tmavými postavami lidí shromážděných kolem připomínal Mattovi výjev z pravěku.

Mezi vatrou a plotem parkoval vůz – Matt usoudil, že je to pravděpodobně saab nebo jaguár. Vystoupil z něho muž, ale na osvětleném pozadí se odrážela pouze jeho silueta, takže Matt

nepoznal, kdo to je. Muž zvedl ruku a na prstě se mu na okamžik rudé zablýskl zlatý pečetní prsten, který odrazil světlo plamenů.

Muž dal znamení. Na opačné straně prostranství stálo nákladní auto a okamžitě začalo couvat k chodbě, která spojovala obrovskou kouli Omegy 1 s druhou budovou. Matt viděl, jak se dveře nákladáku prudce otevřely a vyskočilo z nich několik mužů v podivných, neforemných skafandrech. Postavili se vedle sebe a pak něco vytáhli ven: velkou, asi pět metrů dlouhou bednu. Byla evidentně těžká. Pomaličku ji položili na zem.

Matt pořádně neviděl, co se děje. Musí se dostat blíž. Běžel kolem plotu k otvoru, který objevil minule, a čekal, dokud si nebude jistý, že se nikdo nedívá jeho směrem. Ale všichni vesničané se soustředili na nákladní vůz. Matt toho využil a hlavou napřed proklouzl dírou v plotě. Cítil, jak mu špičaté dráty trhají tričko a škrábou ho na zádech, ale měl štěstí. Krev mu netekla. Položil se na břicho do trávy a nehybně vyčkával.

Přes prostranství kráčel mohutný muž s plnovousem a mířil k nákladáku. Byl to řezník z Lesser Mallingu. Nechyběl ani zrzavý lékárník a Matt také poznal Joannu Creevyovou, ženu, která byla na farmě Glendale, když se tam vrátil s policií. Povídala si s Jayne Deverillovou. Matt se podíval zpátky k ohni. Okolo stály děti ze vsi a strkaly klacíky do plamenů, takže z něho vyskakovaly gejzíry jisker. V Omeze 1 se shromáždilo asi čtyřicet až padesát lidí a Matt náhle pochopil, že se dívá na celou vesnici. Všichni její obyvatelé, ať mladí, či staří, byli v lese. Do jednoho.

Všechny instinkty mu říkaly, aby zmizel dřív, než si ho někdo všimne. Jenže současně věděl, že to, co sleduje, je důležité. Musí prostě zjistit, co ti lidé dělají, proč jsou tady. A co je v té stříbrné bedně? Muži zmizeli uvnitř. Vesničané se postavili do řady, aby je následovali. Muž s pečetním prstenem něco říkal paní Deverillové. Matt zoufale toužil slyšet, co si povídají.

Opatrně se plazil po zemi a téměř se neodvážil zvednout hlavu. Čím blíž bude, tím větší mu hrozí nebezpečí, že ho někdo upozoruje. Doufal, že ho vysoká tráva alespoň trochu schová, ale dopadalo na něj světlo plamenů, které dychtily ukázat jeho skrýš. Dokonce cítil na ramenou a hlavě teplo z ohně. Zaslechl smích. Muž s prstenem

pronesl vtip. Matt se posunul o kousek dopředu. Rukou o něco zavadil a rychle ucukl. Příliš pozdě spatřil tenký umělohmotný drát, který se táhl podél prostranství. Příliš pozdě si uvědomil, že se ho neměl dotknout.

Klidnou nocí zaječela siréna. Vesničané se otočili a zírali přes prostranství. Tři muži se rozběhli k plotu a v rukou se jim objevily brokovnice. Děti hodily klacíky do ohně a pelášily k nákladňáku. Muž s pečetním prstenem pomalu popošel davem dopředu a pátravým pohledem zkoumal terén. Matt se přitiskl k zemi a zabořil obličej do trávy. Ale nemělo smysl snažit se schovat.

Paní Deverillová stála vedle ohně. Zvláštním jazykem vykřikla krátkou větu a vytáhla něco z kapsy. Pak máchl rukou nad plameny. Objevil se za ní oblak bílého prachu, který se chvíli vznášel ve vzduchu a pak klesl k zemi.

Plameny explodovaly, vyletěly téměř do výšky elektrárny a plochu zaplavilo jasně červené světlo. Současně se v nich začalo něco formovat, cosi černého se vynořovalo ze stínů. Během několika vteřin nabyla temná věc pevného tvaru a vyskočila – zdánlivě pomalým pohybem – z ohně na asfalt. Bylo to nějaké zvíře a vzápětí se objevilo druhé a přistálo vedle něho. Oheň za jejich zády se zmenšil do původní velikosti. V tu chvíli ječení sirény utichlo.

Byli to psi, ale takové psy Matt ještě nikdy neviděl.

Byli obrovští, dvakrát třikrát větší než rotvajleři – a také mnohem zuřivější. V černých žraločích očích jim dosud pableskovaly plameny ohně, v němž se zrodili. Tlamu měli otevřenou a přes pysky jim vyčnívaly zuby, které připomínaly dvě řady kuchyňských nožů. Hlavu měli vysokou a nepravidelnou a z vypouklé lebky jim jako rohy trčela dvojice malých uší. Jeden z nich pomalu zvedl k obloze ohavný čenich a strašidelně zavyl. Potom se psi jako jeden muž, s hlavou nepřírozeně nachýlenou ke straně, jako by naslouchali zemi, rozběhli dopředu.

Matt neměl na vybranou. Musí pryč. Jestli ho psi objeví, rozsápu ho na kusy. Bez ohledu na to, jestli ho někdo zahlédne, nebo ne, se neohrabaně zvedl a dal se na útěk. Nohy měl jako z olova, ale zoufale je nutil, aby ho nesly dopředu. K plotu mu zbývalo asi deset metrů. Řítil se k němu s rukama nataženými před sebou a

nechtěl se ohlížet, ale nedokázal se ovládnout. Musí to vědět. Kde jsou psi? Jak jsou blízko? S vyděšeným výrazem se podíval přes rameno – a okamžitě toho litoval.

První stvůra už o polovinu zkrátila vzdálenost, která ji dělila od Matta, přestože se zdálo, že se pohybuje pomalu. Mezi skoky se dlouho vznášela ve vzduchu, a než se znovu odrazila, sotva se dotkla trávy. Na jejím běhu bylo něco děsivého. Panter nebo levhart blížící se k oběti působí majestátně, ale pes byl znetvořený, nesouměrný, ohavný. Maso na jednom boku měl ohnilé a vyčníval mu z něho lesklý hrudní koš. Zvíře, jako by se chtělo vyhnout zápachu vycházejícímu z rány, odvrátilo hlavu a sklonilo ji těsně nad přední tlapy. Z tlamy mu visely provazce slin. A pokaždé, když dopadlo nohama na zem, tělo se mu zachvělo, jako by se mělo zhroutit do sebe.

Matt doběhl k plotu, chňapl po něm rukama a narazil prsty do pletiva. Myslel si, že utíkal rovně, že se vracel cestou, po níž přišel, ale vypadalo to, že se zmýlil. Nemohl otvor najít. Ohlédl se. Ještě dva kroky a psi ho doběhnou. Nepochyboval, že ho rozsápou na kusy. Skoro cítil, jak se do něj zakusují, jak mu rvou maso z kostí. Ještě nikdy nic tak zuřivého neviděl – ani v zoo, ani ve filmu, nikde na světě.

Kde je ta díra? V slepé panice se opřel celou vahou o plot a málem vykřikl úlevou, když se okraj prohnul a Matt spatřil vytoužený otvor. Bez váhání se do něj vrhl. Hlavu a ramena měl už na opačné straně, ale tentokrát se mu kalhoty zahákly o drát. Mrskal se jako ryba v síti, tloukl kolem sebe rukama a čekal, že každou chvíli ucítí, jak se mu k noze přibližují obrovské čelisti. Koutkem oka zahlédl, jak se k němu řítí veliký, černý stín. Sebral všechny síly a naposledy sebou prudce škubl. Džíny se roztrhly, Matt proklouzl otvorem v plotu a stočil se na opačné straně do klubička.

Ze šrámu na noze mu tekla krev, ale byl v bezpečí... alespoň prozatím. Namáhavě se postavil a pak uskočil dozadu, protože jeden pes se vrhl na plot. Z tlamy mu kapala pěna a zuby mu zaskřípaly o pletivo. Stvůry byly v pasti. Otvor byl tak úzký, že se jím Matt sotva protáhl, a psi byli větší a mnohem nešikovněji stavění než on. Ovšem

vzápětí začali bušit tlapami do země a odhazovat měkkou půdu za sebe. Plot je nezastaví. Prohrabou se pod ním.

Matt se rozběhl do lesa. Nízké větve ho šlehalý do těla, jehličí se mu sypalo do vlasů a do obličeje. Zamrkal a snažil se, aby se mu nedostalo do očí. Neměl kam se schovat ani netušil, jestli si vybral správnou cestu. Byl uvězněn v rozlehlém pravoúhlém bludišti, kde všechny směry vypadaly naprosto stejně. Ale psi měli výhodu. Nemusejí ho vidět. Ucítí ho.

Mattovi bylo jedno, kam běží. Myslel jen na to, aby se dostal pryč, aby byl od psů co nejdál. Kolik má času? Třicet vteřin? Nanejvýš jednu dvě minuty. Pak se psi vynoří ze země na opačné straně plotu, jako by vstali z hrobu. Budou ho pronásledovat lesem, doženou ho a rozervou na cáry.

Matt narazil do kmene stromu, zavrával a otočil se kolem osy. Světla z atomové elektrárny už byla daleko za ním a skrz větve je téměř neviděl. Byl vyčerpaný, ale nemohl si dovolit odpočívat. Musí najít vodu – řeku nebo potok. Pak se možná dokáže psů zbavit. Ale v tomhle umělém lese nic takového neexistovalo. Táhl se donekonečna a v dohledu žádná voda nebyla.

Zastavil se, aby chytil dech, v hrudníku a krku mu chrčelo a srdce mu bušilo jako splašené. V tu chvíli prořízlo vzduch děsivé zavytí. Znělo vítězoslavně. Psi se dostali za plot. Matt to málem vzdal. Zmocnilo se ho zoufalství. Nemá to smysl. Zůstane tady a počká, až ho doženou. Musí jen doufat, že umře rychle.

Ne. Silou vůle se přinutil z té letargie dostat. Pořád ještě žije. Sebral poslední síly, opět se dal do běhu a zoufale kličkoval mezi stromy.

Teprve nečekaný dusot nohou po tvrdém asfaltu, který nahradil měkké jehličí, mu prozradil, že je venku z lesa. Jako zázrakem se dostal na silnici – ale nebyla to silnice do Lesser Mallingu. Tahle byla širší, s bílou přerušovanou čarou uprostřed. Mattovi se na okamžik ulevilo. Byl zpátky v moderním světě – možná kolem pojedou auto. Rozhlédl se oběma směry. Nic. A najednou mu došlo, že je to to nejhorší místo, na kterém se mohl ocitnout. Nacházel se v otevřené krajině, kde nebyl jediný úkryt, nic, kam by se mohl před psy schovat.

Kam půjde? Pruh asfaltu odděloval dva světy. Za ním se tyčil les, před ním se rozkládala jakási planina, divoká a rovná. Vzpomněl si, co ho před chvílí napadlo. Řeka nebo potok. Přešel silnici a vrhl se do vysoké trávy. Okamžitě poznal, že je půda vlhká. Cítil, že se mu houpe a mlaská pod nohama. Běžel dál a postupně si začal uvědomovat, že terén je čím dál mokřejší. Brzy mu v botách čvachtala studená voda.

Nebezpečí si uvědomil, když už bylo pozdě. Prudce se zastavil, v tu chvíli se pod ním půda probořila a Matt, neschopný pohybu, se propadával čím dál hlouběji.

Bažina. Zabloudil přímo do ní.

Matt zaječel. Močál ho pohlcoval neuvěřitelnou rychlostí. Cítil, jak mu bahno a sliz stoupají přes kolena a stehna k pasu. Zmítal sebou, ale ten pohyb jeho pokles ještě urychlil. Močál ho svíral kolem žaludku a Matt si už dokázal představit, co se stane dál, během posledních, děsivých okamžiků jeho života. Bažina mu stoupne k obličeji a on naposledy vykřikne. Ale nic se neozve. Navždy ho umlčí páchnoucí bahno, které mu vnikne do úst a do krku.

Přinutil se zachovat klid. Věděl, že čím víc se bude zmítat, tím dříve se mu močál zavře nad hlavou. Skoro se usmál. Přinejmenším se zbavil psů. Našel jediné místo, kde ho nikdy neobjeví. A když už musí umřít, třeba to bude tímhle způsobem lepší.

Uvolnil se a v tu chvíli měl dojem, že něco cítí... velice blízko, a přesto daleko. Zápach, jako když se něco pálí. Oheň? Ne, ten byl odsud moc daleko. Že by byl v močálu ještě někdo? Na okamžik se ho zmocnila naděje, ale vzápětí se opět zhroutila. Je tu sám. Zápach zmizel. Jenom se mu to zdálo.

Močál kolem něho zabublal a stoupl mu k podpaží. Svíral ho v studeném, definitivním objetí. Mattovi vnikl do nosu puch bahna a hnijícího listí. Zavřel oči a čekal na svůj konec. Ale teď si s ním močál hrál, zvedal se centimetr po centimetru a pomaličku ho vtahoval do své láskyplné náruče.

Ještě než uslyšel zvuk motoru, spatřil kužel světla. Zničehonic se objevilo auto. Sjelo ze silnice a zastavilo přímo na kraji bažiny. Vystoupil z něho muž, který nebyl v záři reflektorů téměř vidět.

„Nehýbej se!“ nařídil mu. „Mám lano.“

Jenže močál, jako by se bál, že o svou oběť přijde, zesílil svůj stisk. Hladově Matta objal, položil mu ruce na ramena a tlačil ho dolů.

„Rychle!“ zahulákal Matt.

Bahno mu sahalo k bradě. Zoufale se snažil zvednout hlavu a zíral na bledý měsíc, který se konečně vynořil zpoza mraků. Zbývalo mu posledních pár vteřin života.

Močál ho pohltil. Stojatá voda se mu přelila přes hlavu, vnikla mu do nosu a natekla do očí. Teď mu vyčnívaly nad hladinu pouze ruce. Ale v tu chvíli ho do dlaně udeřil konec hozeného lana. Matt, pohřbený pod bahnem a oslepený, po něm zašátral. A našel ho. Zadržel dech a pevně se ho chytil.

A pak začal stoupat k hladině. Měl pocit, že mu prasknou plíce. S výkřikem otevřel ústa, zalapal po dechu – a nasál do sebe vzduch. Muž usilovně táhl za lano a přitahoval Matta k sobě. Jeho pas s hlasitým, mlaskavým zvukem opustil bažinu. Matt, stále s provazem v ruce, vykopl nohy. Sáhla po něm silná ruka a vytáhla ho ven. Vyčerpaně se zhroutil na pevnou zem.

Chvíli tam ležel a zvracel špinavou vodu. Potom zvedl hlavu. A poznal Richarda Colea, novináře z Greater Malling Gazette.

„Vy!“ zajíkl se.

„Co tu sakra...?“ vyjekl stejně překvapený Richard.

„Jak...“

„Co to tu provádíš?“

Nedokončené otázky visely ve vzduchu.

Pak Matt převzal kontrolu nad situací. „Teď ne,“ řekl. Vzpomněl si na psy. Možná jeho stopu ztratili, když zapadl do bažiny, ale brzy ji znovu najdou. „Musíme pryč.“

„Dobře. Dokážeš sám nastoupit?“ Richard se sklonil a pomohl mu vstát. Mat cítil, jak z něho kape sliz. Napadlo ho, jak asi vypadá.

Auto stálo u silnice a motor stále běžel. Richard opřel Matta o kapotu a otevřel dveře na straně spolucestujícího. Na předním sedadle ležely hromady starých novin a časopisů a novinář je začal házet dozadu, aby mu uvolnil místo. Matt auto obešel, aby nastoupil, když vtom je uviděl.

Psi se vynořili z lesa. Seděli uprostřed silnice. Ostražití. Vyčkávající.

„Tamhle...,“ zašeptal Matt.

„Cože?“

Richard se otočil a spatřil je. Psi byli pouhých deset metrů od nich. Z tlamy jim visel jazyk. Od čenichu jim stoupaly bílé obláčky páry. Oči jim pableskovaly. Richard zvedl ruku. „Roztomilí pejsci! Hezky hačejte!“ zamumlal. Sáhł do auta, a když se opět napřímil, držel v ruce kanystr. „Nastup si,“ pobídl Matta.

„Co to...?“

„Zneškodním je.“

Matt se bolestivě nasoukal na přední sedadlo a celou dobu upíral oči na čekající psy. Tekla z něho voda a kapala na předložku. Richard zalovil v kapse a vytáhl kapesník. Pomalu, ve snaze potlačit paniku, odšrouboval víčko a vstrčil kapesník do hrdla kanystru. Matt ucítil benzinové výpary. Richard vytáhl zapalovač. Psi, náhle podezřívaví, popošli dopředu a Matt věděl, že se chystají k rozhodujícímu skoku. Richard cvakl zapalovačem nad kapesníkem a hodil kanystr na psy.

Prvního psa zasáhl kanystr právě v okamžiku, kdy se odrazil od země, a v plamenech explodoval. Hořící benzin vystříkl na druhého psa a okamžitě ho zapálil. Všude kolem nich zuřil požár. Psi s děsivým zavytím couvli, jeden se stočil do klubíčka a druhý se zakousl do vlastního boku v marném pokusu pozřít příčinu svých útrap. Z ohně vzešli a teď je oheň zničil.

Richard sklouzl přes kapotu a přistál vedle dveří u řidiče. Nasedl do auta, zabouchl dveře, zařadil zpátečku a dupl na plyn. Zadní kola se protočila, potom se dostala do záběru a vystřelila auto dozadu. Když přejeli tělo jedné umírající stvůry, Matt ucítil zhoupnutí. Ale co ta druhá? Rozhlédl se a vzápětí vykřikl, protože pes, stale v plamenech, se vynořil jako blesk z čistého nebe a vrhl se na přední sklo. Několik vteřin ležel před Mattem, s hrozivými zuby jen pár centimetrů od jeho obličeje. Pak Richard zařadil jedničku a prudce otočil volantem. Pes se zřítíl na zem. Matt se podíval zadním oknem ven. Uprostřed vozovky ležely hořící zbytky jednoho těla. Druhé

uvízlo mezi koly, ale když auto vyrazilo dopředu, odhodilo je stranou.

Asi dva kilometry jeli bez jediného slova. Vůz zaplnil puch močálu. Mattovi kapala z oblečení voda na sedadlo a na podlahu. Richard se zašklebil a otevřel okno. „Takže řekneš mi už konečně, cos tam prováděl?“ zeptal se.

Matt nevěděl, kde začít. „Myslím, že se v Lesser Mallingu něco děje,“ prohodil.

Richard přikývl. „Asi máš pravdu.“

MATTŮV PŘÍBĚH

Richard Cole bydlel přímo v centru Yorku. Pronajal si byt v jedné z nejproslulejších středověkých ulic města; v půvabné dlážděné uličce Shambles. Byt měl tři podlaží a tvořilo ho několik místností zvláštního tvaru, naskládaných na sebe jako dětské kostky na hraní. V přízemí se nacházel obchod s turistickými suvenýry. V prvním patře byla kuchyně s obývacím pokojem, nad nimi ložnice s koupelnou a odtud vedlo točité schodiště do nepoužívaného pokoje v podkroví.

V bytě panoval chaos. Veškerý nábytek vypadal, jako by ho někdo vytáhl z kontejneru – což byla koneckonců pravda. Všude se povalovalo špinavé oblečení, v dřezu ležela hromada použitých talířů, a cédéčka, knihy, časopisy a rozepsané články tvořily změť, v níž se určitě nedalo nic najít. Na stěnách visely plakáty, především starých amerických filmů. Na kuchyňském stole, hned vedle krabice cereálií, nedojedené plechovky pečených fazolí, z níž dosud trčela vidlička, a dvou ztvrdlých toustů, trůnil Richardův laptop.

Matt se cítil trapně, když z něho cestou po schodech do prvního patra kapala voda, a teď, když vešel do bytu, se cítil ještě hůř. Uvědomoval si, jak strašně páchne. Richard ho nechal v kuchyni a vrátil se s velkou osuškou.

„Promluvíme si později,“ řekl. „Teď se běž osprchovat. A toho oblečení se budeme muset zbavit.“

„Vy nemáte pračku?“

„Děláš si srandu? Na takový svinstvo není pračka stavěná. Odnesu to do popelnice a zítra ti koupíme něco na sebe. Zatím ti půjčím něco svýho.“ Richard ukázal po schodech nahoru. „Do koupelny se jde tudy. Máš hlad?“

„Jako vlk.“

„No, doma nic nemám. Než se osprchuješ, pro něco skočím.“

O půl hodiny později seděli v obývacím pokoji a ládovali se čínou z bistra na konci ulice. Matt strávil ve sprše dvacet minut a vylezl z ní, až když ze sebe smyl poslední stopy bahna. Teď měl na sobě staré tričko s nápisem Yorská univerzita, kolem pasu omotaný

ručník a byl bosý. Jaký má hlad, mu došlo teprve potom, co se pustil do jídla. Konečně se cítil zasycený.

„Hezkej byteček,“ prohodil a rozhlédl se.

„Měl jsem štěstí, že jsem ho objevil,“ vysvětlil Richard. „Je děsně levný. Stejně tu moc často nejsem. Většinou jím po hospodách...“

„Bydlíte sám?“

„Měl jsem přítelkyni, ale před týdnem jsme se rozešli. Bohužel propadla klasický hudbě.“

„Co je na tom špatného?“

„Chodí teď s operním pěvcem.“ Richard došel k ledniče a vytáhl z ní plechovku piva. „Chceš něco k pití?“

„Ne, dík.“ Než se Richard opět posadil, rozhostilo se krátké ticho. Matt si uvědomil, že oba toho mají hodně co vysvětlovat. „Jak jste mě našel?“ zeptal se.

Richard pokrčil rameny. „Jednoduše. Když jsi odešel z redakce, přemýšlel jsem o tom, cos mi řekl. Jestli mám být upřímný, připadalo mi to jako naprostá hloupost. Ale pár věcí... No, pořád jsem na ně musel myslet. A neměl jsem nic jiného na práci.“

„Takže jste se zajel podívat na Omegu 1?“

„Řekněme, že jsem náhodou projížděl kolem.“

„Vy jste věděl, kde ta elektrárna je?“

Richard přikývl. „Ten chlápek, který ji postavil, bydlí pořád v Yorku. V šedesátých letech byl odborným poradcem vlády, ale teď je v penzi. Jmenuje se Michael Marsh.“

„Byl jste u něho?“

„Asi před půl rokem. Dostal od královny rytířský titul a já o něm měl napsat článek. Je neuvěřitelně nudný. Bydlí ve velikánském domě u řeky a sbírá nálepky z krabiček od zápalek. Kdyby nebylo zbytí, mohl bych mu zavolat a můžeme se u něho zastavit. Třeba by nám dokázal pomoci.“

„Takže jste se v noci rozhodl navštívit Omegu 1...“

„Vracel jsem se z hospody. Co pořád máš!? Byl jsem kousek odtud, a tak mě napadlo, že to vezmu kolem. A pak jsem uslyšel, jak někdo volá o pomoc, a tak jsem tě našel.“

„To je blbost.“ Matt zavrtěl hlavou. „Nevolal jsem o pomoc.“

„Já tě slyšel.“

„Možná jsem jednou vykřikl. Ale vaše auto jsem neslyšel. Najednou jste se tam objevil.“

„Možná jsi křičel a vůbec sis to neuvědomoval, Matte. Určitě jsi byl vyděšený. Pravděpodobně jsi nevěděl, co děláš. Já bych teda na tvém místě vyděšený byl.“

„Jak jste jel rychle?“

„Asi osmdesátkou. Nevím.“

„Měl jste otevřený okna?“

„Ne.“

„I kdybych teda křičel, jak jste mě mohl slyšet? To je blbost.“

„Na tom něco je,“ připustil Richard. „Ale jak mi pak vysvětlíš, že jsem sjel ze silnice přesně na tom správném místě a došel přímo k tobě?“

„To nevím,“ hlesl Matt.

„Hele, něco jsem slyšel, ano? Zastavil jsem a našel tě po krk v —“ Odmlčel se. „Měl jsi prostě štěstí, že jsem si nedal ještě jedno pivo. Ale teď když jsi tady, bys mi mohl říct něco víc o sobě.“

„Jako co?“

„Ani neznám tvoje příjmení. Tvrdíš, že ti rodiče zemřeli, ale nikdy jsi mi nevyprávěl, jak ses dostal k té ženský... paní Deverillový.“ Matt uhnul pohledem. „Takže bys mi to mohl říct teď,“ dodal Richard. „Třeba mě pak napadne, co podnikneme dál.“

„Napíšete o mně do novin?“

„Uvažuji o tom.“

Matt zavrtěl hlavou. „Na to zapomeňte. Nechci, aby o mně někdo psal. Nechci, aby o mně někdo něco věděl.“

„Myslím, že jsi na něco zapomněl, Matte.“ Richard na něj ukázal. „To tys za mnou přišel. To tys mi řekl, že pro mě máš příběh...“

„Potřeboval jsem, abyste mi pomohl.“

„Třeba se potřebujeme navzájem.“

„Nechci být v novinách.“

„Pak bys měl odejít z mého bytu.“ Richard položil plechovku s pivem na stůl. „Tak dobře,“ couvl. „To není fér. Nemám v úmyslu tě vyhodit. V každém případě ne dneska v noci. Ale popravdě řečeno,

nechci se starat o čtrnáctiletýho kluka. Takže teď ti povím, co udělám. Pověz mi svůj příběh a já ti slibuju, že ho neotisknu, dokud mi to nedovolíš. Platí?“

„Nikdy to nedovolím,“ odsekl Matt, ale potom přikývl. „Tak dobře.“

Richard sáhl pro poznámkový blok a propisku, stejně jako když se poprvé setkali v redakci. Pohodlně se posadil a čekal.

„Vlastně nevím, kde mám začít,“ řekl Matt. „Ale protože jste se mě na to ptal, tak moje celý jméno zní Matthew Freeman. K paní Deverillový jsem se dostal na základě něčeho, čemu se říká projekt PPSP.“

„Projekt PPSP?“ Richard už ten název slyšel. „Není to jeden z těch rádoby geniálních vládních nápadů? Nějaký šílený program, jak převychovat mladistvý delikventy?“

„Přesně tak. To jsem právě já. Zatkli mě za vloupání do skladiště. Byl při tom pobodanej jeden chlapík.“

„To tys ho pobodal?“

„Ne. Ale byl jsem u toho. Byla to i moje vina.“ Matt se odmlčel. „Teď už mi asi nebudete chtít pomoci, co?“

„Proč ne? Je mi fuk, cos provedl. Chci jen vědět, proč jsi to udělal.“ Richard si povzdychl. „Co kdybys začal od začátku? Třeba to pro tebe bude jednodušší.“

„Tak dobře.“ Mattovi se do toho nechtělo. Jeho sociální pracovnice Jill Hughesová se ho vždycky snažila přinutit, aby mluvil o sobě. „Musíš za sebe přijmout zodpovědnost,“ opakovala neustále. Ale čím víc na něj tlačila, tím víc se mu do toho nechtělo, až jejich vztah skončil nepřátelským mlčením. A teď po něm chce totéž tenhle novinář. Našel konečně dospělého člověka, kterému může skutečně důvěřovat? Matt doufal, že ano, ale jistý si tím nebyl.

„Na své rodiče si moc nepamatuju,“ spustil. „Myslel jsem si, že na ně nikdy nezapomenu. Umřeli teprve před šesti lety, ale moje vzpomínky na ně... postupně vybledly. Moc mi z nich nezbylo.“

Myslím, že jsme byli šťastný. Bydleli jsme v naprosto obyčejný ulici v Dulwich. Znáte to tam? Je to v jižním Londýně. Táta byl doktor. Máma podle mě nepracovala. Měli jsme hezkej dům, takže táta asi vydělával dost peněz. Ale moc bohatý jsme nebyli. Poslední

společnou dovolenou jsme strávili pod stanem ve Francii. Tenkrát mi muselo být asi sedm.“

„Máš sourozence?“

„Ne. Byl jsem jedináček. A rodiče s jedním dítětem nejsou pořádná rodina. Táta se ve skutečnosti narodil na Novém Zélandu a většinu příbuzných měl tam. Máma měla nevlastní sestru Gwendu, která bydlela v Ipswich. Jednou nebo dvakrát u nás byla na návštěvě, ale nerozuměly si. Gwenda byla úplně jiná než ona. Když jsem byl malej, připadala mi příšerně nudná. Nikdy mě nenapadlo...“

Matt se nadechl.

„V každém případě jsou máma s tátou mrtví. Jeli na svatbu do Oxfordu, což od nás byly asi dvě hodiny jízdy autem. Měl jsem jet s nima, ale těsně před odjezdem se mi udělalo špatně, a tak mě nechali u sousedky.“

Matt se zarazil. Richard věděl, že mu o té svatbě neřekl celou pravdu. Viděl to na něm. Ale nepřerušil ho.

„Havarovali,“ pokračoval Matt. „Když přejížděli most, praskla jim pneumatika. Táta ztratil kontrolu nad řízením a spadli přes zábradlí do řeky. Utopili se.“ Matt se odmlčel. „Věděl jsem to, jakmile k nám přijela policie. Bylo mi teprve osm, ale hned jsem to pochopil.“

Potom bylo všechno trochu zmatený. Nějaký čas – asi tři nebo čtyři tejdny – jsem bydlel v nějakém domově. Všichni se mi snažili pomoci, ale nikdo nevěděl jak. Potíž byla v tom, že se o mě neměl kdo starat. Snažili se spojit s rodinou mého táty na Novém Zélandu, ale nikdo o mě nejevil zájem.

A pak se objevila příbuzná má mámy. Gwenda Davisová z Ipswich. Do té doby mě viděla jen třikrát nebo čtyřikrát. Ale byla to svým způsobem moje teta. Vzala mě na oběd. Do McDonalda. Pamatuju si to, protože táta mi tyhle jídla nikdy jíst nedovolil. Říkal, že je to to nejhorší, co může člověk konzumovat. Ale ona mě tam vzala a koupila mi hambáče a hranolky, a jak jsme tam tak seděli v tom rámusu u plastovejch stolků s velkým klaunem nad hlavou, zeptala se mě, jestli bych nechtěl bydlet u ní. Já řekl, že ne – ale nakonec na tom, co jsem nechtěl, vůbec nezáleželo, protože to bylo

už dávno rozhodnutý. Přestěhoval jsem se k ní a –“ Odmlčel se. „– k Brianovi.“

Matt se podíval Richardovi přímo do očí. „Slibte mi, že o tom nebudete psát,“ zaškemral.

„Jak už jsem řekl. Nenapíšu nic, dokud mi to nedovolíš.“

„Nedovolím vám to. Nechci, aby to všichni věděli.“

„Pokračuj, Matte...“

„U Gwendy to bylo ohavný. Bydlela v zchátralém řadovém domku s malou předzahrádkou plnou láhví. Brian pracoval jako mlíkař. Celej dům smrděl. Všechny trubky prosakovaly, zdi byly vlhký a polovina žárovek nesvítla. Neměli peníze. Přinejmenším neměli peníze, než jsem se k nim přistěhoval. Ale o to právě šlo. Všechno, co máma s tátou měli, zůstalo mně, a Gwenda o těch penězích rozhodovala. A samozřejmě je utratila. Všechny.“

Matt ztichl. Richard pochopil, že vzpomíná. Oči měl plné bolesti.

„Peníze se rychle rozkutálely,“ pokračoval Matt. „Gwenda s Brianem je utratili za auta, za dovolený a podobný věci. A když jim došly, začali se ke mně chovat hnusně. Hlavně Brian. Říkal, že by bylo lepší, kdybych se nikdy nenarodil. Na všem, co jsem udělal, našel chybu. Křičel na mě a já křičel na něj. A pak mě začal mlátit. Vždycky si dal pozor, abych neměl modřiny. Na viditelných místech.“

A pak jsem se seznámil s Kelvinem, kterej bydlel ve stejné ulici, a stali se z nás kámoši. Kelvin měl pořád potíže ve škole, jeho brácha byl ve vězení a lidi se ho báli. Ale přinejmenším byl na mé straně – teda aspoň jsem si to myslel. Bylo mi s ním fajn.

Jenže nakonec celou situaci jenom zhoršil. Začal jsem chodit za školu, a dokonce i učitelé, který se mi snažili ze začátku pomoci, to vzdali. Kradli jsme v obchodech a samozřejmě nás chytili. Od té doby jsem musel navštěvovat sociální pracovníci. Občas jsme něco sebrali v supermarketech. Ani jsme ty věci nepotřebovali. Jen jsme se tím bavili. Kelvin třeba strašně rád ničil lak na nových autech. Vždycky je poškrábal klíčem... jen tak ze srandy. Dělalí jsme spolu všechno možný. A pak jsme se jednoho dne vloupali do skladiště, abysme šlohli nějaký dévédéčka, a načapal nás při tom strážnej. To Kelvin ho bodnul nožem, ale byla to i moje vina. Neměl jsem tam

chodit. Neměl jsem tam bejt. Lituju, že jsem se mu to nepokusil rozmluvit.“

Matt si hřbetem ruky otřel oči.

„Zbytek už znáte. Zatkli mě a já si myslel, že mě šoupnou do vězení, ale nakonec jsem nemusel ani k soudu. Na základě té věci, který říkají projekt PPSP, mě poslali do Lesser Mallingu. S jako svoboda a P jako převýchova... tohle to má znamenat. Jenže od té doby, co jsem na farmě, mi to spíš připadá jako Sekýrování a Pruda. O paní Deverillový a všem ostatním jsem vám už vykládal a vy jste mi nevěřil. Celkem to chápu. Taky bych tomu nevěřil. Až na to, že já v tom musím žít. A všechno, co jsem vám povídal v redakci – je pravda.“

„Proč myslíš, že o tebe tak stojí?“ zeptal se Richard.

„Nevím. Nemám nejmenší tušení. Ale myslím si, že vím, co je zač, co jsou všichni zač.“

„A co jsou teda zač?“

„Vysmějete se mi.“

„Ne. Slibuju.“

„Podle mě jsou to čarodějové a čarodějnice.“

Richard se rozesmál.

„A co ty psi!“ namítl Matt. „Myslíte si, že jsou z útulku v Battersea? Viděl jsem, jak je vyčarovala. Hodila do ohně nějaké prášek a oni se prostě objevili. Bylo to... kouzlo!“

„Byl to trik,“ oponoval Richard.

„Richarde... tohle nebylo jako něco v televizi. Nebyla tam holka v blejskavejch flitrech. Viděl jsem, jak psi vyskočili z ohně. A co tohle?“

Pořád měl na krku talisman. Strhl si ho a hodil ho na stůl. Zlatý klíček se na světle zatřpytil.

Richard se na něj podíval. „Jo, tak dobře,“ rezignoval. „Čarodějové a čarodějnice! V Yorkshiru jich byla spousta, to je fakt. Ale od té doby uběhlo pět set let.“

„Já vím. Paní Deverillová má doma obraz nějaký svý příbuzný. Řekla mi, že ji upálili. Možná ji upálili jako čarodějnici!“ Matt se na okamžik zamyslel. „Jestli tu byli čarodějové a čarodějnice před pěti sty lety, proč by tu nemohli bejt teď?“

„Protože jsme rozumní. Už na čaroděje a čarodějnice nevěříme.“
„Já na ně taky nevěřím. Ale Tom Burgess toho kocoura zastřelil a on znova ožil. Sám Tom umřel, ale já slyšel jeho hlas ve sluchátku. A pak je tu ten detektiv z Ipswich...“

„Kdo?“

„Jmenoval se Mallory. Slíbil, že mi pomůže. Pohádal se s paní Deverillovou. A pak jsem se dozvěděl, že je taky mrtvej. Havaroval na dálnici.“

Rozhostilo se krátké ticho. Pak Richard opět promluvil.

„Čarodějové a čarodějnice neexistují, Matte,“ prohlásil.
„Možná si to o sobě myslí. Možná se tak chovají. Nějak tě přinutí uvěřit, že umějí čarovat. Ale ať se děje v Lesser Mallingu cokoli, je to skutečný. Má to něco společného s tou atomovou elektrárnou. A to je věda, nic nadpřirozeného.“

„A co ty psi?“

„Byli geneticky upravení. Mutanti. Nevím. Možná je vystavili nějakému radioaktivnímu záření.“

„Takže vy na kouzla nevěříte?“

„Harry Potter se mi líbil stejně jako všem ostatním. Ale věřím tomu? Ne.“

Matt vstal. „Jsem unavenej,“ oznámil. „Chci si jít lehnout.“

Richard přikývl. „Ustelu ti v pokoji nahoře. Jo, a co kdybys mi tykal?“

Pokoj se nacházel v podkroví a byl přecpaný haraburdím. Richard sem odkládal všechno, co už nepotřeboval. Matt ležel na pohovce zachumlaný pod dekou a byl příjemně ospalý. Zíral na zkosený strop nad hlavou, když vtom někdo zaklepal na dveře a do pokoje vešel Richard.

„Jen jsem se chtěl podívat, jestli máš všechno, co potřebuješ,“ vysvětlil.

„Jo, díky.“ Matt se otočil na bok obličejem k němu. „Co se mnou uděláš?“ zeptal se. „Jak dlouho tu můžu zůstat?“

„Nevím. Snad pár dní.“ Mattovi se protáhl obličej. „Už jsem ti to říkal, Matte. Nemůžeš u mě bydlet. To prostě nejde. Vždyť tě ani neznám. Ale chci ti pomoci.“ Richard si vzdychl. „Asi jsem cvok,

protože ty dva poslední lidi, který se ti snažili pomoci, jsou podle všeho mrtví – a já tu chci ještě nějakou dobu být. Ale přinejmenším se můžeme podívat do Omegy 1. Tím chci říct, abys zapomněl na čaroděje a čarodějnice a všechny ty nesmysly. Vypadá to, že v tý starý atomový elektrárně se fakt něco děje.“

„Říkal jsi, že toho chlápka, kterej ji postavil, znáš.“

„Zítra mu zavolám. Platí?“

Matt přikývl.

„Tak dobrou noc.“ Richard se otočil k odchodu.

„Počkej!“ vykřikl Matt. „Něco jsem ti neřekl.“

Richard se k němu znovu obrátil.

„Tvrdil jsi, že chceš vědět, co jsem zač, tak bys měl o mně vědět všechno. Máma vždycky říkala, že jsem zvláštní. Celej život se mi děly divný věci. Paní Deverillová a všechno to ostatní... někdy mě napadá, že se to tak mělo stát. Že tady mám bejt. I když nevím proč.“

Noc předtím, než máma s tátou umřeli, jsem měl ošklivej sen. Často se mi něco zdálo, ale tohle bylo něco jinýho. Viděl jsem most. Viděl jsem, jak praskla pneumatika. A dokonce jsem viděl vodu, jak se valí okny do auta. Jako bych byl v autě s nima. A bylo to děsivý. Nemohl jsem dejchat.“ Odmlčel se. Tohle ještě nikdy nikomu neřekl. „A když jsem se druhej den ráno probudil, věděl jsem, že na tu svatbu nedojedou. Věděl jsem, že se ta nehoda stane přesně takhle...“

Matt se nadechl. Tohle byl obtížný úsek.

„Táta byl jako ty. Nevěřil na čaroděje, kouzla a věci, kterým nerozuměl. Asi proto, že byl doktor. A já věděl, že kdybych mu svůj sen vyprávěl, rozzlobil by se. Už se to několikrát stalo... jednou nebo dvakrát, když jsem byl hodně malej. Táta říkal, že jsem hlupáček, že mám moc bujnou fantazii. A možná má pravdu, říkal jsem si. *Je to jen sen. Je to jen sen. Všechno bude v pořádku. Hlavně se s tátou nehádej...*

Takže jsem mu nic neřekl.

Ale na to, abych nastoupil do auta, jsem byl moc vyděšený. Předstíral jsem, že mi není dobře. Ztropil jsem hysterickou scénu a donutil je, aby mě nechali u paní Greenový, u sousedky. Bylo mi teprve osm. Nevěděl jsem, co se děje. Pořád to nevím. Ale vím, že

jsem jinej. Někdy dokážu věci, který se zdají nemožný. Asi mi nevěříš, Richarde, ale dokážu rozbít sklenici jen tím, že se na ni dívám. Dokážu to! *Udělal* jsem to! Víím, že se stane něco špatnýho ještě dřív, než k tomu opravdu dojde. Když jsem byl ve skladišti, *věděl* jsem, že je tam ten strážnej. A dneska večer! Možná se mi tě podařilo přivolat – když jsem byl v močálu –, aniž jsem otevřel pusu. Nevím. Jako bych měl nějaký nadpřirozený schopnosti, ale nedokážu je ovládat. Jen tu a tam samy od sebe problesknou na povrch.“

Matt zívá. Najednou byl příšerně unavený. Měl toho dost.

„Řekl jsem to paní Greenový,“ dodal. „Řekl jsem jí, že máma s tátou se ze svatby nevrátí. Řekl jsem jí o tý pneumatice. Věděl jsem dokonce i o mostě a řece pod ním. Strašně se na mě rozzlobila. Nechtěla to poslouchat. A co měla dělat? Nemohla zavolat rodičům a přemlouvat je, aby na tu svatbu nejezdili. Nakonec mi řekla, abych si šel hrát na zahradu. Už o tom nechtěla slyšet.“

Když policie přijela, byl jsem pořád ještě na zahradě. A nikdy nezapomenu na její výraz. Byla vyděšená. Víc než to. Byla v šoku. A nejen proto, co se stalo mým rodičům. Byla vyděšená a v šoku ze mě.

A problém je v tom, Richarde, že jsem byl jako ty. Nevěřil jsem v kouzla. Nevěřil jsem sobě. A od té doby se skoro každou hodinu ptám, proč jsem se nepokusil mámu s tátou varovat. Mohl jsem je zachránit. Ale mlčel jsem. Prostě jsem je nechal odjet. Každý ráno se probudím s pocitem, že za to můžu já. Je to moje vina, že už tu nejsou.“

Matt se otočil ke zdi a schoulil se do klubíčka.

Richard se na spícího chlapce dlouho díval. Potom zhasnul světla a tiše sešel po schodišti dolů.

VĚDA A KOUZLA

Matt se pomalu, neochotně probouzel. Takhle dobře se už dávno nevyspal – a navíc se mu tentokrát nic nezdálo.

Chvilí mu trvalo, než si zvykl na neznámé prostředí a vzpomněl si, kde je. Očima přešel zkosenou střechu nad hlavou, úzké okno, za kterým už jasně svítilo slunce, krabici starých paperbacků a budík, který ukazoval, že je deset hodin. Pak si vzpomněl na včerejší události: na atomovou elektrárnu, psy a úprk lesem. Řekl Richardu Coleovi všechno, dokonce i pravdu o tom, jak jeho rodiče zemřeli. Šest let žil s vědomím, co zavinil.

Mohl jsem je varovat a neudělal jsem to.

A nakonec se svěřil novináři, který mu pravděpodobně stejně neuvěřil. Teď toho litoval. Bylo mu trapně. Vzpomněl si, jak Richard odmítl jeho teorie o čarodějnictví a kouzlech. Ani ho to nepřekvapilo. Kdyby existovala jiná možnost, sám by tomu nevěřil.

A přesto...

Věděl, co se stalo. Byl toho očitým svědkem. Psi vyskočili z plamenů. Tom Burgess zemřel, když se ho snažil varovat.

A pak tu byla otázka jeho vlastních nadpřirozených schopností.

Viděl autonehodu, při které zahynuli jeho rodiče, ještě než se skutečně stala. Díky tomu byl dosud naživu. A byly tu ještě další věci. Ten džbán s vodou, který se rozbil v diagnostickém ústavu. A to, jak včera v noci nějak dokázal Richarda donutit, aby zastavil.

Dejme tomu...

Matt ležel na zádech.

...dejme tomu, že má nějaké zvláštní schopnosti. Policejní zpráva, kterou objevil v pokoji paní Deverillové, se zmiňovala o jeho jasnovideckém nadání. Tím mínili jeho schopnost vidět do budoucnosti. Paní Deverillová tu zprávu nějak získala, a proto ho chtěla. Ne proto, kdo je, ale proto, *jaký* je.

Nesmysl. Matt viděl v kině *X-Meny* a *Spidermana*. Superhrdiny. Dokonce se mu ty komiksy líbily. Ale opravdu si o sobě myslí, že má také nějaké nadpřirozené schopnosti? Nikdy ho nekousl radioaktivní pavouk ani ho žádný šílený vědec nezavřel do stroje času. Je jen obyčejný puberťák, který se dostal do šlamastyky.

Jenže v diagnostickém ústavu rozbil džbán s vodou. Díval se na něj přes pokoj a džbán se roztříštil.

Na okenním parapetu stála skleněná váza. Byla asi patnáct centimetrů vysoká a trčely z ní tužky a propisky. Matt se na ni zadíval. *Dobře. Proč ne?* Začal se koncentrovat a pomalu, pravidelně dýchal. Bez pohnutí soustředil veškerou svou pozornost na vázu. Dokáže to. Když váze nařídí, aby se roztříštila, rozlétne se na kusy. Už se mu to jednou podařilo. A teď to udělá znovu. Pak to zopakuje kvůli Richardovi a potom mu ten novinář bude muset uvěřit.

Cítil, jak mu z hlavy proudí myšlenková energie. Nevnímal nic než vázu. *Rozpadni se, sakra! Rozpadni se!* Snažil se představit si, jak se váza tříští na kusy, jako by tomu mohla ta představa napomocť. Ale váza se ani nepohnula. Matt zaťal zuby, zadržel dech a silou vůle se ji snažil přinutit, aby se rozbila.

Nechal toho. Povolil hrudník a otočil hlavu na stranu. Na co si to hraje? Není X-man. Spíš nicka.

Na hromádce v nohou pohovky leželo nové oblečení: džíny a mikina. Richard se tu musel brzy ráno zastavit. A přestože vyhrožoval, že je taky vyhodí, vypral jeho sportovní boty. Byly dosud vlhké, ale v každém případě čisté. Matt se oblékl a sešel dolů. Richard byl v kuchyni a vařil vejce.

„Byl jsem zvědavý, kdy vstaneš,“ prohodil Richard. „Jak ses vyspal?“

„Skvěle. Díky. Kdes sehnal ty věci?“

„V ulici je obchod s oblečením. Tvoji velikost jsem musel odhadnout.“ Ukázal na bublající kastrůlek. „Právě dělám snídani. Máš rád vajíčka natvrdo, nebo naměkko?“

„To je fuk.“

„Už je vařím dvacet minut. Mám pocit, že budou natvrdo.“

Posadili se ke stolu a pustili se do jídla. „Takže co teď?“ zeptal se Matt.

„Hlavně musíme být opatrní. Paní Deverillová a její přátelé tě budou hledat. Možná dokonce zavolali na policii a ohlásili, že zmizel. Jestli tě najdou u mě, budeme mít oba velké problémy. Dneska člověk nemůže jen tak sebrat na ulici čtrnáctiletýho kluka a vzít si ho k sobě. To ostatně nemám v úmyslu. Jakmile zjistíme, co

se děje, rozloučíme se. Neber to osobně, ale v tomhle bytě je místo jen pro jednoho.“

„Chápu.“

„V každém případě jsem ráno nevěděl, kam dřív skočit. Když jsi spal, vyřídil jsem pár telefonátů. Ze všeho nejdřív jsem zavolał siru Michaelu Marshovi.“

„Tomu vědci.“

„Jo, v půl dvanáctý s ním máme domluvenou schůzku. Potom vyrazíme do Manchesteru.“

„Proč?“

„Když jsi přišel do redakce, vyprávěl jsi mi o knížce, kterou jsi objevil v knihovně. Napsala ji nějaká Elizabeth Ashwoodová. Ta paní je dost známá. Určitě tě bude zajímat, Matte, že píše o černý magii a čarodějnictví... prostě o těchhle věcech. V *Gazette* o ní máme složku a podařilo se mi zjistit její adresu. Telefonní číslo tam bohužel nebylo, ale můžeme ji zajet navštívit.“

„To je skvělý,“ zajásal Matt. „Díky.“

„Mně neděkuj. Jestli díky tomu získám sólokapra, já poděkuju tobě.“

„A jestli ne?“

Richard se na okamžik zamyslel. „Hodím tě zpátky do močálu.“

Sir Michael Marsh vypadal přesně jako odborný poradce vlády, jímž kdysi byl. Zestárnul, muselo mu být přes sedmdesát, ale jeho oči neztratily nic ze své inteligence a zdálo se, že vyžadují respekt. Přestože byla neděle dopoledne, měl na sobě formální šedivý oblek s bílou košilí a tmavomodrou kravatou. Boty se mu leskly jako zrcadlo a měl upravené nehty. Vlasy mu už dávno zešedivěly, ale byly husté a dokonale ostříhané. Seděl s nohou přes nohu, jedna ruka mu spočívala na koleně a naslouchal svým návštěvníkům.

Právě hovořil Richard. Byl elegantněji oblečen než obvykle. Oholil se a vzal si čisté tričko a sako. Matt seděl vedle něho. Nacházeli se v obývacím pokoji v prvním patře, jehož obrovská okna nabízela nerušený výhled na řeku Ouse. Dům byl postaven v georgiánském stylu a působil okázale. Místnost s naleštěným dřevěným stolem, policemi s knihami v kožených vazbách,

mramorovým krbem a starožitnými židlemi připomínala tak trochu muzeum. A o té sbírce nálepek z krabiček od zápalek říkal Richard pravdu. Stěny zdobily stovky krabiček vystavených v úzkých prosklených vitrínách. Pocházely ze všech zemí světa.

Richard siru Michaelovi převyprávěl silně zkrácenou verzi Mattova příběhu. Neřekl mu, co je Matt zač ani jak se do Lesser Mallingu dostal, místo toho se soustředil na věci, které Matt viděl v Omeze 1. Konečně domluvil. Matt čekal, jak na to bude sir Michael reagovat.

„Tvrdíte, že je v té elektrárně elektrické osvětlení,“ začal. „A ten chlapec slyšel hučení.“

„Ano, pane.“

„Viděl nákladní auto, z něhož vytáhli nějakou bednu.“

„Ano.“

„A co z toho všeho vyvozujete, pane Cole?“

„Matt toho ve tmě moc neviděl, sire Michaeli, ale tvrdil, že lidé, kteří tu bednu nesli, na sobě měli zvláštní objemné obleky. Napadlo mě, jestli to nebyly protiradiační skafandry.“

„Domníváte se, že se někdo snaží Omega 1 zprovoznit?“

„Je to možné,“

„Obávám se, že je to nesmysl.“ Sir Michael se obrátil k Mattovi. „Kolik toho víš o atomové energii, mladý muži?“ zeptal se.

„Moc ne,“ odpověděl Matt.

„Tak mi dovol, abych ti o ní něco řekl. Určitě nemáš na přednášku z fyziky náladu, ale musím ti to vysvětlit.“ Sir Michael se na okamžik zamyslel. „Začnu atomovou bombou. O té jsi jistě slyšel.“

„Jo.“

„Atomová bomba má zničující sílu. Dokáže obrátit v trosky celé město, jako se to stalo během druhé světové války v Hirošimě. Při testech v Nevadské poušti vyhloubila malá atomová bomba kráter tak hluboký, že by se do něho vešla celá Empire State Building. Sílu bomby tvoří energie, která se uvolní při výbuchu. A ta energie pochází ze štěpení atomů. Stačíš mě sledovat?“

Matt přikývl. Kdyby byl ve škole, už dávno by bloudil myšlenkami někde jinde, ale tentokrát byl odhodlaný vytrvat.

„Atomová elektrárna funguje stejným způsobem. Štěpí atom v kovu, kterému se říká uran, ale místo výbuchu, který je neřízený, se energie uvolňuje postupně ve formě tepla. To teplo je obrovské. Mění vodu v páru, která pak pohání turbíny elektrického generátoru a vyrábí elektřinu. To je všechno, co atomová elektrárna dělá. Mění teplo v elektřinu.“

„Co je špatnýho na uhlí?“ zeptal se Matt.

„Uhlí, zemní plyn, ropa... Jsou příliš drahé. A jednou se jejich zásoby vyčerpají. Ale uran je neuvěřitelný materiál. Jeden maličký kousek, kousek, který by se ti vešel do dlaně, obsahuje tolik energie, že by celých čtyřiaadvacet hodili dokázala pohánět milion elektrických ohřívačů.“

„Až na to, že by tě zabil... kdybys ho vzal do ruky,“ poznamenal Richard.

„Ano, pane Cole. Radiace by vás skutečně zabila. Proto se uran převáží v těžkých olověných bednách.“

„Jako byla ta, kterou jsem viděl!“ ozval se Matt.

Sir Michael si ho nevšímal. „V centru každé takovéhle elektrárny se nachází atomový reaktor,“ pokračoval. „Reaktor je v podstatě obrovská betonová krabice – a právě v ní probíhá náš řízený výbuch. Uran je obklopen dlouhými železy, kterým se říká regulační tyče. Když je zvedneš, vyvoláš výbuch. A čím výš je zvedáš, tím je ten výbuch silnější.“

Reaktor je nejnebezpečnější částí elektrárny. Jen si vzpomeň, co se stalo v ruském Černobyli. Stačí jediná chyba a může dojít k obrovské explozi, která dokáže zabít stovky nebo dokonce tisíce lidí a na dlouhá léta zničí obrovské území.“

O tohle jim šlo, přemítal Matt. Copak paní Deverillová a další obyvatelé vesnice chtějí spáchat něco jako teroristický čin? Ne. To nedávalo smysl. Kdyby měli v úmyslu tohle, k čemu by potřebovali jeho?

Sir Michael Marsh pokračoval: „Když vláda začala před padesáti lety uvažovat o výstavbě atomových elektráren, postavili několik zkušebních zařízení, kde mohli studovat reaktory v provozu a ujistit se, že jsou bezpečné. Prvním z nich byla Omega 1 a já ji pomohl navrhnout i postavit. Běžela necelý rok a půl. A když jsme

zjistili, co jsme potřebovali, zavřeli jsme ji a nechali ji chátrat v borovém lese, který ji obklopuje.“

„Třeba ji chce někdo zprovoznit znovu,“ nadhodil Richard.

„To by nedokázal – z mnoha důvodů.“ Sir Michael si vzdychl. „Začněme uranem. Jak jistě víte, uran se nedá jen tak koupit. Dokonce i diktátoři v zemích jako Irák si ho nedokážou opatřit. Ale dejme tomu, že tihle vesničané vlastní uranový důl. Pořád by jim to k ničemu nebylo. Jak by uran zpracovali? Kde by sebrali technické znalosti a informace?“

„Ale Matt viděl něco...“

„Viděl bednu. Podle toho, co víme, mohla obsahovat jídlo na piknik.“ Sir Michael pohlédl na hodinky. „Naposledy jsem Omegu 1 navštívil před dvaceti lety,“ pronesl. „A nic v ní není. Když jsme elektrárnu odstavili, odvezli jsme všechno, co by mohlo být nebezpečné. Věřte mi, že to byla fuška, dostat veškeré to zařízení ven z lesa.“

„Proč jste ji tam postavili?“ zeptal se Richard.

To vědce na okamžik zaskočilo. „Prosím?“

„Proč jste ji postavili uprostřed lesa?“

„Museli jsme ji vybudovat někde stranou. Lesem protéká podzemní řeka. To byl hlavní důvod. Atomová elektrárna totiž potřebuje stálý přísun vody.“

Nebylo co dodat.

„Omlouvám se, sire Michaeli,“ pronesl Richard, když se zvedl ze židle. „Zdá se, že jsme vás obtěžovali zbytečně.“

„Ale vůbec ne. To, co jste mi vy a váš mladý přítel řekli, mě hluboce zneklidnilo. Přinejmenším to vypadá, že někdo vnikl do objektu, který je stále majetkem vlády, a já o tom rozhodně informuji příslušné úřady.“ Vstal. „Pokud jde o mě, chtěl jsem, aby tu budovu po zkušebním provozu srovnali se zemí, ale bylo to příliš drahé. Jak prohlásil ministr, příroda se o ni postará sama. Nicméně vás ujišťuji, že na tom starém, vlhkém místě byste nedokázali ani rozdělat oheň, natož rozběhnout atomovou reakci.“

Sir Michael je doprovodil ke dveřím, ale než je otevřel, otočil se k Mattovi. „Zajímá tě filumenie?“ zeptal se.

„Co prosím?“ Matt netušil, o čem mluví.

„Sbírání nálepek z krabiček od zápalek. Mám jich skoro tisíc.“ Ukázal na vitrínu na zdi. „Značka Tekka vyrobená v Indii. A tyhle jsou ruské. Připadá mi úžasné, že něco tak obyčejného může být tak krásné.“

Otevřel dveře.

„Dejte mi vědět, jak pokračujete,“ dodal. „A já vám zavolám, až si promluví s policií, jestli je něco nového.“

Elizabeth Ashwoodová, autorka knihy *Toulky po Greater Mallingu*, žila v Didsbury, na předměstí Manchesteru. Adresa, kterou Richard dostal, je přivedla k vile stojící v široké ulici plné stromů. Chodník za bránou vedl pečlivě udržovanou zahradou se spoustou jarních květů. Na hlavních dveřích bylo klepátko ve tvaru ruky. Richard je zvedl a nechal dopadnout na dřevo. Domem se rozlehla dutá rána a o chvíli později se dveře otevřely.

Stála v nich štíhlá tmavovlasá žena s černými kulatými brýlemi na očích, která se nedívala na ně, ale mimo ně. Matt odhadl, že je jí asi pětatřicet. Ještě nikdy slepého člověka neviděl. Napadlo ho, jaké to asi je žít v neustálé tmě.

„Ano?“ pronesla netrpělivě.

„Dobrý den.“ Richard se – zbytečně – usmál. Samozřejmě ho nemohla vidět. „Vy jste Elizabeth Ashwoodová?“ zeptal se.

„Jsem Susan Ashwoodová. Elizabeth byla moje matka.“

„Byla?“ Richard nedokázal zamaskovat zklamání.

„Vloni zemřela.“

Tak to by bylo. Přijeli sem zbytečně. Matt se chtěl už obrátit a vrátit se k autu, ale žena najednou opět promluvila. „Kdo jste vy?“

„Jsem Richard Cole. Pracuju jako novinář v *Greater Malling Gazette* v Yorkshiru.“

„Jste tu dva.“

„Ano.“

Jak to poznala? Matt byl tiše jako myška.

„Nějaký chlapec...“ Natáhla ruku a stiskla Mattovi paži. „Odkud jsi?“ zeptala se. „Proč jsi tady?“

Matt se zavrtěl, protože mu byl její stisk nepříjemný. „Jsem z Lesser Mallingu,“ oznámil. „Chtěli jsme se dozvědět víc o knížce, kterou napsala vaše maminka.“

„Pojďte dál,“ vybídla je žena. „Pomůžu vám. Ale musíte jít dovnitř.“

Matt se zadíval na Richarda, který pokrčil rameny. Vešli do domu.

Slečna Ashwoodová je uvedla do široké, vzdušné chodby. Dům byl viktoriánský, ale pečlivě zmodernizovaný, s dubovými podlahami, zapuštěným osvětlením a okny sahajícími od země až ke stropu. Na stěnách visely obrazy – většinou drahé abstrakce. Matt přemýšlel, k čemu tam jsou, když je jejich majitelka nemůže vidět. Samozřejmě bylo možné, že ta žena má manžela a děti, přesto měl u hlavních dveří dojem, že žije sama.

Zavedla je do obývacího pokoje s nízkými koženými pohovkami a pokynula jim, aby se posadili. V rohu místnosti stál naleštěný černý klavír.

„Která z matčiných knih vás sem přivedla?“ zeptala se.

„Kniha o Greater Mallingu,“ vysvětlil Richard.

Matt se rozhodl přejít rovnou k věci. „Chceme se něco dozvědět o Krkavčí bráně.“

Žena znehybněla. Její emoce se daly za černými brýlemi jen těžko odhadnout, ale Matt vycítil, že ji ta odpověď rozrušila. „Takže jsi mě našel...,“ zašeptala.

„Vy víte, co to je?“

Susan Ashwoodová mlčela, pouze upírala na Matta dvě černá skla. Bylo mu to nepříjemné a toužil se pohnout. Věděl, že žena nic nevidí, a přesto si přál, aby se na něj takhle nedívala. „Jmenuješ se Matt?“ zeptala se.

„Ano.“

„Jak to víte?“ podivil se Richard.

„Věděla jsem, že přijdeš,“ pronesla slečna Ashwoodová. Richarda si nevšímal. Soustředila se výhradně na Matta. „Věděla jsem, že mě najdeš. Mělo to tak být. Jsem moc ráda, žeš dorazil včas.“

„O čem to mluvíte?“ Richard se rozzlobil. „Myslím, že tu všichni ztrácíme čas,“ pokračoval. „Přijeli jsme za vaší matkou...“

„Já vím. Řekla mi, že jste její knihu viděli.“

„Myslel jsem, že už nežije.“

Žena se poprvé obrátila k Richardovi. „Vy nevíte, kdo jsem?“

„Ale jistěže vím.“ Richard pokrčil rameny. „Jste Susan Ashwoodová.“

„Copak jste o mně nikdy neslyšel?“

„Nechci být nezdvořilý, ale měl bych? Jste slavná? Čím se živíte? Hrajete na klavír?“

Žena místo odpovědi zašátrala na stolku vedle pohovky, zvedla vizitku a podala mu ji. Richard ji obrátil a četl:

*Susan Ashwoodová
Jasnovidka a spiritualistka
Spojení se záhrobím*

„Jste médium.“

„Cože?“ zeptal se Matt.

„Slečna Ashwoodová mluví s duchy,“ objasnil mu Richard. „Nebo si to aspoň myslí.“

„Mluvím s mrtvými úplně stejným způsobem jako teď s vámi. A kdybyste je mohl slyšet, pochopil byste, že ve světě duchů je teď velké pozdvižení. Budou se dít strašlivé věci. Vlastně se už dějí. To vás ke mně přivedlo.“

„Přivedla mě k vám dálnice M62 z Leedsu,“ namítl Richard. „A připadá mi, že tu zbytečně ztrácím čas.“ Vstal. „Jdeme, Matte!“

„Jestli opustíte tuhle místnost dřív, než mě vyslechnete, uděláte největší chybu svého života.“

„To říkáte vy!“

„Jste součástí něčeho většího a neuvěřitelnějšího než všechno, co si dokážete představit. Ať se vám to líbí, nebo ne, vydali jste se po cestě, kterou neznáte, a už se nemůžete vrátit.“

„Já se vracím hned teď,“ prohlásil Richard.

„Můžete se tomu vysmívat, ale nemáte tušení, co se děje. Je mi vás líto, pane Cole. Existují totiž dva světy. Svět, kterému rozumíte,

a svět, který nechápete. Tyhle světy existují vedle sebe, někdy je dělí jen pár centimetrů a převážná většina lidí prožije celý život v jednom z nich a o tom druhém se nikdy nedozví. Je to stejné jako žít před zrcadlem: myslíte si, že za ním nic není, ale jednou někdo cvakne vypínačem a zrcadlo je zničehonic průhledné. Vidíte na opačnou stranu. To se vám stalo v den, kdy jste se dozvěděli o Krkavčí bráně. Tím se pro vás všechno změnilo. Vydali jste se na cestu a musíte po ní dojít až na konec.“

„Co je teda ta Krkavčí brána?“ zeptal se Matt.

„To vám nemůžu říct. Víím, že vám to bude znít absurdně, ale musím vám to vysvětlit.“ Slečna Ashwoodová se zhluboka nadechla. „Patřím k organizaci,“ pokračovala. „Dalo by se říct, že jde o tajný spolek. Ale já bych to nazvala jinak, jsme spolek, který dohlíží na tajemství.“

„Myslíte... něco jako MI-6?“ utrousil Richard.

„Říkáme si Nexus, pane Cole. A kdybyste o nás věděl víc, kdo jsme, co představujeme, možná byste byl méně ironický. Ale i když moc chci, já sama vám o tomhle nesmím nic říct. Musíte se mnou jet do Londýna. Tam je muž, s nímž se musíte setkat. Je to profesor Sanjay Drávid.“

„Drávid!“ Matt to jméno znal. Už je někdy slyšel.

„To je směšné,“ trval na svém Richard. „Proč kvůli tomu musíme jet do Londýna? Proč nám o Krkavčí bráně nemůžete říct hned teď?“

„Protože jsem složila přísahu, že o ní nebudu s nikým mluvit. Všichni jsme ji složili. Ale když se mnou do Londýna pojedete, když se setkáte se členy Nexu, pak vám můžeme pomoci. Chcete vědět, co je Krkavčí brána? Odpovíme vám na všechny otázky... a řekneme vám ještě mnohem víc.“

„A kolik nás to setkání s Nexem bude stát?“ zajímal se Richard.

Slečna Ashwoodová se napřímila a Matt si všiml, že se zlobí. Ruce měla sevřené v pěst. Když opět promluvila, hlas měla naprosto chladný. „Vím, co si myslíte,“ začala. „Myslíte si, že jsem podvodnice. Ze sedím v tomhle domě a snažím se děsit lidi, abych z nich vymámila peníze. Tvrdím o sobě, že jsem jasnovidka, takže jsem určitě lhářka. Vykládám historky o duchách a přízracích a slabí,

naivní lidé mi věří.“ Odmlčela se. „Ale ten chlapec tomu rozumí,“ pokračovala a otočila se k Mattovi. „Ty mi věříš, Matte, nemám pravdu? Ty přece víš, že existují kouzla a čáry. Vycítila jsem tvé schopnosti v okamžiku, kdy jsi sem přišel. Ještě nikdy jsem takovou sílu necítila.“

„Kde profesora Drávida najdeme?“ zeptal se Matt.

„Už jsem vám to říkala. V Londýně. Jestli tam se mnou nepojedete, dejte mi alespoň své telefonní číslo. Zavolá vám.“

„Nikomu svoje číslo dávat nebudu,“ odmítl Richard. „A je mi fuk, co říkáte, slečno Ashwoodová. Přijeli jsme sem s jednoduchou otázkou. Jestli nám na ni nehodláte odpovědět, zase odjedeme.“

„Profesor Drávid pracuje v Přírodovědném muzeu v South Kensingtonu. Tam ho najdete.“

„Jasně. Pošleme vám pohled.“ Richard vstal a víceméně odvedl Matta z místnosti.

Auto stálo naproti domu. Nastoupili do něho a Richard začal hledat po kapsách klíče. Matt si všiml, že je rozčilený.

„Ten profesor Drávid se se mnou už spojil,“ hlesl Matt.

„Cože?“

„Když jsem byl v knihovně v Greater Mallingu. Surfoval jsem po internetu a on se tam objevil. Teda... v okně na monitoru.“

„Co říkal?“

„Hledal jsem Krkavčí bránu a on chtěl vědět proč.“

„Cos mu odpověděl?“

„Nic.“

„Na to, že ho navštívíme, zapomeň.“ Konečně klíče objevil. Nastartoval a vyjeli na ulici. „Do Londýna nepojedeme, Matte. Nemůžu uvěřit, že jsem se sem trmácel až z Yorku jen proto, abych mluvil s nějakou bláznivou ženskou. Nechceš mi snad tvrdit, žeš jí věřil, nebo ano?“

Matt se otočil a sledoval, jak jim dům mizí za zády. „Nevím...,“ odpověděl.

PŘÍRODOVĚDNÉ MUZEUM

Taxík jim zastavil před Přírodovědným muzeem v západním Londýně. Richard zaplatil jízdné.

„Nechápu, proč jsem se k tomu nechal přemluvit,“ utrousil.

„Já nic neříkal,“ hájil se Matt.

„To tys chtěl jet za profesorem Drávidem.“

„To tys mu volal.“

Byla to pravda. Když se vrátili do Yorku, Richard si vyhledal profesora Drávida na internetu. Ukázalo se, že profesor je mezinárodně proslulý. Narodil se v indickém Madrásu, stal se světovým odborníkem na antropologii, etnologii, na pravěk a desítku dalších příbuzných oborů. Psal knihy a vystupoval v televizi. Jeho jméno se nacházelo na stovce webových stránek, z nichž nejnovější se týkala výstavy o dinosaurech. Za necelý týden ji otevrou v tomhle muzeu. Drávid ji připravil a sepsal katalog.

Richard se mu nakonec rozhodl zavolat. Čekal, že ho profesor odmítne. Možná v to dokonce doufal. Ale Drávid se s nimi chtěl setkat. Domluvili si schůzku na další den – v šest hodin, potom co se muzeum uzavře pro návštěvníky.

Matt si prohlížel majestátní viktoriánskou budovu. Díky červeným a modrým cihlám, gotickým věžím a spoustě kamenných zvířat vykukujících z každého výklenku a rohu vypadala jako z pohádky. Z hlavního vchodu se valil proud lidí na křivolaké chodníčky, které lemovaly lampy z tepaného železa a jež z obou stran obklopovaly trávníky.

„Tak jdeme,“ prohlásil Richard.

Došli k bráně, v níž stál hlídač a postavil se jim do cesty. „Lituji,“ pronesl, „ale právě zavíráme.“

„Máme schůzku s profesorem Drávidem,“ řekl mu Richard.

„S profesorem Drávidem? To je samozřejmě něco jiného, pane. Zeptejte se u informací.“

Richard s Mattem vyšli po schodišti a vstoupili do budovy. Bylo v ní nespočet dinosaurů. Hned po příchodu do muzea spatřil Matt černou lebku obrovského živočicha. Lebka se nacházela na konci protáhlého krku, který visel z klenby nad vchodem. Matt se rozhlédl.

Kostra dinosaura byla hlavním exponátem prostorné haly, která – díky mnoha klenbám, střechy ze skla a oceli, širokému schodišti a mozaikové podlaze – vypadala jako kříženec mezi kostelem a vlakovým nádražím.

Přistoupili k informacím, které stejně jako zbytek muzea právě zavíraly.

„Jsem Richard Cole a jdu za profesorem Drávidem.“

„Ale jistě. Profesor vás očekává. Má kancelář v prvním poschodí.“

Druhý hlídač ukázal na kamenné schodiště, které vedlo na galerii s výhledem na vstupní halu. Cestou k němu prošli kolem dalších koster dinosaurů, z nichž některé byly v skleněných vitrínách a jiné stály volně v prostoru. Minulo je několik posledních návštěvníků, kteří mířili k východu. Teď, když bylo muzeum prázdné, vypadalo větší a jakoby tajemnější. Vyšli po kamenném schodišti a pokračovali chodbou k masivním dřevěným dveřím. Richard zaklepal a vstoupili dovnitř.

Profesor Sanjay Drávid seděl uprostřed místnosti zavalené haldami knih, časopisů, desek a štosů papírů. Na stěnách visely diagramy, grafy a mapy. Psal něco do přenosného počítače u stolu, který nebyl pod dokumenty, desítkami exemplářů ve skleněných vitrínách, úlomky kostí a krystaly a kameny téměř vidět. Táhne mu na padesát, pomyslel si Matt. Měl černé, hladce sčesané vlasy a tmavé, unavené oči. Přes opěradlo židle viselo jeho sako.

„Profesor Drávid?“ zeptal se Richard.

Muž zvedl hlavu. „Vy jste Richard Cole?“ Dopsal větu, stiskl ENTER a zavřel počítač. „Susan Ashwoodová mi po vašem setkání telefonovala.“ Měl vřelý, kultivovaný hlas. „Jsem rád, že jste se mi ozval.“

„Odkud slečnu Ashwoodovou znáte?“

„Známe se už mnoho let.“ Drávid se obrátil k Mattovi a pozorně si ho prohlížel. „Ty jsi určitě Matt. Ještě nikdo mi neřekl, jaké máš příjmení.“

„Jsem jen Matt.“

„Dobře. Posad'te se, prosím. Omlouvám se, že vám nemůžu nabídnout občerstvení. Máme tu bufet, ale v tuhle dobu je samozřejmě zavřený. Ale snad jste se najedli ve vlaku...“

Richard s Mattem se posadili ke stolu. „Co je to za výstavu?“ zeptal se Richard.

„Jde bezpochyby o nejpozoruhodnější výstavu dinosauřích fosilií, jaká se kdy v Londýně konala,“ spustil Drávid. „Viděli jste v hale kostru diplodoka?“ Mluvil velmi rychle a ani na okamžik nespustil pohled z Matta. Matt cítil, jak ho studuje, hodnotí. „Určitě jste si jí museli všimnout. Je stará asi sto padesát milionů let a patří pravděpodobně nejdelšímu tvorovi, jaký kdy na téhle planetě žil. Přivezli ji až ze Spojených států, rozebranou na jednotlivé kosti, jen kvůli výstavě. A pak je tam prvotřídní ceratosaurus – jeho kostra byla objevena teprve nedávno. Kdyby byl živý, během několika vteřin by vás roztrhal na kusy. A potom jsou v hale exempláře zdejšího muzea včetně téměř nepoškozené kostry paracyclotosaury. Připomíná krokodýla, přestože ve skutečnosti nejsou příbuzní.“

Zničehonic se odmlčel.

„Ale kvůli tomu jste samozřejmě nepřišli.“

„Chceme se něco dozvědět o Krkavčí bráně,“ vysvětlil Richard.

„Vím. Říkala mi to slečna Ashwoodová.“

„Ta nám nic neprozradila. Tvrdila, že se musíme setkat s vámi.“

„Vy víte, co to je?“ zeptal se Matt.

„Krkavčí brána? Ano, vím.“

„A můžete nám to říct?“

„Uvidíme. Nejsem si úplně jistý...“

Mattovi došla trpělivost. „Proč mi nikdo nechce pomoci?“ vybuchl. „Sedíte tady, ťukáte do počítače a vykládáte nám o dinosaurech. Nevíte, co mám za sebou. Odvezli mě do Yorkshiru. Sekýrovali mě tam a zastrašovali a jediný lidi, který se mi snažili pomoci, umřeli. Richard mě u sebe nechce a teď jsme přijeli až sem a ani vy nám nic neřeknete. To vy jste se chtěl s náma setkat. Proč nám nepovíte, co chceme vědět?“

„Má pravdu,“ souhlasil Richard. „Strávili jsme tři a půl hodiny ve vlaku do King's Cross a to nemluvím o tom, kolik nás stály jízdenky. Měl byste se nám to snažit vynahradiť.“

Drávid ho celou dobu mlčky poslouchal. Ted' se na Matta podíval pozorněji. „Matte... tehdy na internetu jsem asi komunikoval s tebou, nemám pravdu?“

„V knihovně v Greater Mallingu. Jo.“ Matt přikývl. „Jak jste zjistil, že hledám Krkavčí bránu?“

„Mám takový šikovný program. Když někdo kdekoliv na světě zadá do vyhledávače tahle dvě slova, okamžitě se o tom dozvím.“

„Proč?“

„To ti nemůžu říct. Zatím. A omlouvám se, že jsem ti nevěřil, Matte. Žijeme ve světě, kde číhá tolik nebezpečí, že si musíme pečlivě vybírat, komu budeme důvěřovat. Měj se mnou prosím chvíli strpení. Nejdřív se tě musím na pár věcí zeptat.“ Odmlčel se. „Byl jsi v Greater Mallingu. Tam bydlíš?“

„Ne. Bydlím v Lesser Mallingu. To je vesnice –“

„Znám Lesser Malling,“ přerušil ho Drávid. „Jak dlouho tam žiješ?“

„Nevím. Dva tři tejdny.“

Drávid si sepal ruce pod bradou. „Musíš mi všechno vyprávět,“ pronesl. „Chci slyšet všechno, co se ti přihodilo. Musím vědět, co přesně tě ke mně dneska přivedlo.“ Opřel se do židle. „Začni od začátku a nic nevynechej.“

Muzeum v noci hlídal pouze jediný hlídač. Měli tu být čtyři, ale muzeum stejně jako mnoho londýnských institucí šetřilo, proto muselo jejich počet snížit. Dva hlídače propustili a jeden onemocněl. Zbývajícimu hlídači bylo kolem pětadvaceti. Do Anglie přijel teprve nedávno, z Bulharska. Anglicky moc neuměl, ale učil se. Londýn miloval, i když bez téhle práce by se obešel.

Hlídat muzeum mu nahánělo hrůzu. Všude ty kosti dinosaurů... Děsily ho. Ale ti tvorové v skleněných vitrínách byli ještě horší: vycpané krysy, levharti, orli a sovy. Pavouci, škorpioni a obrovští brouci s křídly. Měl pocit, že ho při občůzkách sledují pohledem. Měl si najít práci v McDonaldu nebo KFC. Plat by měl jen o trochu nižší.

Vyšel z hlavního vchodu a zamířil k bráně, když vtom zaslechl tichý zvuk, který připomínal prasknutí větvičky. Co teď? Smívalo se a nesvítíl měsíc.

„Kdo je tam?“ zavolal.

Zvedl hlavu, usmál se a opět vypnul baterku. Jedna z ozdobných lamp, které v noci svítily, měla prasklou žárovku. To bylo to křupnutí.

„Bojím se,“ zamumlal tiše. Tu větu se včera naučil v jazykové škole. „Bojíš se. Bojí se.“

Praskla druhá žárovka. Potom třetí a posléze čtvrtá. Tma rychle postupovala řadou lamp a zhasínala žárovky, až nesvítila ani jediná. Hlídač se zachvěl. Připadalo mu, že se náhle ochladilo. Vydechl a všiml si, že se mu před ústy vytvořil obláček páry. Bylo to šílené. Byl už skoro konec dubna, ale vypadalo to, jako by se právě vrátila zima.

Rozsvítil baterku. Žárovka mu explodovala v ruce a pod sklem se objevil šedivý dým. V tu chvíli se hlídač rozhodl, že to zabalí. Muzeum mělo špičkový poplašný systém. Ohlídá se samo. A jestli ho vyhodí, není to fuk? Vždycky si může najít práci v KFC.

Hlídač odemkl bránu, vyklouzl ven a mezi jedoucými auty prokličkoval na opačnou stranu ulice, kde se nacházela stanice metra South Kensington. Neviděl stíny, které obklopile muzeum, ani měkkou bílou mlhu, která kanula na trávník. Věděl jen, že chce být odsud pryč. Ani jednou se neohlédl.

Matt domluvil. Zachvěl se zimou, protože se prudce ochladilo, ale zdálo se, že Richard ani profesor si toho nevšimli.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptal se Richard.

Profesor Drávid rozsvítil lampu na stole. „Zní to skoro neuvěřitelně,“ pronesl. „Ze skladiště v Ipswich do Lesser Mallingu a potom sem. Nikdo by tomu neuvěřil. Dokonce i vám to musí připadat nepochopitelné. Ale rád bych ti, Matte, řekl, že tu máš být. Náhody neexistují. Všechno se děje tak, jak to má být.“

„Ale co se děje?“ zeptal se Matt. „Co to paní Deverillová a ostatní lidi v Lesser Mallingu dělají? Co je Krkavčí brána?“

„Neodejdeme, dokud nám to neřeknete,“ dodal Richard.

„Samozřejmě, že vám to řeknu.“ Drávid se podíval na Matta a v očích se mu objevil zvláštní výraz; zmatek a úžas současně. Jako by na setkání s Mattem čekal celý život.

„Kdybych to, co ti teď povím, řekl někomu jinému,“ začal, „moje pověst – všechno, o co jsem usiloval – by ze dne na den zmizela. Nedává to smysl. V každém případě ne ve skutečném světě. Susan Ashwoodová ti asi připadala výstřední. Zřejmě sis o ní myslel, že je podvodnice. Já ti ale říkám, že má pravdu. Jiný svět existuje. Je kolem nás. V ulicích Londýna jednadvacátého století se odehrávají alternativní dějiny stejně jako před mnoha tisíci lety, kdy to všechno začalo. Ale věří tomu jen blázni a šílenci, protože tak se všichni cítí bezpečněji...”

Centrem těchto alternativních dějin je Krkavčí brána. Ví o ní jen pár lidí. Když se ji budeš snažit vyhledat na internetu, jako jsi to udělal ty, žádnou zmínku o ní nenajdeš. Ale to neznamená, že neexistuje. Je to důvod, proč jsi teď tady. Možná je to dokonce důvod, proč ses narodil.“

Drávid se odmlčel. Zdálo se, že v místnosti je čím dál větší šero. Lampa na stole jen trochu zaháněla stíny, ale byly stále tam a vyčkávaly.

„Krkavčí brána je název zvláštního kruhu z balvanů, který stál až do středověku u Lesser Mallingu. Jmenovitě se o ní zmínila Elizabeth Ashwoodová ve své knize – což je, pokud vím, jediný případ, kdy se o ní někde psalo. Podobné stojící balvany lze najít i na jiných místech. Jen v Británii je takových kamenných kruhů minimálně šest set. Nejslavnější z nich je Stonehenge ve Wiltshiru.

Určitě víš, jak jsou všechny tyhle kamenné kruhy záhadné. Jen si vzpomeň na Stonehenge. Nikdo přesně netuší, proč vznikl. Určitě musel existovat nějaký důvod. Koneckonců, k jeho stavbě bylo zapotřebí milionu a půl hodin lidské práce. Balvany, z nichž některé váží až padesát tun, sem přepravili přes celou Anglii a vybudování kruhu vyžadovalo fantastické stavitelské znalosti. Očividně nevznikl jen na okrasu.

Někdo říká, že Stonehenge je chrám. Jiní tvrdí, že jde o jakýsi kamenný počítač nebo dokonce o zázračný magnetofon. Další lidé se domnívají, že je to hvězdárna a že dokáže určit přesný čas zatmění

slunce. Existují desítky různých teorií. Ale věc se má tak, že dokonce ani v jednadvacátém století, s veškerými našimi znalostmi a vědeckými přístroji, to nevíme jistě.“

„Ale vy to víte,“ poznamenal Richard.

Drávid vážně přikývl. „Ano.“ Předklonil se. „Stonehenge je čtyři nebo pět tisíc let starý, ale rozhodně to nebyl první kamenný kruh svého druhu. Ve skutečnosti šlo jen o kopii jednoho, který tu stál mnohem déle. Prvním kamenným kruhem byla totiž Krkavčí brána a všechny pozdější byly pouze napodobeniny.“

„Ale kde je?“ zeptal se Matt. „Co se s ní stalo?“

„Převážná většina kamenných kruhů v Británii byla během těch dlouhých let zničena. Některé rozebrali farmáři, kteří potřebovali hospodářskou půdu. Další pohltily rozšiřující se vesnice a města. Pár se jich prostě zhroutilo nebo rozpadlo samo.“

Ale s Krkavčí bránou se stalo něco velice zvláštního. Kdysi ve středověku ji lidé úmyslně odstranili. Víc než to. Každý jednotlivý kámen rozdrtili na prach. Ten naložili na vozy a rozvezli ho do čtyř světových stran: na sever, na jih, na východ a na západ. Tam ho nasypali do moře. Na tom kruhu bylo něco tak děsivého, tak zlověstného, že lidé, kteří se do toho neuvěřitelného úkolu pustili, byli odhodláni odstranit z povrchu zemského každičké zrnko. Nikdo o něm od té doby nepromluvil – jako by Krkavčí brána nikdy neexistovala.“

„Jak jste se o ní dozvěděl vy?“ zeptal se Richard. Mattovi připadalo, že ho to stále nepřesvědčilo.

„Jste novinář, pane Cole. Očividně si myslíte, že když se o něčem nepsalo, nemůže to být pravda. No, několik psaných zmínek existovalo. Deník španělského mnicha. Vytesaný nápis na chrámu. Několik dopisů a jiných dokumentů. A lidé si o ní samozřejmě stále vyprávěli. Jak jsem se o ní dozvěděl já?“ Drávid se pousmál, ale oči měl temné a vážné. „Patřím k organizaci – dalo by se říct, že jde o tajný spolek –, která ten příběh udržuje při životě už dlouhá staletí. Předáváme si ho z generace na generaci.“

„Ten spolek se jmenuje Nexus.“

Na stole stál džbán s vodou. Drávid natáhl ruku, nalil si sklenici, a když polovinu vypil, pokračoval.

„Nexus má dvanáct členů, odnepaměti. Mimochodem, nexus znamená latinsky spojení – a nás spojuje to, co víme. Kromě Susan Ashwoodové a mě je členem spolku dalších deset lidí z celého světa. Brzy je poznáš, Matte. Rozhodně se s tebou budou chtít seznámit. Smyslem Nexu, důvodem, proč existuje, je, aby ti pomohl s tím, co musíš udělat.“

„Co musím udělat?“ zeptal se Matt. „Mluvíte o věcech, který se staly před tisíci lety. Proč mi to teď vykládáte?“

„Vysvětlím ti to, ale není to snadné. Chápu, jak je pro tebe těžké tomu všemu porozumět.“

Než profesor Drávid dopil vodu, utřídil si myšlenky.

„Někteří lidé se domnívají, že na téhle planetě existovala před starým Řeckem z šestého století před naším letopočtem velká civilizace. Dokonce ještě před Egyptany, kteří byli na vrcholu o dva tisíce let dřív. Mám na mysli období Adantidy, tedy éru asi před deseti tisíci lety. Svým způsobem mluvím o začátku toho světa, jaký známe teď.“

Tahle první civilizace byla zničena... pomalu a záměrně. Na světě se objevila nepředstavitelně mocná a zlá stvoření. Říkalo se jim Staří a jedinou jejich touhou bylo rozsévat kolem sebe bolest a zkázu. Křesťanská církev hovoří o satanu, d'áblu a dalších démonech, jenže jde jen o vzpomínky na to největší, původní zlo: na Staré. Vyvolali chaos. Jakmile vkročili na planetu, rozpoutali válku. Mučili, zabíjeli a ničili všude, kam přišli. Bylo to jejich jediné potěšení. Kdyby v tom ještě nějakou dobu pokračovali, proměnili by svět v mrtvou planetu.

Ale podle pověstí se stal zázrak, který na sebe vzal podobu pěti mladých lidí: čtyř chlapců a jedné dívky.

Nikdo neví, odkud pocházeli. Nemají jména. Nikdo je nikdy nepopsal. Ale společně zorganizovali odboj proti Starým. To, co z lidstva zbylo, se pod jejich vedením spojilo a došlo k jediné, rozhodující bitvě, v níž se rozhodlo o budoucnosti světa.

Těch pět dětí bitvu vyhrálo. Staří uprchli do jiné dimenze a lidé vybudovali bariéru, kouzelnou bránu, aby se už nikdy nemohli vrátit. Tu bránu tvořil kamenný kruh, který později dostal jméno Krkavčí brána.“

„Počkejte,“ přerušil ho Richard. „Tvrdil jste, že Krkavčí brána byla zničena, protože představovala zlo.“

„Řekl jsem, že byla zničena, protože si to lidé *mysleli*,“ opravil ho profesor. „Mýlili se. Pojmenovali kruh Krkavčí brána, protože krkavce si vždycky spojovali se smrtí. Pamatovali si, že ty balvany souvisejí s něčím strašlivým... Ale po tolika letech, které od té doby uplynuly, zapomněli, co to bylo. A nakonec usoudili, že zlo představují samotné kameny. A tak je zničili.“

„Takže brána přestala existovat!“ zvolal Matt.

Profesor Drávid zavrtěl hlavou. „Balvany ano, ale brána ne,“ objasnil. „Jak bych ti to vysvětlil? Je to jako nápad. Když něco napíšeš na papír a pak ho spálíš, shoří i nápad? Samozřejmě ne! Kameny jsou pryč, ale brána stále stojí.“

Richard si povzdychl. „Takže abychom si to ujasnili, profesore,“ začal. „Kdysi dávno ovládala svět ďábelská stvoření, kterým se říkalo Staří, ale objevilo se pět dětí a vyhnaly je. Tyhle děti pak postavily bariéru, které se začalo říkat Krkavčí brána. Bohužel kameny, které ji tvořily, lidé ve středověku odstranili, protože neznali jejich skutečný význam. Nicméně na tom stejně nezáleží, protože brána stále existuje. Je to tak?“

„Váš sarkasmus mě mrzí, pane Cole,“ odpověděl Drávid. „Ale v podstatě jste stručně shrnul to, co jsem právě řekl.“

„Slečna Ashwoodová o tom všem věděla?“ ozval se Matt.

„Ano. Jak už jsem vám vysvětlil, víme to všichni z Nexu. Přísahali jsme, že to nikomu neprozradíme. Proto vám nemohla nic říct.“

„Ale vy jste to udělal,“ namítl Matt. „Říkal jste, že Nexus vznikl proto, aby mi pomohl s něčím, co musím vykonat. Ale já pořád nevím, co to je – ani co má tohle všechno se mnou společného.“

„Myslím, že to víš.“

„Ne!“ Matt se mu zadíval do očí. „To se pletete.“

„Pak se musíš setkat s Nexem. Ostatní členové jsou už na cestě do Londýna. Dorazí sem zítra večer. Do té doby se o vás postarám já.“

„Na to zapomeňte,“ namítl Richard. „Máme zpáteční jízdenky. Večer se vracíme do Yorku.“

„To ať vás ani nenapadne! K Lesser Mallingu se už nesmíte přiblížit,“ prohlásil profesor a opět se obrátil k Mattovi. „Nechci tě vyděsit ještě víc, než už jsi, ale podle mého názoru ti hrozí nesmírné nebezpečí.“

„Proč?“

„Už jsem ti vyprávěl, proč Krkavčí brána vznikla. Byla to bariéra mezi dvěma světy a ty děti ji zavřely a zamkly. Ale celá staletí existují lidé, kteří se ji snaží znovu otevřít. Samozřejmě zjistili, že to není snadné. Musí k tomu použít specifické znalosti... zvláštní schopnosti.“

„Myslíte kouzla,“ ujasnil si Matt.

„Do začátku Valpuržiny noci nám zbývají dva dny,“ pronesl Drávid. „Začíná třicátého dubna při západu slunce. Je to jeden z nejdůležitějších dní v čarodějnickém kalendáři. V ten den mají temné síly největší moc. Když se slaví černý sabat, zlo si prosadí svou.“

„Paní Deverillová...,“ začal Matt.

„Ani v nejmenším nepochybuji, že ona a ostatní obyvatelé Lesser Mallingu provozují černou magii. Vám to samozřejmě bude připadat směšné, pan Cole, ale černá magie se dosud praktikuje po celém světě. V Yorkshiru čarodějnictví odjakživa existovalo – a přestože středověcí čarodějové a čarodějnice zemřeli, jejich potomci stále žijí.“

K černému sabatu o Valpuržině noci jsou potřebné tři věci, stejně jako při každém podobném obřadu. První je rituál. Matt nám už vyprávěl o šepotech, které slyšel. Druhou je oheň. Viděl jsi, že z plamenů vyskočili psi. A tou třetí je samozřejmě krev. Musí mít oběť a nejlepších obětí ze všech bývalo dítě...“

Matt vstal. Z obličeje mu vyprchala veškerá barva. „Chtějí mě zabít,“ prohlásil.

„Bohužel.“

„Měli bychom se obrátit na policii!“ vykřikl Richard. „Mluvíte o skupině šilenců, kteří by měli sedět za mřížemi...“

„Matt už s policisty mluvil,“ připomněl mu Drávid. „Ignorovali ho. Člověk, který ho vyslechl, zemřel.“

„Proč já?“ zeptal se Matt. „Proč si vybrali mě? Proč to nemohl bejt někdo jinej?“

„Myslím, že odpověď znáš,“ pronesl profesor Drávid tiše. Odmlčel se a jemně mu položil ruku na rameno. „Moc mě to mrzí. Vím, jak pro tebe musí být těžké tohle všechno pochopit. Ale budeš na to mít čas. Teď tě zavezu do hotelu. O výdaje se postará Nexus. A odteď na tebe budeme dávat pozor.“

„Proč? Co ode mě chcete?“

„Chceme jen, abys byl v bezpečí.“

„Jen kdyby nebyla taková zima,“ hlesl Matt.

Trojice opustila kancelář. Kráčeli po chodbě kolem řady skleněných vitrín a celou cestu na ně zíraly voskové figuríny pravěkých lidí. Od stropu se odrážel zvuk jejich kroků, jako by se kolem nich vznášeli neviditelní ptáci. V polovině hlavního schodiště se Drávid zastavil. „Klíče!“ povzdychl si. „Mám je v saku! Musím se pro ně vrátit.“

Otočil se, chvatně vyšel po schodech nahoru a vydal se po chodbě zpátky do kanceláře. Matt ho sledoval. Teprve teď si uvědomil, jak je muzeum obrovské. Po galeriích vysoko nad nimi se pohybovala maličká postava profesora Drávida. Viděli, že se dveře kanceláře otevřely a rozsvítilo se světlo.

„Hele, Matte,“ ozval se Richard. „Tohle všechno je jen ošklivý sen. Nic se ti nemůže stát.“

Matt o krok couvl. „Ty tomu pořád nevěříš!“ vykřikl.

„Samozřejmě, že tomu věřím. Staří, brány, černá magie a krvavá oběť! Proboha, rozhlídni se kolem sebe! Na Mars lítají rakety. Máme satelity, který spojují telefonický hovory po celém světě. Vědci rozluštili genetický kód. A pořád se tradují legendy o d'áblech a démonech, který nám vyprávěl Drávid. Věř mi, Matte. Těch pět dětí, který zachraňují nadpřirozenýma schopnostma svět, neexistuje.“

„Samozřejmě, že existují,“ namítl Matt. A zničehonic to věděl. Bylo to nesmírně prosté. „Jsem jedním z nich.“

V tu chvíli se ozval zvuk. Něco neviditelného prolétlo vzduchem. Matt s Richardem uslyšeli výkřik a ohlédl se na schodiště, kde se opět objevil Sanjay Drávid. Pohyboval se pomalu, nejistě, jako by byl opilý nebo pod vlivem drog, a tiskl si ruku na krk. Zastavil se, spustil paži a vtom Matt spatřil, že se mu přes krk táhne ohavná rána – rozšklebená a vodorovná jako po seknutí

mečem. Valila se z ní krev a vsakovala se mu do saka a košile. Drávid chabě zvedl ruce; snažil se promluvit. Potom se svalil dopředu a zůstal nehybně ležet.

Richard zaklel. Matt odtrhl oči od zhrouceného těla a zadíval se na hlavní dveře na opačné straně výstavní síně. Ochladilo se ještě víc. Aniž něco viděl, cítil, že všude kolem číhá nebezpečí.

A ty dveře byly zamčené.

KOSTRY

Richard s Mattem stáli na místě a nekonečně dlouho zírali na postavu ležící na vrcholku schodiště. Kolem Drávidovy hlavy se rozšiřovala kaluž krve, ale útočníka nikde neviděli. Muzeum bylo prázdné a tiché jako v době, kdy sem poprvé vešli. A bylo tu ještě něco dalšího. Vzduch byl ledový a zdálo se, že houstne. Měl bílý, kouřový vzhled jako špatná fotografie.

Richard se vzpamatoval první. „Počkej tady!“ nařídil Mattovi a rozběhl se ke schodišti.

„Kam jdeš?“ zavolal za ním Matt.

„Pro klíče!“

Bral schody po dvou, a i když se mu nahoru k profesoru Drávidovi nechtělo, věděl, že nemá na vybranou. Krev dorazila k okraji prvního schodu a stékala po něm dolů. Richard si klekl vedle těla a snažil se nedívat na ohavnou ránu. Vtom, zčistajasna, Drávid otevřel oči. Jako zázrakem byl stále naživu.

„Pětice...“ To bylo vše, co se mu podařilo vyslovit.

„Nemluvte. Přivedu pomoc.“ Richard nevěděl, co jiného říct. Lhal. Profesorovi se nedalo pomoci.

Drávid zvedl třesoucí se ruku, v níž svíral svazek klíčů. Richard mu je jemně vytáhl. Několik vteřin se na sebe dívali. Drávid se opět pokusil promluvit, ale nedokázal to. Bolestivě se rozkašlal. Pak zvrátil hlavu dozadu a zavřel oči.

Richard se svazkem klíčů v ruce vstal. Pod sebou, v dálce, viděl Matta a věděl, o čem přemýšlí. V muzeu je vrah. Někdo – nebo něco – zaútočil na profesora Drávida a teď přijdou na řadu oni. Ale proti čemu se mají bránit? Proč nikoho nevidí? Richard pomalu, se všemi smysly ve střehu, sestupoval po schodišti do haly. Byli s Mattem tak malí a muzeum tak obrovské. Připadal si nesmírně zranitelný.

„Máš je?“ zeptal se Matt.

„Jo.“ Richard klíče zvedl. „Musíme odsud okamžitě vypadnout.“

„A co profesor Drávid?“

„Umřel. Moc mě to mrzí. Nemůžeme pro něj nic udělat.“

„Ale kdo ho zabil?“

„To nevím.“ Richard se zadíval nahoru a očima zkoumal klenutý strop. „Ale pátrat po něm rozhodně nebudeme.“

Otočil se a v tu chvíli ucítil prudký závan vzduchu. Matt zvedl na obranu paži před obličej a nechtěně do Richarda vrazil.

„Co se děje?“ zeptal se Richard.

„Něco...“ Matt se rozhlédl, ale nic nespátřil. „Něco mi proletělo kolem hlavy,“ trval na svém.

„Proletělo?“

„Jo.“

„Viděls to?“

„Ne. Ale cítil jsem to. Bylo to tak blízko... cítil jsem, jak to letí kolem.“

„Já nic nevidím.“

Ale v tu chvíli se to na ně vrhlo znovu. Vynořilo se to z mlhy a tentokrát nebylo pochyb o tom, co to je, i když Mattovi trvalo několik vteřin, než mu to došlo. Bílý tvor trojúhelníkového tvaru nebyl mrtvý ani živý a zaútočil na nějako přízrak z děsivého snu. Měl oční důlky, ale bez očí, křídla, ale bez peří, hrudní koš, ale bez vnitřních orgánů. Pohyboval se rychleji než předtím, takže připomínal šmouhu. Pařáty měl natažené před sebe a v děsivém úšklebku odhaloval zuby špičaté jako jehly. Matt spadl na záda. Cítil, jak se mu jedno křídlo oťrelo o obličej, a věděl, že kdyby se o vteřinu opozdil, byl by bez hlavy. Už chápal, co se stalo profesoru Drávidovi.

Richard natáhl ruku a pomohl mu vstát. „Viděls to?“ zamumlal.

„Jasně, že viděl.“

„Všiml sis, co to bylo?“

„Jo!“

„Co teda?“

„To nevím.“ Matt to poznal, ale nedokázal to vyslovit nahlas.

„Je to trik,“ prohlásil Richard. „Musí to být trik. Není to skutečný.“

Napadlo je něco, co nemohlo létat, co nemohlo dokonce ani existovat. Byl to tvor, který na téhle planetě nežil už mnoho milionů let. Pterodaktyl. Až na to, že to vlastně nebyl pterodaktyl. Byla to

jeho zkamenělá kostra spojená drátky a vystavená v Přírodovědném muzeu. Něco ji oživilo a teď se vznášela někde nad nimi.

„Podívej!“

Matt vyděšeně vykřikl, protože pterodaktyl zaútočil potřetí. Jako střela se snesl z příšeří pod stropem a mířil k nim. Matt věděl, že jestli se mu neuhne, jeho drápy mu vyrvou maso z těla. Ten tvor byl stejně dravý jako v době, kdy se vznášel nad prehistorickým světem. Ale teď ho někdo řídil, používal ho jako zbraň. Jeho hlava a pařáty minuly Matta o pár centimetrů, takže si myslel, že ve zdraví vyvázl. Jenže když ho pterodaktyl mýjel, jedním křídlem mu zavadil o obličej. Matt ucítil palčivou bolest, jak se do něho zabodla kost. Zajíkl se a přitiskl si ruku na tvář. Na dlani spatřil krev. Pterodaktyl provedl ve vzduchu salto a obrovskou rychlostí se vznesl ke stropu. Nebyl slyšet jediný zvuk, jediné varování. Nic. V muzeu panovalo naprosté ticho.

„Matte...“, začal Richard. V očích měl zděšený výraz.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl Matt, který si stále tiskl ruku na tvář.

„Poranil tě.“

„Je to jen škrábnutí.“

Richard zaklonil hlavu a zadíval se na strop. „Musíme odsud vypadnout.“

Matt se ušklíbl. „Dobřej nápad.“

Sotva to dořekl, pterodaktyl byl zpátky. Tentokrát zaútočil na Richarda. Vzduchem zasvištělo roztažené křídlo. Bylo ostré jako meč. Richard zaklel.

„Richarde...“ Matt si jeden děsivý okamžik myslel, že ho tvor zasáhl.

„Nic mi není. Minul mě. Je pryč.“

„Jo. Ale co ty ostatní?“

„Cože...?“

Profesor Drávid tvrdil, že jde o nejpozoruhodnější výstavu dinosaurích fosilií, jaká se kdy v Londýně konala. Pterodaktyl byl pouze jednou z nich. Kolem stály desítky dalších. Richard s Mattem se ocitli uprostřed rentgenové verze *Jurského parku*.

Richardovi došlo, co jim hrozí, právě v okamžiku, kdy se ozvala rána a jedna z vitrín, která se tyčila jen pár metrů od nich, se rozpadla na kusy. Uvnitř se nacházela kostra přichycená ke kovovému stojanu, ale teď se uvolnila a pomalu vyšla ven. V mlze a šeru nebylo skoro nic vidět, ale Matt rozeznal dlouhého, úzkého tvora s krátkýma, podsaditýma nohama a tělem nízko nad podlahou, který připomínal krokodýla. Tvor se v náhlém záchvatu šílenství vrhl dopředu a roztránil sklo. Zařvat nemohl. Neměl plíce. Ale jeho nohy – kosti bez svalů – vydávaly na mozaikové podlaze bizarní klapavý zvuk. Rozevřel čelisti, zacvakal ve vzduchu černými zuby a vrhl se na něj. Ocasem bušil do země a rozhazoval za sebou zbytky vitríny, v níž ještě před chvilkou stál.

Pterodaktyl zaútočil popáté a špičatým zobákem mířil Mattovi na hlavu. Matt se s výkřikem vrhl na podlahu a pak se po ní kutálel, aby unikl krokodýlímu stvoření, které se k němu s cvakáním čelistí rozběhlo. Jak může vidět, napadlo Matta, když nemá oči? Ale tvor ani na okamžik nezaváhal. Otočil se a šel po něm znovu. Matt ležel na zádech. Za pár vteřin na něj to zvíře skočí.

Vtom zasáhl Richard. Chňapl po židli, uchopil ji jako baseballovou pálku a vši silou ji mrštil na krokodýla. Těžké dřevo s čalouněním do něj prudce narazilo, odhodilo ho stranou a zdevastovalo mu jednu stranu hrudního koše. Krokodýl ležel na zemi, svíjel se a rachotil a snažil se opět vstát. Naprázdno cvakal čelistmi a zmítal hlavou ze strany na stranu.

„Rychle!“ vykřikl Richard.

Rozpadla se druhá vitrina. Tránilo se sklo. K životu se probouzela jedna dinosauří kostra za druhou. Po mramorové podlaze chřestily kosti. Matt se zvedl ze země a blesklo mu hlavou, kolik exponátů v muzeu asi je. A co ten, kterého si všimli, když vešli dovnitř?

Diplodokus.

Matt se k obrovskému tvoru otočil, právě když se kostra roztrásla, a pochopil, že každou chvíli obživne i on. Diplodokus byl dvacet metrů dlouhý. Hrozivý ocas se mu svíjel a natahoval, poháněný záhadnou energií, která jím proudila. Pohnul jednou nohou

a všechny černé klouby se otráslly, pak otočil hlavu a pátral po kořisti.

„Ke dveřím!“ zakřičel Richard a pak vyjekl, protože se na něj něco zřítilo. Byla to kostra obří ještěrky, která se pohybovala po zadních a přední nohy měla natažené před sebou. Skládala se minimálně ze sta kostí, které vyčnívaly z dlouhé, klikaté páteře, dopředu jí trčely hroznivé zuby a chňapala mu po krku. Richard zavrával dozadu a bezmocně máchl pažemi. Matt si všiml, že mu klíče vylédy z ruky a zmizely v bílé tmě. Jakmile se ještěrka vymrštila do vzduchu, Richard se vrhl stranou. Ještěrka dopadla na zem. Kdyby se o vteřinu opozdil, přistála by přímo na něm. „Ke dveřím!“ vykřikl opět. „Zkus, jestli se nedají otevřít.“

Mlha byla čím dál hustější a Matt už neviděl z jednoho konce haly na druhý. Ozývaly se další rány, jedna za druhou, jak se rozpadaly další vitríny a vynořovaly se z nich neurčité siluety, které letěly, kráčely nebo se plazily směrem k nim. Richard poslepu šátral po klíčích. Snad se dají dveře otevřít i jiným způsobem. Určitě tu musí být požární východ nebo nějaká úniková cesta pro případ nutnosti.

Matt přeběhl halu, smykem zastavil u dveří, chytil za kouli a zatáhl. Dveře byly zamčené. Zoufale zkusil vedlejší. Ani ty se nepohnuly. Když se podíval přes sklo, viděl kanceláře a obytné domy na opačné straně ulice. Kolem muzea projížděla auta. Obyčejný život... ale jako by se nacházel tisíc kilometrů daleko. Obě křídla dveří se na noc zamykala. Havarijní kladívko nikde nespátlil. Byli v pasti.

„Richarde!“ zavolal Matt. Novinář jako by se propadl do země.

„Nekřič!“ uslyšel z mlhy Richardův hlas. „Nevidí tě. Zůstaň, kde jsi, a nehýbej se.“

Je to pravda? Blížila se k němu další ještěrka – zřejmě iguanodon – a tyčila se nad ním vysoko do vzduchu. Matt strnul. Dinosauří kostra se zastavila přímo před ním. Očními jamkami jí viděl až do lebky. Otevřenou tlamu měla plnou bílých, trojúhelníkových zubů s hroznivě špičatým koncem. Nedýchala – nemohla dýchat –, ale Matt přesto cítil její dech. Páchl po spláskách a rozkládajícím se mase. V dálce zaslechl cvakání chodidel, chřestění

kostí. Richarda neslyšel. Dinosaurus natáhl krk dopředu. Zdálo se, že cítí Mattův pach nebo snad vnímá, jak mu tepe žíla na krku. Byl jen pouhých pár centimetrů od něho. Matt chtěl vzít nohy na ramena, chtěl zaječet. Byl přesvědčený, že se tvor chystá zaútočit. Bude tu jen tak stát a čekat, až mu rozsápe hrdlo?

„Matte? Kde jsi? Všechno v pořádku?“ Richardův hlas se ozval z opačné strany muzea a ještěrka se otočila a odkrácela tím směrem. Takže Richard žije a dinosauři jsou slepí. Aby našli oběť, potřebují slyšet zvuk, cítit pohyb.

„Jo, jsem OK!“ zavolal Matt zpátky. Víc se dodat neodvážil.

„Co dveře?“

„Jsou zamčený! Potřebuju ty klíče!“

Klíče ležely na podlaze vedle schodiště. Richard se snažil proniknout zrakem mlhu, a když je konečně spatřil, zamířil pro ně. Ve stejný okamžik na něj zaútočil zavalitý, podsaditý tvor, jemuž trčel ze znetvořené lebky jeden roh. Richardovi se někde vzadu v mozku vybavilo jeho jméno. Byl to triceratops. Naštěstí byl pomalejší než ostatní a neobratně klouzal po mramorové podlaze, takže Richard sebral klíče dřív, než se k němu dostal. K pterodaktylovi, který se mu vznášel nad hlavou, se připojil další. Předváděli spolu hrůzný tanec a vysoko ve vzduchu kroužili jeden kolem druhého.

Matt stál nehybně u dveří. Richard ho zahlédl za závojem mlhy, ale na chvíli mu zmizel z očí, protože se mezi ně dostaly další děsivé siluety. Nedokázal odhadnout, kolik dinosaurů se probudilo k životu, ale bez ohledu na to, kolik jich bylo, největší nebezpečí ze všech představoval diplodokus, který přešlapoval uprostřed haly a tyčil se nad ostatními. Richard neměl naději, že by kolem něho dokázal nepozorovaně proklouznout, ale musel se pohnout z místa. Kdyby tu zůstal, některý z dalších tvorů by ho objevil. Vrhla by se na něj z výšky nebo by ho napadla zezadu. Náhlé chňapnutí čelistí. Seknutí pařátů. Smrt číhala všude a Richard věděl, že si pro něho brzy přijde.

A pak diplodokus máchl ocasem. Pohyboval se téměř lenivě. Vzduchem zasvištěla obrovská hromada kostí, a když narazila do jednoho sloupu, Richard vyjekl. Na podlahu se snesl oblak prachu s úlomky mramoru a zdiva. Teprve teď mu došlo, jaké mu hrozí

nebezpečí. Přestože šlo jen o kostry, dinosauři byli stejně silní, jako když byli živí. Kdyby chtěli, mohli celé muzeum srovnat se zemí.

„Richarde!“ vykřikl Matt. Diplodokus se otočil a začal po něm pátrat. Pterodaktylové se oddělili a připojili se k lovu.

„Hodím ti ty klíče!“ vykřikl Richard. „Chytej!“

Zvedl paži a vši silou je mrštil směrem k Mattovi. Klíče přeletěly diplodoka, přistály na opačné straně a zbytek cesty ke dveřím dojely po zemi. Matt se sehnul a zvedl je.

„Dělej!“ zakřičel na Richarda.

„Vypadni odsud!“

„Bez tebe nejdu!“

„Otevři dveře!“

Matt věděl, že má Richard pravdu. Třeba se otevřením muzea nějak zlomí kouzlo, které vyhynulé dinosaury oživilo. Třeba dokáže sehnat pomoc. Na kroužku viselo šest klíčů. Zvedl svazek a vsunul jeden do zámku. Nedal se otočit. Matt ho prudce vytrhl a zkusil druhý a pak třetí. Nebyl to ani jeden z nich. Měl co dělat, aby se dokázal na odemykání soustředit. Ruce se mu tráslly, každý nerv v těle na něj ječel, aby se ohlédl. Konečně se mu podařilo zasunout do zámku čtvrtý klíč, ale než ho stačil vyzkoušet, o rameno se mu otřel ocas diplodoka a odhodil ho stranou. Měl pocit, jako by do něho vrazil nákladník. Otřesený a rozbolavělý se zvedl ze země, vrhl se zpátky ke dveřím a otočil klíčem. V tu chvíli se rozdrnčel zvonek a někde za rozvířenou mlhou se rozblikalo světlo. Spustil alarm! Současně se otevřely dveře. Byl volný.

Ale kde je Richard?

Richard se nehýbal. Uslyšel alarm a věděl, že se Mattovi podařilo otevřít dveře, ale stále se snažil vymyslet, jak se dostane kolem obrovského diplodoka. Dopředu nemohl. Není tu únikové schodiště? O pár vteřin později vykřikl, protože měl pocit, že se mu kolem kotníku omotal ostnatý drát. Podíval se dolů a uviděl maličkého, asi patnáct centimetrů vysokého kraba, jehož zoubky připomínaly připínáčky. Richard zaklel, shodil kraba z nohy a pak ho vši silou kopl do hlavy. Když se kostra rozpadla, spokojeně se usmál, ale jakmile k němu zamířila krabíkova matka, asi desetkrát větší než její potomek, jeho úsměv okamžitě zmizel.

Dospěl k rozhodnutí a rozběhl se. Diplodokus ten zvuk samozřejmě uslyšel a otočil svůj obrovský krk dozadu. Ze šera se vynořovaly další kostry a ze všech stran se k němu blížily. Ale dveře byly otevřené. Cesta vpřed byla volná.

„Dokážeš to!“ vykřikl Matt.

Diplodokus stál pořád mezi nimi, a Mattovi se záchvěvem zděšení došlo, co má Richard za lubem. Zatímco ho sledoval, Richard proklouzl diplodokovi pod ocasem a proběhl mu mezi nohama a pod břichem. Dinosaurus byl příliš veliký, příliš těžkopádný, aby mu v tom zabránil, a ostatní kostry se k němu nemohly dostat. Rychle se prosmykne stvůře mezi předníma nohama a bude u dveří. V bezpečí!

Rozzuřený diplodokus se vrhl dopředu a mohutnou hlavou narazil do galerie.

Matt ucítil na šíji poryv studeného větru, slyšel přibližující se kroky.

Richard se pod diplodokem zastavil. S šokovaným, nevěřicným výrazem zíral na Matta.

Galerie se po nárazu otřásla. Jeden velký oblouk se odlomil a obrovská masa kamene a malty, skla a kovu se s ohlušujícím rachotem zřítila dolů. Diplodokovi se pod tou obrovskou tíhou podlomily nohy a zhroutil se na zem.

Právě když se chtěl Matt rozběhnout zpátky do muzea, natáhly se po něm dvě ruce a chytily ho za krk. Vykřikl a otočil se.

Richarda nebylo za oblakem prachu a padajícím kamením téměř vidět. Vypouklý hrudní koš dinosaura se pro něj stal jakousi klecí a vypadalo to, jako by ho dravec zaživa spolkl. Byl uvězněn uvnitř.

Matt se nemohl pohnout. Zírala na něj paní Deverillová a oči jí planuly vztekem. Noah ho pevně držel rukama za krk. Matt kolem sebe tloukl pěstmi a snažil se osvobodit. Vrazil Noahovi koleno do žaludku, ale v tu chvíli vytáhla paní Deverillová vlhký hadřík a přitiskla mu ho na obličej. Hadřík těžce, sladce voněl. Matt se začal dusit; nemohl dýchat.

Richard viděl, že Matta chytili. Matt zahlédl novináře s obličejem od krve, jak klečí v děsivém vězení. Richard zvedl paži a snažil se rozehnat závoj prachu a suti, která ho obklopovala. Potom

opona zhoustla a Richard zmizel. Na hromadu dopadla železná traverza. Matt slyšel, jak Richard naposledy vykřikl.

A pak, neschopný dalšího pohybu, se nechal odvléct do tmy. Kolem se řítily auta. Matt slyšel hučení motorů, viděl, jak se světla na semaforech mění ze zelené na červenou. Všechno bylo najednou daleko.

Svět se otočil, obrátil se vzhůru nohama a nic víc si Matt nepamatoval.

VALPURŽINA NOC

Nad Yorkshirem bylo zataženo a krajina vypadala ploše a bezvýrazně. Dokonce i ptáci na stromech podivně ztichli. Celou noc pršelo a pršelo i teď; z rezavých okapových rour se valila voda, v pramíncích stékala po oknech a padala do louží, v nichž se odrážela šedivá, nepřátelská obloha.

Když se Matt probudil, zachvěl se zimou.

Byl zpátky ve Včelíně a ležel na zrezivělé, prohnuté posteli. Přestěhovali ho do místnosti vedle Noaha v prvním patře stodoly. Nebylo tu topení a přes sebe měl jen tenkou deku. Podíval se na hodinky. Bylo sedm hodin ráno. Velice pomalu se posadil. Krk ho bolel, rameno měl tak pohmožděné, že téměř nemohl hýbat paží, a na obličeji, kam ho zasáhlo křídlo pterodaktyla, cítil šrám. Oblečení měl roztrhané, špinavé a vlhké. Natáhl paže a otáčel rameny, aby si trochu prokrvil svaly. Byla sobota, 30. dubna. Profesor Drávid ten den pojmenoval: Valpuržina noc. Jakýsi svátek čarodějů a čarodějnic. K němu to směřovalo a za čtyřiaadvacet hodin všechno skončí.

Matt vstal a došel k oknu. Mělo výhled na dvůr, kde se dvě prasata rochnila ve výběhu. Jinak nikoho neviděl. Drželi ho tu už druhý den. Mohl pokoj opustit, jen když potřeboval na záchod, a Noah zatím hlídal venku u dveří. Noah mu také nosil jídlo na papírových talířích s plastovými příbory. Paní Deverillová se ani jednou neobjevila, ale Matt viděl, že se v noci v domě rozsvěcují a zhasínají světla, a věděl, že je blízko.

Richard byl mrtvý. To ho bolelo ze všeho nejvíc. Připadalo mu, že všichni, kdo mu projevili trochu vlídnosti, umřeli, a teď zůstal úplně sám. Ale byl odhodlaný bojovat. Jestli si paní Deverillová myslí, že ho prostě odtáhne do lesa a probodne nožem, pak se šeredně mýlí.

Už začal s přípravami. Uteče.

Matt napjatě poslouchal, jestli ve stodole neuslyší nějaký zvuk. Kromě chrochtání prasat panoval všude klid. Do doby, než mu Noah přinese snídani, zbývá přinejmenším ještě hodina. Odsunul matraci a zvedl protáhlý, asi deset centimetrů dlouhý kus železa, který byl na

jednom konci zploštělý. V pokoji kromě postele žádný jiný nábytek nebyl, nic, co by mu pomohlo dostat se ven. Ale i samotná postel mu poskytla nástroj: železnou tyčku, která podpírala jednu nohu. Mattovi trvalo skoro celý první den, aby ji uvolnil, a další dvě hodiny, než ji na jedné straně zploštil – k čemuž použil váhu vlastního těla a nohy postele –, takže teď připomínala primitivní dláto. Původně chtěl vypáčit mříže v okně, jenže brzy zjistil, že jsou příliš pevné, a tak se zaměřil na podlahu.

Podlaha místnosti byla z dřevěných prken, z nichž každé bylo upevněné dvanácti hřebíky. Matt pracoval celou noc a z jednoho prkna se mu jich podařilo devět vytáhnout. Ještě tři a bude moct prkno nadzvednout. Kdyby dokázal udělat dost velký otvor, mohl by se jím protáhnout a seskočit do přízemí. Takový byl jeho plán.

Odsunul starý, vybledlý koberec, který ležel na podlaze, a pustil se do práce. Provizorní dláto bylo nešikovné a skoro se nedalo zasunout pod hlavičku hřebíků. Několikrát mu sklouzlo a Matt narazil rukama do podlahy tak prudce, že si odřel klouby do krve. Musel dávat pozor, aby nedělal rámus. To bylo nejhorší. Pracovat tiše znamenalo pracovat pomalu a Matt věděl, že se mu krátí čas. Zaťal zuby a snažil se soustředit na práci. Jeden hřebík a pak další byly venku. Od chvíle, kdy se probudil, uplynula téměř hodina, ale prkno bylo konečně volné. Vypáčil je a podíval se skrz úzký otvor, který vytvořil.

Pochopil, že jeho plán nemá naději na úspěch. Byl moc vysoko. Kdyby se pokusil seskočit dolů, vymkl by si kotník, nebo si dokonce zlomil nohu. Cítil, jak se v něm zvedá vlna zoufalství. Proč mu nikdy nic nevyjde? Vzchopil se. Teď to nevzdá. Třeba existuje jiný způsob.

Jeho schopnosti.

Slepé médium Susan Ashwoodová mu řekla, co už sám věděl. „*Vycítila jsem tvé schopnosti... Ještě nikdy jsem takovou sílu necítila.*“ Tohle řekla těsně předtím, než se s ní rozloučil. A vzpomněl si, jak se na něj profesor Drávid díval v muzeu. Chvilí měl dojem, jako by se ho profesor nějakým způsobem dokonce bál.

Matt byl jiný. Věděl to celý život. Viděl smrt svých rodičů noc předtím, než k ní došlo. Viděl ve snu všechny podrobnosti, včetně mostu a prasklé pneumatiky. Vycítil, že je ve skladišti strážný, pár

vteřin předtím, než se ten muž skutečně objevil. Rozbil džbán v diagnostickém ústavu. Přivolal Richarda k bažině, aniž otevřel ústa. A pak ty jeho sny, které byly něčím víc než sny. Čtyři děti... Tři chlapci a dívka ho volají. S ním jich bylo pět.

Posadil se na postel a snažil se soustředit na dveře. Když dokázal rozbít džbán, proč by nemohl otevřít zámek? Jen v sobě musí najít sílu a aktivovat ji. Vzpomněl si na okamžik, kdy se o to snažil posledně, to ráno, kdy se probudil u Richarda v podkroví. Tenkrát to nefungovalo – ale třeba se doopravdy nesnažil. Tohle byla otázka života a smrti. Určitě to pomůže.

Záměrně dýchal pomaleji, zíral přímo před sebe a snažil se na všechno ostatní zapomenout. Soustředil se na klíčovou díрку a představoval si kovové západky uvnitř. Dokáže jimi pohnout. Dokáže otevřít dveře klíčem, který si jen představuje. Je to snadné. Má zvláštní schopnosti. Natáhl ruce před sebe a snažil se, aby jimi proudila energie. „Otoč se!“ zašeptal. „Otoč se!“ Koule na dveřích se otočila. Dveře se otevřely.

Matt v duchu zajásal – ale jen na okamžik. Byl krutě podveden. Na prahu stál Noah. Odemkl dveře, aby mu přinesl snídani. Nesl podnos s hrnkem čaje a jedinou topinkou. Z opasku mu viselo něco jako srp. Mělo to dřevěnou rukojeť a zahnuté ostří, které Noah nedávno nabrousil. Okraj se oslnivě blýskal a vypadal nebezpečně.

„Snídaně,“ zavrčel Noah.

„Mastný a odporný,“ utrousil Matt.

„Ty ji nechceš?“

„Nemluvil jsem o snídani. Mluvil jsem o tobě.“

V podlaze byla škvíra. Matt si ji uvědomoval od okamžiku, kdy Noah vešel dovnitř. Ale otázka zněla – všimne si jí Noah? Došlo mu, že musí s Noahem dál mluvit. Nějak musí odvést jeho pozornost.

Noah položil podnos na postel.

„Rád bych se vykoupal,“ oznámil Matt.

„Tos uhodl.“

„A co třeba sprcha? Že bys nevěděl, co to je? Podle toho, jak smrdíš, bych řekl, že ses možná nikdy nekoupal ani nesprchoval.“

To popichování fungovalo. Noah na něj zíral a zbytku místnosti si nevšímal. Chvilí tam stál a hlasitě funěl. Potom vytáhl srp z

opasku, přitiskl si ho ke rtům a přejel jazykem po čepeli. „Už se těším, až tě podříznou,“ vydechl. „Budeš kvičet jako čuně. Budeš vrískat a budeš ječet a já se na to budu dívat!“ Zasunul srp zpátky za opasek a došel ke dveřím. „Dneska už další jídlo nedostaneš,“ sdělil mu. „Můžeš umřít hladově.“ Zabouchl dveře a znovu je zamkl.

Matt čekal, dokud si nebyl jistý, že Noah skutečně odešel, a pak se vrhl na snídani. Čaj byl studený, topinka mastná, ale bylo mu to fuk. Ať je jídlo teplé nebo studené, dodá mu sílu, a právě tu potřeboval. V duchu se radoval, že mu Noah nepřinese oběd. Alespoň bude mít víc času. Bylo mu jasné, že dveře kouzlem – ani jiným způsobem – neotevře. Existovala odsud pouze jediná cesta ven, a to otvorem, který už vytvořil. Prostě ho musí zvětšit a teď může celý den nerušeně pracovat.

Když se Matt opět podíval na hodinky, bylo těsně po třetí. Kolena měl otlačená, záda ztuhlá, prsty samý puchýř a jeden palec rozříznutý. Ale uvolnil další dvě prkna a zbývalo mu odstranit poslední, aby byl otvor pro jeho nápad dostatečně široký. Dolů seskočit nemohl ani se spustit na napjatých pažích. Ale vymyslel jiný plán – a bude mít pouze jedinou příležitost ho vyzkoušet.

Bylo šest hodin a čtvrté prkno stále vzdorovalo. Zbývalo mu vytáhnout ještě sedm hřebíků. Teď pracoval mnohem usilovněji a bez ohledu na hluk. Co si počne, když to nedopadne tak, jak doufal? Zachmuřeně se usmál. Dláto sice není ta nejúčinnější zbraň, ale bude muset stačit. Jestli Noahovi po sobě zanechá alespoň nějakou památku, bude mít lepší náladu. Sotva si ten okamžik představil, zajel zploštělou železnou tyčkou do dřeva a další hřebík byl venku.

Když se Noah vrátil, byla už tma. Matt uslyšel důvěrně známé chřestění klíčů a dveře se se skřípěním otevřely. Na prahu se objevil pomocník paní Deverillové a za opaskem měl zastrčený srp. V místnosti nebyla elektřina. Noah vytáhl baterku a rozsvítil ji.

„Tak jdeme,“ zazpíval Noah. „Všichni na tebe čekají.“

Žádná odpověď, jen hluboké ticho.

„Co je?“ zavrčel. „Co to na mě zkoušíš?“

Z opačné strany místnosti, kde stála postel, se ozvalo zasténání.

„Co se stalo? Je ti něco?“

Matt opět zasténal a zakašlal – byl to drásavý, chrčivý kašel. Noah vyděšeně natáhl ruku s baterkou před sebe.

„Jestli je to nějaká habadůra,“ varoval ho, „budeš litovat, že ses narodil!“

Udělal dva kroky do místnosti a šlápl na koberec.

Koberec ležel na otvoru, na kterém Matt celý den pracoval. Noah upustil baterku a tiše zmizel. Koberec se pod ním propadl jako past na zvířata. Matt okamžitě vyskočil z postele. Sebral baterku, která ležela na podlaze, vyklouzl z pokoje a na konci chodby sešel po schodech do přízemí. Na to, co tam spatřil, nebyl hezký pohled. Doufal, že Noah po pádu ztratí vědomí, jenže muž naneštěstí dopadl na srp. Ten mu probodl žaludek a na opačné straně vyšel z těla ven. Noah měl na tváři výraz, v němž se mísila bolest s překvapením. Byl mrtvý.

Matt se rozběhl do tmy. Pršelo a cítil, jak ho do tváře bodají dešťové kapky. Cesta byla samá louže a bahno, takže každou chvíli uklouzl. Dvakrát klopýtl a upadl na pohmožděné rameno, které ho teď bolelo jako čert. Ale ani na okamžik neztrácel čas. Jako o závod utíkal tmou a jedině, co si uvědomoval, byl dusot jeho nohou na silnici, bušení krve v uších a sípavý dech, který mu vycházel v bílých obláčkách z úst.

Utíkal, až sebou při každém kroku škulbl bolestí, a nohy měl jako z olova. Nepřemýšlel. Stal se z něho stroj. Na tvář mu dopadal déšť a stékal mu po zádech. Nakonec mu došly síly. Musí si odpočinout. Spatřil pruh trávy u krajnice a vysíleně se na něj zhroutil. Neměl tušení, jak je od Včelína daleko. Kilometr? Klidně to mohlo být i deset.

V dálce se objevily reflektory auta. Matt zvedl hlavu a pomalu, jako starý člověk, začal vstávat. Věděl, že je to nebezpečné, ale neměl na vybranou. Musí ten vůz zastavit a poprosit, aby ho svezli. Řidič ho možná předá policii, ale na tom nezáleží. Dnes je Valpuržina noc. Zítra už bude v bezpečí.

Se zvednutými pažemi klopýtal dopředu. Auto zpomalilo a zastavilo. Déšť vypadal ve světle reflektorů jako rozlitý inkoust. Byl to sportovní vůz. Černý jaguár.

Přední dveře se otevřely a řidič vystoupil. Matt se snažil jít k němu, ale ztratil rovnováhu a zřítíl se mu do natažených paží.

„Panebože!“ vydechl sir Michael Marsh.

Byl to ten vládní poradce, kterého navštívil s Richardem. Matt se pokusil promluvit, ale nedokázal to.

„Co tady takhle v noci děláš?“ zeptal se sir Michael. Potom dodal: „Ne. Nic mi teď nevysvětluj. Odnesu tě do auta, ať nepromokneš ještě víc.“

Matt se nechal odnést do auta a vděčně se schoulil na přední sedadlo. Sir Michael ze sebe smetl dešťové kapky a usadil se vedle něho. Motor stále běžel, stěrače na předním skle se pohybovaly, ale auto se nerozjelo. Sir Michael se tvářil zmateně.

„Ty jsi Matthew Freeman, je to tak?“ ujistil se. „Co tady proboha děláš? Měl jsi nehodu?“

„Ne... já...“

„Vypadáš, jako bys právě utekl tlupě medvědů.“

„Je mi strašná zima.“

„V tom případě tě musím okamžitě odvézt někam do tepla. Neboj se. Máš štěstí, žeš potkal právě mě. Teď už bude všechno dobré.“

Zařadil rychlost a auto se rozjelo. Sir Michael zapnul topení a Matt ucítil, jak mu nohy obalil polštář teplého vzduchu. Je v bezpečí! Všechno siru Michaelu Marshovi poví. Ten už zařídí, aby byli paní Deverillová a ostatní vesničané poraženi. Postará se, aby mu již nikdo neublížil. Vůz ujížděl temnou nocí. Matt se na měkkém koženém sedadle uvolnil a chtělo se mu spát. Ještě nikdy nebyl tak unavený.

Ale nemohl. Něco nebylo v pořádku. Něco se dělo.

Ale co? Přehrál si slova, která sir Michael před pár minutami pronesl.

Ty jsi Matthew Freeman, je to tak?

Znal jeho příjmení.

Když ho s Richardem navštívili v jeho domě v Yorku, představil se pouze jako Matt. Jenom paní Deverillová znala jeho příjmení. Sir Michael je znát nemohl.

Pokud ovšem...

Matt zašátral po klíče na dveřích a snažil se je otevřít, ale byly zamčené. Otočil se k siru Michaelovi právě v okamžiku, kdy mu na spánek dopadla pěst se zlatým pečetním prstenem, odhodila ho na okno a omráčila ho. Stařec měl neuvěřitelnou sílu. Teď si Matt vzpomněl, že ten vůz už viděl – ve Vcelíně.

„Radím ti, aby ses o nic nepokoušel,“ varoval ho sir Michael. „Dveře jsou zamčené a jinudy se ven nedostaneš. Nerad biju děti a nechci to opakovat, ale jestli budeš dělat hlouposti, nic jiného mi nezbude.“

Matt nemohl nic dělat. Opustily ho poslední zbytky sil.

„Už tam budeme. Za chvíli. A nemusíš se ničeho bát. Bude to hotové raz dva a nebude to tak strašné, jak si myslíš.“

Jaguár odbočil ze silnice a kodrcal se po rozblácené, kamenité cestě. Vjeli mezi borovice. V dešti před nimi se mihotala světla Omegy 1. Matthew se vrhl na sira Michaela, ale ten ho bez námahy odstrčil.

Dojeli k bráně atomové elektrárny a zastavili. Tmu náhle vystřídala oslnivá záplava světla. Vesničané už tu byli. Paní Deverillová stála pár kroků před nimi s Asmodeem obtočeným kolem nohy. Všichni na něj čekali.

„Ne!“ vykřikl Matt.

Sir Michael vystoupil z auta. „Vytáhněte ho!“ nařídil.

Dveře se otevřely, do auta se natáhly šedivé, promáčené ruce a sevřely se kolem něho. Matt se zuřivě zmítal, ale už bylo pozdě. Vyvěkli ho z auta a zvedli do vzduchu. Děšť prořízl obrovský reflektor a oslepil ho. Na prostranství se shromáždil dav lidí... celá vesnice. Na tuhle chvíli dlouho čekali a konečně přišla.

Zvedli svíjejícího se a vrískajícího Matta nad hlavu a odnesli ho do Omegy 1.

TEMNÉ SÍLY

Připomínalo to děsivý technologický cirkus.

Komoru reaktoru tvořil velký kruh s minimálně třicet metrů vysokou kopulí. Zemi pokrývala místo pilin černobílá dlažba a střecha byla ocelová, ne plátěná, s černo-modrými nosníky, které se křížovaly vysoko nad zemí. Vpředu něčeho, co byl zřejmě dispečink, se nacházelo pozorovací okno a kolem dokola se táhla široká galerie. Sezení pro diváky?

Přes maněž vedly rovnoběžné koleje a na nich se tyčila mohutná věž tvořená z plošin, zábradlí, žebříků a ciferníků. Stála na podvozcích, takže se s ní dalo popojíždět sem a tam. Věž komoře reaktoru vévodila. Zatím se na ní nic nedělo. Z kruhu ústila jediná široká chodba. Kdyby to byl cirkus, po téhle cestě by přicházela zvířata a klauni.

Maněž osvětlovaly reflektory zavěšené na konzolích. Všechno se oslnivě lesklo, a dokonce i vzduch, který s nepřetržitým hučením filtrovaly skryté ventilátory, měl kovovou, sterilní pachů.

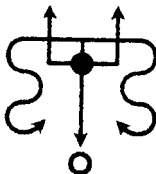
Tohle bylo srdce Omegy 1. Matt věděl, že pod podlahou, chráněný deseti metry železobetonu a oceli, leží spící drak. Každý jeho výdech rezonoval potlačovaným hněvem. Až se probudí, jeho řev bude mít sílu explodujícího slunce. Taková síla se skrývala v křehké slupce atomového reaktoru.

Matt, sledovaný mlčícími vesničany, se rozhlížel kolem sebe. Atomová elektrárna se svým technickým vzhledem nijak nelišila od běžné moderní továrny, ale působila neskutečně, protože v ostrém kontrastu ke svému průmyslovému vybavení byla plná stafáže z téměř zapomenuté éry. Jednadvacáté století se nepřírozeně mísilo s temnými časy. Atomová elektrárna byla přichystaná na čarodějnický sabat – na černou mši.

Navzdory elektrickým světlům zdobily reaktor tisíce plápolajících černých svíček s prskajícími knoty. Stoupal z nich kouř a mizel ve ventilaci. Svíčky obklopovaly kruh, který na šachovnicové podlaze vyznačovala řada slov napsaných tiskacími písmeny. HEL + HELOYM + SOTHER... Mattovi ta cizí slova nic neříkala a přestal se je snažit rozluštit. V kruhu se nacházely různé znaky – šipky, oči,

pěticípé hvězdy a spirály –, které připomínaly čmáranice dementního dítěte, až na to, že byly namalovány zlatou barvou a s velkou pečlivostí.

Mattovi padl zrak na černou mramorovou desku uprostřed kruhu. Byla velká asi jako rakev a v nohou se zlatě blýskal jediný vytesaný znak:

Ze stropu visel dřevěný kříž, ale otočený vzhůru nohama. Přímo pod ním ležel na desce nůž, který měl zahnutou čepel z matného stříbra a rukojeť vyrobenou z kozího rohu.

Matt se zachvěl. Tušil, k čemu všechny ty přípravy jsou. Tady má skončit jeho život. Ten nůž je připravený pro něj.

Vesničané ho obstoupili a další ho pozorovali z okna dispečinku. Paní Deverillová a její sestra stály vedle sebe. Matt poznal řezníka, lékárníka, ženu s kočárkem... Dokonce viděl v kruhu i školní děti s bledými tvářemi a dychtivým pohledem. Nikdo nemluvil ani se ho nikdo nesnažil položit na desku. Věděli, že nemá jinou možnost než kapitulovat. Byl jim rovnocenným soupeřem, ale prohrál, a teď za to musel zaplatit.

„Matte...“

Někdo na něj zavolal. Matt přejel vesničany pohledem a spatřil muže stojícího mimo kruh, který měl ruce za zády připoutané k železnému zábradlí. Matt na okamžik na všechno ostatní zapomněl a rozběhl se k němu. Tohle nečekal. Richard Cole nezemřel. Šaty měl potřhané a tvář od krve. Byl bezmocný, vězeň, ale nějak přežil zkázu muzea a teď byl tady.

„Řekni mi, že se mi to jen zdá,“ vydechl Richard, když k němu Matt doběhl.

„Obávám se, že ne,“ odpověděl Matt. Byl tak překvapený, že nevěděl co říct. „Myslel jsem, že jsi umřel.“

„Ještě ne.“ Richardovi se podařilo usmát. „Zdá se, že sir Michael Marsh je toho součástí.“

„Já vím. Přivezl mě sem.“

„Nikdy nevěř nikomu, kdo pracuje pro vládu.“ Richard se předklonil a zničehonic zašeptal: „Levou ruku mám skoro volnou. Nevzdávej to!“ A Matt ucítil příval naděje.

„Takže jsme tady všichni!“ Hlas se ozval z otevřených dveří. Vesničané se otočili k siru Michaelu Marshovi, který právě vešel do manéže. „Dáme se do toho? Konec světa se blíží.“

Dva vesničané se zezadu přikradli k Mattovi, a než stačil zareagovat, táhli ho pryč. Bránil se jako lev, ale nemělo to smysl. Ti dva muži byli velcí a zacházeli s ním jako s pytlek brambor. Dovlekli ho k obětní desce, položili ho na záda a silnými koženými řemeny mu připoutali zápěstí a kotníky. Když odstoupili, nemohl se hýbat. Takže takhle to skončí. Kvůli tomuhle to všechno bylo.

Richard křičel: „Nechte ho na pokoji! Proč mu ubližujete? Je to jen dítě. Pusťte ho...“

Sir Michael zvedl ruku, aby ho umlčel. „Matthew není ,jen dítě‘,“ prohlásil. „Je to velice zvláštní dítě. Je to dítě, které sledujeme téměř polovinu jeho života.“

Paní Deverillová se prodrala dopředu. Měla na sobě stejné oblečení s ještěrkou na klopě, jako když byla v Londýně, a oči plné nenávisti. „To já mu chci podříznout krk,“ zasípala.

„Uděláte, co vám řeknu,“ odpověděl sir Michael. „Musím říct, Jayne, že jste mě zklamala. Málem jste ho nechala utéct. Podruhé!“

„Měli jsme ho dát pod zámek hned od začátku!“

„To vás by měli dát pod zámek,“ vykřikl Richard. „Všichni jste šílení...“

„Nejsme šílení.“ Sir Michael se k němu otočil. „Nic nevíte. Žijete si ve svém pohodlném, obyčejném světě. Jste naprosto slepý k důležitým věcem, které se kolem vás odehrávají, stejně jako většina ostatních lidí. Ale to všechno se teď změní.“

Téhle chvíli jsem zasvětil celý svůj život. Samotné přípravy trvaly víc než dvacet let a pracoval jsem na nich ve dne v noci. Vyprávěl vám o nás profesor Drávid? Řekl vám o Starých?“ Sir

Michael se odmlčel, ale Richard neodpověděl. „Domnívám se, že ano, a pravděpodobně jste si myslel, že je také šílený.“

Rád bych vás ujistil, že Staří existují. Byla to první velká zlá síla. Kdysi vládli světu a pak byli – uskokem – poraženi a vyhnáni. Od té doby čekají na návrat. A vy toho teď budete svědkem. Váš přítel – Matthew – je připoután přímo na střed Krkavčí brány.“ Sir Michael rozpráhl paže. „Což je právě tady. A ta brána se otevře.“

Vesničané se chvěli nedočkavostí. Dokonce i paní Deverillové se objevil na tváři lehký úsměv.

„Síly, které vytvořily Krkavčí bránu, věděly, co dělají,“ pokračoval sir Michael. „Brána se nedá zničit. Nedá se otevřít. Nedá se přesunout. Nebo to tak alespoň dlouhá staletí vypadalo. Naši předci se o to snažili od středověku. Stovky let si z generace na generaci předávali shromážděné vědomosti, kouzla a rituály. Ale až dosud bez úspěchu. My jsme vyvolená generace.“

Protože žijeme v jednadvacátém století, máme novou technologii, a díky ní dokážeme využít jistou energii. Stejná energie existovala i v den, kdy vznikl svět, ale my jsme ji objevili teprve nedávno. Je to atomová energie. Energie atomu.“

Přistoupil k Mattovi, který se vzpínal a snažil se přetrhnout kožená pouta. Zvedal ramena z obětní desky – ale nic jiného dělat nemohl. Když k němu sir Michael došel, zhroutil se zpátky na záda.

„Opravdu si myslíte, že je tak šílené srovnávat atomovou bombu a černou magii?“ zeptal se sir Michael. „Skutečně se domníváte, že zbraň schopná během několika vteřin zničit města a zabít miliony lidí, se tak liší od práce Satana? Já v tom mám jasno. Postaral jsem se, aby se tyto dvě různé energie spojily a společně udělaly něco, co ještě nikdo nikdy nedokázal.“

Když se plánovala výstavba Omegy 1, uplatnil jsem veškerý svůj vliv, aby ji vybudovali na místě, kde stával kamenný kruh – Krkavčí brána. Kdyby ho lidé kdysi nezničili, nacházel by se právě tady, v téhle komoře reaktoru. Reaktor pod námi téměř dosáhl kritického bodu. Je to stejné, jako by byla uprostřed brány pohřbena obrovská bomba a čekala na okamžik, kdy ji vyhodí do vzduchu a umožní Starým projít na opačnou stranu.

Já Omegu 1 stavěl. Měl jsem také na starosti její uzavření poté, co vláda ukončila její zkušební provoz. Podařilo se mi jim rozmluvit, aby ji srovnali se zemí, a jakmile ji všichni opustili, dal jsem se do práce a potichu ji opět vybudoval. Trvalo mi to víc než dvacet let; pracoval jsem tu s vesničany, dětmi dětí čarodějů a čarodějnic, kteří žijí v Lesser Mallingu už dlouhá staletí.“

„Ale kde jste vzal uran?“ vykřikl Richard. „To přece nejde! Sám jste nám to tvrdil. Nikdy byste ho nesehnal.“

„V jednu dobu to skutečně nešlo,“ přisvědčil sir Michael. „A i teď to bylo nesmírně obtížné. Ale svět se změnil. Rozpad Sovětského svazu. Události v zemích bývalé Jugoslávie. Války na Středním východě. Po celé planetě se pohybují žoldáci a teroristé a najít někoho, kdy by pro nás uran sehnal, bylo jen otázkou času. I oni svým způsobem slouží Starým. Všichni stojíme na stejné straně.“

Už půl roku udržujeme elektrárnu v provozu, zásobujeme reaktor a připravujeme ho na dnešní noc. Věřte mi, když říkám, že reaktor běží. Brzy vydám rozkaz, aby byly zdviženy poslední regulační tyče. Tím se zvýší teplota na kritickou úroveň a brána se roztaví a otevře.“

„Všichni při tom umřete!“ namítl Richard.

„Zemřete jenom vy, protože jenom vy nestojíte v kruhu.“

„To si jen myslíte...“

„To vím.“ Sir Michael ukázal na symboly namalované na podlaze. „Po staletí malovali kouzelníci takovéhle kruhy kvůli ochraně. A právě teď ochrání nás. Pokud dojde k úniku radiace, nás se nedotkne. Ani ten největší žár nás nespálí. Zahynete jenom vy.“

„A co Matt?“ zeptal se Richard.

„To vám profesor Drávid neřekl?“ Sir Michael se usmál. „K sabatu potřebujete tři věci: rituál, oheň a krev. Rituály jsme zdělili, oheň jsme připravili a teď nám Matthew poskytně krev.“

Zvedl nůž a přejel prstem po čepeli.

„Krev,“ pokračoval, „je nejmocnější formou energie na téhle planetě. Sama o sobě představuje životní sílu. Součástí kouzelného rituálu bývá vždycky oběť, protože symbolizuje uvolnění této energie. Je tu opět jistá podobnost. Středověký čaroděj podřezává

hrdla. Čaroděj v jednadvacátém století štěpí atomy. Dnes v noci uděláme obojí.“

„Ale proč on?“ trval na svém Richard. „Proč Matt?“

„Kvůli tomu, kdo je.“

„Ale on není důležitý... Je to jen dítě!“

„To si myslíte vy. Ale musí to být jeho krev. Pro tenhle okamžik se narodil.“

„To stačí!“ sykla paní Deverillová. „Pusťme se do toho.“

Sir Michael pohlédl na hodinky. „Máte pravdu. Je nejvyšší čas.“

Matt se nemohl pohnout. Pod zády ho studila mramorová deska a ruce a nohy měl pevně svázané.

Někdo v dispečinku stiskl tlačítko. Hluboko pod zemí uchopily elektromagnety regulační tyče a centimetr po centimetru je začaly vytahovat nahoru. Vesničané se chytili za ruce a zavřeli oči. Tyče v reaktoru se pomalu zvedaly. Sir Michael došel doprostřed kruhu a s nožem v ruce se postavil nad Matta. Byla Valpuržina noc, půlnoc. Nastal čas otevřít bránu.

KRKAVČÍ BRÁNA

A je to tady.

Matt byl spoutaný, obklopený vesničany, bezmocný. Za pár vteřin zemře. Děsivý žár atomového reaktoru roztaví bránu a přivede ji k bodu, kdy ji bude možno konečně rozbít. A pak mu sir Michael probodne srdce. Nějak k tomu bude stačit jeho krev, která dopadne na podlahu. V tu chvíli se Krkavčí brána otevře.

Richard nemohl nic dělat. I kdyby se mu podařilo uvolnit, nedostal by se k Mattovi včas.

Ale pořád tu byla ta jeho síla.

Matt se ji v sobě snažil už dvakrát najít – a marně. Má poslední šanci. Ale jak...?

Vesničané si začali šeptat. Ten zvuk už Matt kdysi slyšel. Pronášeli stejná slova, která ho strašila, když ležel v posteli ve Včelíně.

„SÁN... ANIS... CHÍSEBEN... ONÉM... VOLÁR.“

Ale teď, když měl Matt vesničany tak blízko, dokázal rozeznat, co říkají. A najednou pochopil. Myslel si, že mluví latinsky nebo řecky, ale bylo to mnohem jednodušší. Šlo o starý čarodějnický rituál. Odříkávali pozpátku otčenáš.

Snažil se je ignorovat. Jak se reaktor blížil ke kritickému bodu, cítil pod sebou rostoucí energii. Věděl, že musí všechno vytěsnit z hlavy. Proč nedokázal rozbít tu vázu u Richarda v bytě? Proč nedokázal otevřít dveře v místnosti, kde ho věznila paní Deverillová? Co dělal špatně?

Prostor zaplnilo mumlání a vznášelo se nad tichým hučením ventilace. Sir Michael svíral nůž oběma rukama a čekal na okamžik, kdy ho spustí dolů. Marta ta stříbrná čepel navzdory veškerému jeho úsilí fascinovala. Celá tahle věc začala nožem – tím, kterým Kelvin bodl strážného ve skladišti. Zdálo se, že nožem také skončí.

Mysli na nůž. Soustřed' se na něj. Zastav ho. Matt ležel na zádech a snažil se uvolnit sílu, kterou, jak věděl, v sobě má. Ale bylo to marné. Situaci ovládal sir Michael. Usmíval se pro sebe a šeptal slova zaříkávání. Matt viděl pot na jeho horním rtu. Užíval si to. Téhle chvíli zasvětil celý život.

Regulační tyče hluboko pod zemí pomalu stoupaly vzhůru. V okamžiku, kdy opustily aktivní zónu reaktoru, se uzavřeným kontejnerem řítily neutrony, které se pohybovaly rychlostí několika set kilometrů za vteřinu, narážely do sebe a uvolňovaly obrovské teplo.

A jakmile se regulační tyče zvedly, otevřela se Krkavčí brána.

Richardovi se podařilo uvolnit jednu ruku, ale druhou měl stále připoutanou k zábradlí a zoufale zápasil s provazem. Když ale viděl, co se děje, ohromeně přestal.

Z podlahy jako gigantické rostliny vyrůstaly obrovské kameny, zničené před mnoha sty lety. V reaktoru bylo osmnáct regulačních tyčí a tady bylo osmnáct balvanů a každý se vynořoval na místě, které kdysi dávno zaujímal. Jako přízraky procházely podlahou, aniž se jí dotkly. Zatímco je Richard sledoval, mihotaly se, a jak rostly, byly čím dál zřetelnější. Už se tyčily nad vesničany a tvořily kolem nich nový kruh. Za chvíli budou přesně takové, jako bývaly. A Richard s děsivou jistotou věděl, že v tom okamžiku Matta probodne nůž. V tu chvíli se vrátí Staří.

Matt to všechno také viděl a zavřel oči. Čím víc se nechá rozptylovat okolním děním, tím méně se bude soustředit. Copak nedokáže nic udělat? Roztříštil skleněný džbán s vodou. Nezdálo se mu to. Dokázal to. Ale jak? Zoufale se snažil vybavit si, jak se cítil, když byl v diagnostickém ústavu. V čem byl rozdíl? Proč to tenkrát fungovalo?

Šepoty zesílily. Ted' se dělo něco ještě neuvěřitelnějšího. Podlaha uvnitř kruhu se změnila. Černobílé kostky zmizely v rudé záři, která jako by vycházela z podzemí. Záře stále sílila a barva byla čím dál jasnější, až připomínala kaluž krve. Náhle se na krytu reaktoru objevila klikatá prasklina, hluboká a černá. Brána povolovala.

Matt naposledy otevřel oči. Richard stál vedle kruhu a stále zápasil s provazem. Jayne a Claire Deverillovy vše téměř hypnotizované sledovaly. Strop – strohé průmyslové lampy a stříbrné roury. Dispečink s vesničany přitisknutými na sklo. Prskající, mihotající se plameny černých svíček. A podlaha...

V rudé barvě se objevila černá skvrnka. Matt zvedl hlavu, takže se díval přes nohy. Podlaha zprůsvitněla. Viděl skrz ni, do jiného světa. Skvrnka se pohybovala. Neuvěřitelnou rychlostí šplhala, letěla, plavala vzhůru. Za okamžik rozeznal siluetu, nějaké stvoření. Ale bylo příliš rychlé. Černé barvy přibývalo, postupně překryla rudou a vytlačila její chaoticky vířící bublinky na okraj. Povrch kaluže přeťal oslnivě bílý proužek. Černá věc ho odstrčila na stranu a Matt si se záchvěvem hrůzy uvědomil, co to je: byla to obrovská ruka. Netvor, kterému patřila, musel být stejně obrovský jako samotný reaktor. Viděl jeho ostré, šupinaté nehty a na prstech s plovací blánou rozeznal vrásčitou kůži. Netvor položil pěst na bariéru, a zatímco sbíral sílu, aby ji prorazil, kolem se rozlétly červené bubliny.

Matt zavřel oči. A náhle, zčistajasna, znal odpověď.

Zápach spáleniny.

To je spouštěcí mechanismus jeho síly. Když se potápěl do močálu, ucítil, že se něco pálí. Stejný zápach cítil v diagnostickém ústavu, když rozbil džbán. A dokonce i předtím... dávno předtím. Teď se mu to vybavilo. To ráno, kdy rodiče havarovali, spálila maminka topinku. Tu sílu nějak aktivovala tahle drobnost. Cítil spálený toust těsně předtím, než se objevil strážný ve skladišti. Věděl, že se to stane.

Už se nesnažil působit na nůž. Už se v sobě nesnažil něco spustit. Místo toho se vrátil o šest let zpátky. Bylo mu zase osm a seděl v kuchyni na předměstí jižního Londýna. Na zlomek vteřiny, jako políčka ve filmu, spatřil žluté stěny, příborník, konvici na čaj, která tvarem připomínala plyšového medvěda.

A maminku.

„Pospěš si, Matthewe. Přijedeme pozdě.“

Slyšel její hlas a v tu chvíli to ucítil znovu. Toust...

Šeptání v reaktoru utichlo. Obrovské balvany Krkavčí brány stály na svém původním místě. Téměř se dotýkaly kupole atomové elektrárny. Jejich omšelý, hrubý povrch – starý tisíce let – bizarně kontrastoval s kovovými pláty, potrubím a strojním zařízením, které je obklopovalo. Sir Michael Marsh zvedl nůž. V dlaních pevně svíral rukojeť.

„Ne!“ vykřikl Richard.

Nůž zasvištěl vzduchem.

Od Matta ho dělila necelá délka paže. Potom se mu zabodne do srdce. Špička se dotkla Mattova trička a poranila mu kůži, ale dál nezajela. Zničehonic se zastavila, jako by ji zachytil neviditelný plot. Sir Michael vydal zvláštní, přiškrcené zasténání a vší silou na nůž zatlačil. Zíral na Matta a pochopil, že se jeho síla nakonec probudila, a jakmile si to uvědomil, vystrašeně, poraženecky zareagoval.

„Ne...“, zamumlal zlomeným hlasem. „To nemůžeš! Ted’ ne! Ted’ mě nemůžeš zastavit!“

Matt se díval na nůž a věděl, že má vše pod kontrolou.

Sir Michael vykřikl. Čepel rudě žhnula. Nůž ho pátil v dlani. Kůže mu praskla a stoupal z ní kouř, ale nedokázal nůž odhodit. S posledními zbytky sil spustil paže dolů a nůž dopadl na podlahu. Sir Michael zanařikal a plivl si na poraněné dlaně. V tu chvíli praskly řemeny, kterými byl Matt připoután. Matt se skutálel z oltáře a postavil se.

Udělal krok dopředu. Stál na průhledném povrchu jámy a byl zvědavý, jestli se k němu vesničané přiblíží. Nikdo se nepohnul. Dokonce i netvor dole, přestože byl stokrát větší než Matt, se přikrčil a couvl. V oslňující skvrně se rozvlnil obláček jedovatě zelené mlhy. Matt se zadíval na vesničany. Nikdo se ho nepokusil zastavit. Prošel kruhem a rozběhl se k Richardovi. Železné zábradlí za jeho zády prasklo. Byl okamžitě volný.

„Pojď za mnou!“ nařídil mu Matt hlasem, který stěží poznával.

Richard, příliš ohromený na to, aby vzdoroval, ho následoval. Než vesničanům došlo, co se děje, zmizeli ve dveřích komory, které byly stále otevřené.

Jako první se vzpamatovala paní Deverillová. S rozrušeným zavytím se vrhla za nimi. Pan Barker, lékárník, se chtěl vydat za ní. Ale už bylo pozdě. Stačil udělat pouze tři kroky, když vtom se podlaha před ním propadla a do vzduchu vyletěly úlomky kovu a betonu. Z otvoru vyšlehly oranžové plameny a lékárníka zahallil hustý oblak bílého dýmu, který se vyvalil ven. Muž se s vriskem zhroutil na zem a zůstal nehybně ležet.

V tu chvíli se rozhoukala siréna a světla rozmístěná kolem kopule začala blikat. Radiační poplach. Stupeň radiace byl už

smrtný a každou vteřinu se zvyšoval. „Zůstaňte v kruhu!“ vykřikl sir Michael. Vzlykal a stále se držel za popálenou ruku. „Došlo k úniku radiace, ale v kruhu se nám nic nestane!“

Oranžové plameny šplhaly vzhůru, až byly výš než kameny a olizovaly strop. Vycházel z nich bílý dým, který vytvářel pohyblivý koberec. Automaticky se spustil kropicí systém. Na podlahu dopadaly tisíce litrů vody a promáčely a oslepovaly ochromené vesničany. Ale k uhašení ohně to nestačilo. Ne k uhašení tohoto ohně. Plameny s vodou bojovaly, syčely a praskaly. Celá budova se začala otřásat.

Claire Deverillová porušila jeho rozkaz jako první. S vyděšeným výkřikem zvedla paže a rozběhla se mezi dvěma balvany ke stejným dveřím, v nichž zmizela její sestra. Jakmile se však ocitla mimo kouzelný kruh, přestal ji chránit. Do obličeje ji udeřil žár, vzňalo se jí oblečení, dým jí objal nohy a táhl ji k zemi. Vyjekla a chtěla zaječet znovu. Ale v reaktoru už nebyl vzduch, jen kouř a oheň. Tvář se jí zkroutila a oči zmatněly. Žena upadla a v křečích se zmítala na podlaze.

„Zůstaňte v kruhu,“ opakoval sir Michael. „Dveře jsou zamčené. Nemůžou nám utéct.“

Obrovský netvor pod podlahou znovu a znovu bušil do neviditelné bariéry, ale roztříštit ji nedokázal. Měl rituál. Měl oheň. Ale nedostal krev toho dítěte, která by mu dodala sílu.

A v tu chvíli si sir Michael všiml nože. Špička probodla Mattovi košili a rozsekla mu kůži. Matt nůž zastavil, ale svou krev poskytl. Přímo na konci ostří se blýskala jediná rudá kapka. Sir Michael vytřeštil oči, s nadšeným výkřikem se vrhl dopředu a sebral nůž ze země. Krev byla dosud vlhká a pod obloukovými lampami se oslnivě leskla.

Sir Michael se rozesmál a hodil nůž doprostřed brány.

Mattem proudila energie a nic ji nemohlo zastavit. Zamčené dveře se vytrhávaly z pantů, jako by je vyrazilo tornádo. Ocelové pláty se ohýbaly a kroutily, jakmile se přiblížil. Omega 1 byla labyrint, ale Matt jako by přesně věděl, kam jde. Dolů po kovových

schodech, chodbou, průchodem a k automatickým dveřím, které se po jeho příchodu se syčením otevřely. Jako by tu celý život pracoval.

Richard mu byl v patách. Novinář nevěděl, kam jdou, ale bylo mu jasné, že sestupují do podzemí. Museli být už hluboko pod úrovní okolí. Všude kolem nich stále ječely poplašné sirény a v každém rohu blikala červená světla. Z trubek se syčením unikala pára. Z kropícího systému se řinuly proudy vody. Celá atomová elektrárna se chvěla, jako by se měla každou chvíli rozpadnout, a Richard se bál, že se dobrovolně ženou do pastí. V podzemí určitě žádná úniková cesta není. Věděl však, že na hádky není čas. Držel jazyk za zuby a zachmuřeně Matta sledoval.

Prošli místností nacpanou od podlahy ke stropu přístroji a pak další chodbou. Dveře na jejím konci se rozlétly a zvaly je dovnitř.

Vedly ke kovovému ochozu nad nádrží s vodou, ale takovou vodu Richard ještě nikdy neviděl. Zastavil se, aby chytil dech, a naklonil se nad ní. Voda byla modrá – nepřirozeně modrá – a naprosto průzračná. Na hladině nespátl jedině smítko prachu. Nádrž měla tvar krychle a byla asi tři metry hluboká. Na dně stála řada kovových kontejnerů, každý z nich označený řadou čísel. Polovina kontejnerů byla prázdná a ve zbylých ležely pokroucené kovové tyče, pevně svázané k sobě.

Richard věděl, na co se dívá. Sem se ukládal radioaktivní odpad z reaktoru. V nádrži nebyla voda, ale kyselina. Kontejnery pod hladinou obsahovaly nejnebezpečnější materiál na světě. Zachvěl se a couvl. Matt na něj čekal. Na tváři měl podivně odhodlaný výraz. Dalo se jen těžko říct, jestli spí, nebo je vzhůru.

„No jo, už jdu,“ řekl Richard.

Ta rána, která ho zasáhla do týla, přišla zcela nečekaně. Kdyby se nepohnul dopředu, zřejmě by mu zlomila vaz. Svezl se na kolena. Kolem něho se protáhla žena, došla doprostřed ochozu a zadívala se na Matta. Byla to paní Deverillová. Richard se snažil vstát, ale ten úder ho téměř knokautoval. Opustily ho veškeré síly. Dokázal jen bezmocně klečet a sledovat, jak se paní Deverillová s železnou tyčí v ruce blíží k Mattovi.

„Neposlechl mě,“ zasyčela. Obličej měla znetvořený hněvem, oči plné nenávisti a ústa zkřivená v nelidském úšklebku. „Měli jsme

tě zamknout a mořit tě hladem, abys zeslábl. Ale už je po všem, nemám pravdu? Tvoje síla je pryč. Nevíš, jak s ní zacházet. Teď tě můžu zabít a odtáhnout tě zpátky.“

Zvedla železnou tyč. Matt se rozhlédl. Utéct nemohl. Na jedné straně byla zeď, na druhé nízké zábradlí, které se táhlo kolem celé nádrže s kyselinou. Ochoz byl jen dva metry široký. Paní Deverillová stála mezi ním a Richardem. I kdyby mohl uprchnout, znamenalo by to nechat jí svého přítele na milost a nemilost, a to by nedokázal. Nemá na vybranou. Bude muset bojovat.

Tyč zasvištěla vzduchem. Matt rychle uskočil stranou a vzápětí dozadu, protože mu paní Deverillová vrazila špičatý konec železa do žaludku. Na ženu jejího věku se pohybovala neuvěřitelně mrštně, ale sílu jí dodávala zuřivost. Když se na něj vrhla, Matt narazil do zábradlí. Nemohl nic dělat. Byla vyšší než on, ozbrojená a navíc šílená. Supěla vztekem a námahou, tiskla mu tyč na hrud' a přišpendlila ho k zábradlí takovou silou, až měl pocit, že mu zlomí žebra.

Litoval, že nemůže svou sílu použít proti ní – ale měla pravdu i v tomhle. Ztratil ji. Ta dlouhá cesta ho vyčerpala. Měl v sobě spínač a ten se teď opět sám přepnul. Zase z něho byl obyčejný kluk. A ona nad ním vyhraje.

Paní Deverillová posunula tyč nahoru a přitiskla mu ji pod krk. Teď mu drtila průdušnici. Naklonila k němu špičatou tvář s vystoupilými lícními kostmi. Oči jí planuly nenávistí a rozhořčením. Matt cítil, jak mu podlaha ujíždí pod nohama. Stále víc se zakláněl dozadu. Zábradlí ho tlačilo do páteře a hlavu měl zvrácenou, takže viděl nádrž za svými zády vzhůru nohama. Zalapal po dechu a vrazil ženě koleno do žaludku. Paní Deverillová vyjekla, couvla a Matt uskočil stranou.

Tyč znovu dopadla. Matt se sehnul a ucítil na tváři závan vzduchu, jak udeřila do zábradlí. Vyskočily jiskry. V tu chvíli se vrhl dopředu a pokusil se paní Deverillovou překvapit, ale ta jeho pohyb čekala. Vykopla chodidlo a podrazila mu nohy. A teď ležel na zádech na ochozu a sledoval, jak paní Deverillová zvedá oběma rukama tyč. Chtěla ji použít jako šíp a probodnout mu hrudník.

„Pořád jsi můj!“ zalapala po dechu. „Já budu mít tvoji krev. Já ti vyrvu srdce z těla a odnesu si ho s sebou.“

Prsty se jí napjaly. Zhluboka se nadechla.

A pak se s výkřikem svalila dopředu. Železná tyč ho minula. Matt se podíval za ni a uviděl, že se Richard zotavil natolik, aby podnikl poslední pokus. Vší silou do ní zezadu strčil. Jayne Deverillová ztratila rovnováhu, zapotácela se, potom se zaječením přepadla přes zábradlí a zřítila se do nádrže.

Potopila se jako kámen a dopadla přímo do jednoho kontejneru. Zatímco jí z úst unikaly bubliny, snažila se vyplavat na hladinu. Ale už bylo pozdě. Kyselina se pustila do práce. Richard se naklonil přes zábradlí a všiml si, že jí už rozleptala většinu obličeje.

„Nedívej se, Matte,“ varoval ho.

Paní Deverillová už nebyla k poznání. Maso z ní odpadávalo a vlasy zmizely. Richard zavřel oči. Věděl, že ve středověku čarodějnice upalovali, ale určitě to nemohlo být tak strašné jako tohle.

Matt se namáhavě zvedl ze země. „Tudy...“ hlesl.

Na konci ochozu byly další dveře a za nimi další schodiště vedoucí ještě níž. Stěny se náhle změnily. Barva a hladká omítka, typická pro chodby nahoře, zmizely. Tyhle zdi byly vytesány do skály a pokrýval je vlhký lišejník. Zrezivělé železné schodiště se ztrácelo v hluboké tmě. Richard zaslechl zvuk tekoucí vody. Podzemní řeka!

Schody končily na malé trojúhelníkové plošině. Přímo pod nimi se podzemními jeskyněmi, které se táhly pod lesem kilometry daleko, klikatila tmavá řeka. Jeskynní systém připomínal podzemní potrubí plné ledové vody. Břehy, po kterých by se dalo jít, tu nebyly. Jinudy se ven nedostanou.

„Drž se mě,“ poručil mu Richard. Matt novináře objal. „Jen se pevně drž.“

Skočili dolů.

Komora reaktoru Omegy 1 praskala. Téměř všude zuřil oheň. Zár byl tak silný, že se mohutné trubky a plošiny tavily. Podlaha se

prohýbala a pukala. V jedné stěně se objevila trhлина a noční vzduch plameny rozdmýchával a divoce zmítal kouřem.

Sir Michael Marsh stál sám vedle oltáře a kolem něho se proháněly vítr a dým. Vesničané, šílení strachem, se snažili utéct, ale jakmile opustili kouzelný kruh, okamžitě vzplanuli a pohltilo je peklo. Teď vybuchl dispečink a do komory přšely úlomky skla a železa, děšť smrti.

Když podlahu zkroutila další křeč, kovová věž na opačné straně kruhu se zakymácela. S děsivým skřípěním a výbuchem jisker se naklonila na stranu a rozpárala stěnu. Roztříštilo se další okno a jako kulka z pistole z něho vylétla ohnivá koule.

Sir Michael se opřel o obětní desku. Pod jeho nohama, pod kouřem a ohněm se černá ruka netvora chystala k rozhodujícímu úderu na bránu. Starobylé kameny téměř zmizely. Rozpadaly se a z puklin, které v nich vznikaly, se valil prach. Omega 1 se stala obětí zemětřesení, které sama rozpoutala, stěny vibrovaly, kovové žebříky a plošiny se bortily a padaly na zem.

Pak s posledním výkřikem, výkřikem, který svět neslyšel miliony let, se netvor, král Starých, osvobodil. Brána se rozlétla na kusy. Stačila jediná kapka Mattovy krve, aby povolila. Uprostřed kruhu se objevila ruka.

„Dokázali jsme to!“ vykřikl sir Michael s vytřeštěným pohledem. „Jsi tady! Jsi volný!“

Obrovská ruka se rozevřela. Když obr natáhl prsty, veškeré světlo z komory zmizelo.

Ta ruka obklopovala vědce ze všech stran. Nadšeně vyjekl, ale vzápětí se vyděsil, protože mu došlo, co bude následovat. Ruka ho obemkla a rozdrtila. Sir Michael Marsh zemřel strašlivou smrtí, v sevření netvora, kterému celý život sloužil.

A pak se reaktor, pracující nad hranice svých možností, rozpadl a objevilo se oslepující, pronikavé, neuvěřitelné světlo, jasné jako samotné slunce: bylo to světlo atomového výbuchu.

Nad zemí se vytvořil obrovský hřibovitý mrak. Nejděsivější výtvor lidstva prudce vyrazil vzhůru. Spirálovitým pohybem stoupal k noční obloze a nesl s sebou dost smrtící radioaktivity na to, aby zničila polovinu Anglie.

Ale brána byla otevřená.

Prázdné místo se muselo něčím zaplnit.

Atomová energie se smrštila a brána, kterou sama pomohla otevřít, ji vtáhla do sebe. Hřib se vznesl vysoko nad zem, ale teď opět klesal, a otvor, který mezi dvěma světy vznikl, do sebe současně nasával kouř a smrtelně jedovaté plyny.

Proud vzduchu strhl samotného netvora a ten se v něm bezmocně zmítal jako pavouk unášený do obrovského odtokového otvoru. Byl uvězněn v přívalu jasného světla, který kolem něho kroužil kolem dokola a vytvářel vír, z něhož nebylo úniku. Vše zalila rudá záře, která posléze zeslábla a nakonec úplně zmizela. Na podlaze reaktoru se opět začaly objevovat černobílé kostky. Netvor byl pryč. Brána se znovu zavřela.

A o tři kilometry dál se Richard s Mattem, kašlající a třesoucí se zimou, vynořili z podzemní jeskyně, doplávali ke břehu a vyplazili se na suchou zem. Po noční obloze na obzoru se šířily růžové vlnky. Právě začalo vycházet slunce.

Konečně bylo po všem.

MUŽ Z PERU

„Timesy?“

„Nic.“

„Daily Telegraph?“

„Nic.“

„Daily Mail?“

„Nic.“

„Independent?“

„Nic.“

„Le Monde?“

„To nevím. Je to francouzsky.“

„Někde něco musí být.“

Matt s Richardem seděli u kuchyňského stolu v novinářově yorském bytě. Oba měli v ruce nůžky a před sebou hrnek čaje. Od jejich útěku z Omegy 1 uplynul týden a oba se změnili. Matt měl na jedné tváři jizvu, upomínku z Přírodovědného muzea, ale trochu přibral na váze a vypadal odpočatě. Celý ten týden, který strávil u Richarda, dlouho spal, díval se na televizi a vlastně skoro nic nedělal, což mu evidentně prospělo. Pokud jde o Richarda, ten působil veseleji a méně chaoticky. Stále nemohl uvěřit, že zůstal naživu. A byl přesvědčený, že má v kapse nejlepší příběh, jaký kdy kdo napsal. Ten příběh patřil nejen na titulní stranu, ale i na všechny další.

Obklopovaly je noviny a časopisy, které procházeli od první stránky do poslední. Dělali to každý den v týdnu. A vždycky to bylo stejné.

„Kolik jich ještě musíme pročíst?“ zeptal se Matt.

„Nechápu to,“ prohlásil Richard. „Chci říct, že o tom musí někde něco být. Přece nemůže dojít uprostřed Yorkshiru k atomovému výbuchu, aniž by si toho někdo všiml.“

„Máš ten výstřížek z *Yorkshire Post*.“

„Jasně!“ Richard sundal ze dveří ledničky útržek novin přichycený magnetem. „Krátký sloupek o jasném světle, který bylo vidět za lesy nedaleko Lesser Mallingu. Jasný světlo – tak to nazvali! A otiskli to na straně tři vedle zpráv o počasí.“

Richard posledních sedm dní sledoval zprávy v novinách, rádiu a televizi. Byl totálně zmatený. Vypadalo to, jako by se nestalo nic mimořádného. Statici stále zkoumali škody v Přírodovědném muzeu. Došlo ke zničení dinosaurích fosilií za miliony liber – ale nikdo se nezmněl o profesoru Sanjayi Drávidovi, jehož tělo museli v troskách najít. Stejně jako o smrti či zmizení sira Michaela Marshe, muže, který byl kdysi vlivným vládním odborníkem a jehož královna povýšila do šlechtického stavu. Přesto nikde žádné nekrology, komentář, nic. Jako by nikdy neexistoval.

A co Richardův článek?

Napsal ho za čtyřiaadvacet hodin. Zpočátku se snažil, aby byl příběh co nejsrozumitelnější, zkrátil ho na deset stránek a v hlavních rysech velice obecně vylíčil, co se stalo. Matt trval na tom, že musí vynechat jeho jméno. Věděl, co udělal, ale pořád si nebyl jistý, jak to dokázal... A popravdě řečeno, ani to vědět nechtěl. Nakonec se mu podařilo najít sílu, pomocí které zastavil nůž a utekl. Ale pamatoval si z toho jen velmi málo. Jednu chvíli ležel na mramorové desce a vzápětí zápasil s paní Deverillovou nad nádrží s kyselinou. To, co se odehrálo mezi tím, připomínalo ohavný sen. Jako by Matta někdo ovládal.

Pokud šlo o něj, už nikdy nechtěl o Jayne Deverillové ani Krkavčí bráně slyšet. A už vůbec se nechtěl ocitnout na titulní straně novin po celém světě. Jako superhrdina. Jako cvok.

Nakonec Richard přistoupil na to, že ho uvede pod vymyšleným jménem. To byl nejjednodušší způsob. Nezmínil se ani o projektu PPSP. Podle toho by se dal Matt snadno identifikovat – a kromě toho nechtěl Matt najít v novinách ještě něco dalšího.

Richard ten desetistránkový článek poslal do všech londýnských deníků. Před třemi dny. Až dosud mu odepsala polovina z nich.

Milý pane Cole,

děkujeme vám za příspěvek, který jsme od vás obdrželi 4. května. Litujeme, ale podle našeho názoru není vhodný k otištění. S pozdravem...

Všechny odpovědi byly víceméně stejné. Stručné a věcné. Neváděly důvod, proč ho odmítli. Jednoduše neměli zájem.

Matt věděl, že je Richard zklamaný a naštvaný. Nečekal, že lidé uvěří všemu, co napsal. Koneckonců, většina z toho byla nad lidské chápání. Ale současně přece muselo někoho zajímat, co se v muzeu a atomové elektrárně stalo. V lesích, kde kdysi stála Omega 1, zel obrovský kráter. Lesser Malling byl prázdný. Jak se mohla celá vesnice ze dne na den vylidnit? Ve vzduchu se vznášely stovky otázek – a Richardův článek nabízel odpovědi alespoň na některé z nich. Proč ho nikdo nechtěl otisknout?

Navíc oba cítili nevyslovenou obavu.

Matt věděl, že nemá moc času. Paní Deverillová zemřela a úřady v Londýně si každou chvíli všimnou, že zmizela, a začnou se zajímat, co se stalo s ním. Zástupci projektu PPSP si ho vyžádají zpátky a pošlou ho někam jinam. Bylo mu jasné, že u Richarda zůstat nemůže. V bytě bylo dost místa pro oba, ale čtrnáctiletý kluk se nemůže nastěhovat k pětadvacetiletému mladíkovi, kterého zná jen pár týdnů. Ještě horší bylo, že Richardovi došly peníze. Neukázal se čtrnáct dní v redakci, takže dostal v *Gazette* výpověď. Šéfredaktor mu ani neposlal dopis. Jeho propuštění jednoduše oznámil na titulní straně: NOVINÁŘ DOSTAL PADÁKA. Richard byl v depresi. Jestli nebude mít sólokapra, bude si muset hledat práci. Letmo se Mattovi zmínil, že se asi vrátí do Londýna.

„Víš, co si myslím?“ promluvil zničehonic Richard.

„Co?“

„Myslím si, že to někdo dělá schválně, že zveřejnění toho článku někdo zakázal.“

„Proč?“

„Cenzura. Vláda prostě nechce, aby se to z důvodů státní bezpečnosti objevilo v tisku.“

„Myslíš, že vědí, co se stalo?“

„Možná. Fakt netuším.“ Richard zmačkal útržek novin do kuličky. „Jediný, co vím, je, že někdo měl něco říct, a nemůžu uvěřit, že to neudělal.“

V tu chvíli zadrnčel domovní zvonek. Richard došel k oknu a podíval se ven.

„Pošťák?“ zeptal se Matt.

„Ne. Ten chlápek vypadá jako turista. Asi zabloudil.“ Kolem bytu procházelo spoustu turistů, ale ještě nikdy se nestalo, aby některý z nich zazvonil. „Sejdu dolů a zbavím se ho,“ oznámil Richard a vyšel z pokoje.

Matt dopil čaj a opláchl hrnek ve dřezu. Konečně začal zase dobře spát – a nic se mu nezdálo. A přesto věděl, že na něj pořád čekají; ty čtyři děti na pláži. Tři kluci a holka. S ním tvořili pětiici.

Jeden z Pětice.

O tom to všechno bylo: čtyři kluci a jedno děvče, kteří kdysi zachránili svět a kteří se vrátí, aby to udělali znovu. V muzeu řekl Matt Richardovi, co si myslí – že je jedním z nich.

Ale jak by to bylo možné, když žili před mnoha tisíci lety? Matt měl jisté nadpřirozené schopnosti, to bylo jasné, ale nedokázal je řídit, a pokud šlo o něj, už nikdy je nechtěl použít. Zabořil hlavu do dlaní. Nikdy svůj život neřídil... alespoň co si pamatoval. A teď si připadal ještě bezmocnější než kdykoli předtím.

Richard se vrátil do kuchyně a přivedl s sebou muže ve světlém obleku. Byl to očividně cizinec, měl černé vlasy, olivovou pleť a tmavé oči, ale jako turista nevypadal. V ruce držel drahou koženou aktovku a připomínal spíš obchodníka – snad mezinárodního právníka.

„Tohle je pan Fabián,“ řekl Richard. „Alespoň takhle se mi představil.“

„Dobré ráno, Matte. Moc rád tě poznávám.“ Fabián měl tichý hlas a každé slovo pečlivě vyslovil se silným španělským akcentem.

„Pan Fabián četl můj článek,“ pokračoval Richard. „Je z Nexu.“

Nexus. Ta tajná organizace, o které mluvila jak slečna Ashwoodová, tak profesor Drávid před svou smrtí.

„Co chcete?“ zeptal se Matt. Měl toho po krk. Už se k tomu nechtěl vracet.

Fabián si povzdychl. „Nevadilo by vám, kdybych se posadil?“ otázal se.

Richard ukázal na židli.

Fabián se posadil. „Děkuji, pane Cole. Nejprve bych ti chtěl říct, Matte, že jsem moc rád – a nesmírně poctěn –, že tě poznávám. Vím, čím sis prošel. Doufám, že ses z toho už zotavil.“

„Neznáte ani polovinu pravdy,“ zavrčel Richard.

Fabián se k němu otočil. „Vím, že jste byl v Přírodovědném muzeu, když profesora Drávída zabili,“ pronesl. „Zajímalo by mě, jak se vám podařilo přežít.“

Richard pokrčil rameny. „Díky tomu hrudnímu koši,“ objasnil mu. „Byl jsem uvězněn pod dinosaurem. Ten hrudní koš mě ochránil před padajícími cihlami a pak mě vytáhla paní Deverillová.“ Odmlčel se. „Tvrdil jste, že jste četl můj článek. Třeba mi můžete něco vysvětlit. Jak to, že o něj nikdo nestojí?“

Fabián si omluvně povzdychl. „Popravdě řečeno, právě proto jsem za vámi přijel, pane Cole,“ začal. „Naše organizace nechce, aby se ten článek objevil v tisku. Naší povinností je zajistit, aby nikdy nespátral světlo světa.“

„Cože?“ Richard rozzlobeně, nevěřičně zíral na návštěvníka. „Chcete tím říct, že Nexus –“

„Moc mě to mrzí. Chápu, že je to pro vás nesmírně frustrující...“

„Frustrující! Zešílel jste?“ Richard vrhl pohled přes stůl a Matt byl rád, že nedrží v ruce kuchyňský nůž.

„Nemůžeme dovolit, aby váš příběh vyšel v novinách, pane Cole.“

„Proč ne? A jak mi v tom zabráníte?“

„Pokud jde o tu druhou otázku, jsem přesvědčený, že vám to Sanjay Drávid už řekl. Máme velký vliv. Známe významné lidi... ve vládě, u policie, mezi církevními hodnostáři. Radíme jim. A v tomhle případě jsme jim poradili, aby váš materiál do tisku nepustili.“

„Proč ne?“ vybuchl Richard.

„Prosím, pane Cole.“ Fabián viděl, že je novinář rozzlobený. „Dovolte, abych vám to vysvětlil.“ Chvilí čekal, než se Richard uklidní. „Nejdřív ze všeho si přiznejme, že váš příběh je naprosto neuvěřitelný. Čarodějové a psí přízraky? Nadpřirozená stvoření zvaná Staří? Chlapec –“ ukázal na Marta, „– s magickými schopnostmi?“

„Stalo se to přesně tak, jak to Richard vylíčil,“ namítl Matt, aby se přítele zastal.

„Opravdu? Minulý týden pátrala kolem Lesser Mallingu policie a objevila jen velice málo důkazů, které by vaši verzi podpořily. Je pravda, že to vypadá, jako by se vesničané sbalili a odešli. A Omega 1 je zničená. Ale abych vám uvedl alespoň jeden příklad: pokud by v ní skutečně došlo k výbuchu, jak to, že se nikde v oblasti nenašel radioaktivní spad?“

„Vysvětlil jsem to v článku,“ namítl Richard unaveně. „Podle nás do sebe veškeré radioaktivní částice vtáhla Brána.“

„Jistě. Krkavčí brána. Ta je ze všeho nejabsurdnější. Píšete, že existoval jakýsi kamenný kruh, o kterém nikdo nikdy neslyšel...“

„Profesor Drávid ano,“ poznamenal Matt.

„Sanjay Drávid je mrtvý.“

„Počkat.“ Richard udeřil rukou do stolu. „Jste členem Nexu. Vy víte, že je to pravda. Tak proč se mě snažíte přesvědčit o opaku?“

Fabián přikývl. „Je to tak. Myslel jsem, že jsem vám to na začátku vysvětlil. Já vám samozřejmě věřím.“

Richardovi se zatočila hlava. „Tak proč se to snažíte utajit?“

„Protože je jednadvacáté století a jediné, s čím se lidé nedokážou vyrovnat, je nejistota. Když někde dojde k teroristickému činu, lidé potřebují vědět, že policie má vše pod kontrolou. Když se objeví nové nemoci, očekávají, že vědci najdou lék. Žijeme v době, kde už není na nemožné místo.“

„Ale vy v nemožné věříte.“

„Ano. Ale proč si myslíte, že musíme existenci naší organizace tajit? Protože lidé by se domnívali, že jsme blázni, pane Cole. Proto. Jeden z našich členů je senátorem Demokratické strany ve Spojených státech. Kdyby začal mluvit o Starých, okamžitě by ho odvolali. Další členka je multimilionářkou a zabývá se počítačovými programy. Podporuje nás a věří nám, ale kdyby to vyšlo najevo, její cenné papíry by prudce klesly. Já mám ženu a děti, ale dokonce ani ony nevědí, proč jsem tady.“

Otočil se k Mattovi.

„Přestože to netušíš,“ pronesl, „lidé z projektu PPSP vědí, že už nejsi u paní Deverillové. Mohli bychom jim říct, kde jsi. Stačí jediné slovo a ocitneš se zpátky v Londýně.“

Matta bodlo u srdce. Takže se stalo přesně to, čeho se obával.

Ale v tu chvíli ho překvapila Richardova prudká reakce. „Matta nikdo nikam odvázet nebude,“ vyštěkl. „Zůstane u mě.“

„Právě takhle jsme to zařídili.“ Fabián se poprvé usmál. „Chápete? Už jsme promluvili s těmi správnými lidmi a vyjednali jsme to. Můžeme vám pomoci. A vy zase můžete pomoci nám. Můžeme spolupracovat.“

„Jak vám můžu pomoci?“ zeptal se Matt.

„Bohužel, tvoje úloha v téhle záležitosti ještě neskončila,“ odpověděl Fabián. „Sanjay Drávid se mnou o tobě mluvil. Domníval se, že tvoje objevení je nejpozoruhodnější událostí v jeho životě.“

„Proč?“

„Protože věřil, že jsi jedním z Pětice.“

A bylo to tu zase. Jeden z Pětice.

Matt si povzdychl. „Tohle opakujete pořád dokola. Ale co to znamená?“

„Pět dětí zachránilo svět. Pět dětí ho znovu zachrání. Je to součást prorocství, Matte. To, co se stalo tady v Yorkshiru, byl teprve začátek. Nexus se opět sejde a ty nás budeš muset navštívit. Do té doby po tobě chceme jen to, abys zůstal tady. A s nikým o tom nemluvil. Tyhle věci si musíme nechat pro sebe.“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„To je sice skvělé,“ prohlásil Richard, „ale jak se mám o něj starat? Když Nexus všechno ví, asi jste si všimli, že jsem bez práce. A neměl by Matt chodit do školy? Nemůže tu u mě jen tak sedět!“

„Můžeme Matta přihlásit do místní školy,“ odpověděl Fabián. „Můžeme pro vás udělat všechno, co chcete nebo potřebujete.“ Vytáhl navštívenku a položil ji na stůl. „Můžeme se postarat i o vaše výdaje na živobytí.“ Otevřel aktovku, vytáhl z ní tlustou obálku a podal ji Richardovi. Novinář se podíval dovnitř a překvapeně hvízdal. „Je tam pět tisíc liber, pane Cole. Berte to jako první splátku. Až budete potřebovat další, stačí zavolat.“

Fabián vstal. Natáhl ruku k Mattovi a ten mu ji neochotně stiskl.

„Ani nevíš, jak rád jsem tě poznal,“ pronesl Fabián. „Brzy se uvidíme v Londýně.“ Zamířil ke dveřím, ale pak se s ustaraným výrazem v očích otočil. „Asi bych ti to neměl říkat,“ prohodil, „ale stejně se to nakonec dozvíš, a myslím si, že můj přítel profesor Drávid by chtěl, abych ti to pověděl.“ Zhluboka se nadechl. „Domníváme se, že někde existuje ještě jedna Brána,“ dodal.

„Cože?“ Matt byl v šoku.

„Žiju v Limě. V Peru. Proto mě vybrali, abych tě dnes navštívil. Existují totiž důkazy, že se ta Brána nachází v mé vlasti. Možná tě tam budu muset pozvat.“

„To nemyslíte vážně!“ prohlásil Matt. „Už toho mám plný zuby. Už s tím nechci mít nic společného.“

„Chápu, Matte. Ale nezapomeň – Nexus stojí na tvé straně. Existujeme jen proto, abychom byli tvými přáteli.“ Kývl na Richarda. „Neobtěžujte se prosím, pane Cole. Trefím sám.“

Deset minut ani jeden z nich nepromluvil.

„No,“ ozval se konečně Richard. Peníze ležely rozprostřené před ním na stole. „Aspoň máme vyřešený finanční potíže.“

„Další Brána...“ Matt byl bledý jako stěna. Náhle vypadal unaveně.

„To se tě netýká,“ chlácholil ho Richard.

„Právě že týká, Richarde. Teď už to vím. Myslel jsem si, že je po všem, když je atomová elektrárna zničená. Ale spletl jsem se. Je to přesně tak, jak pan Fabián říkal – tohle je teprve začátek.“

„Nesmysl!“ prohlásil Richard. „Zkus nad tím chvilku uvažovat. Opravdu si myslíš, že existuje další kamenný kruh? A nějaký další cvok uprostřed něho postaví další atomovou elektrárnu? Fakt se tě to netýká, Matte. Mluvil o Jižní Americe. Ta je odsud tisíce kilometrů daleko!“

„Nexus mě donutí, abych tam jel.“

„Nemůžou tě donutit k ničemu, co sám nechceš. A jestli to zkusí, jsem tu ještě já.“

Matt se musel usmát. „Díky, že pro mě riskuješ krk.“

„Ale jdi ty. Abych byl upřímný, neměl jsem to ani v úmyslu. Prostě se to tak semlelo.“

„Teď to vypadá, že se mě jen tak nezbavíš.“

Richard přikývl. „Asi jo. Co se dá dělat. Na druhý straně, stejně nemám práci. Prostě ti budu dělat opatrovníka.“

„Žádnýho opatrovníka nepotřebuju.“

„Ale potřebuješ. A já pořád potřebuju pořádný příběh. Takže stručně řečeno, potřebujeme se navzájem.“

„Druhá Brána...“

„Zapomeň na to, Matte. Nemám nejmenší tušení, co bude dál, ale jedno vím jistě. Do Peru nepojedeme.“

VŽDYCKY VĚDĚL, ŽE JE JINÝ.

NEJDŘÍV BYLY SNY PAK PŘIŠLA SMRT.

Když se Matt Freeman dostane do potíží s policií, pošlou ho do pěstounské rodiny v Yorkshiru. Zanedlouho získá dojem, že s jeho opatrovníci není něco v pořádku – stejně jako s celou vesnicí.

Potom se Matt dozví o Starých a začne chápat, v čem je jiný než ostatní. Ale nikdo mu nevěří; nikdo mu nedokáže pomoci.

ANTHONY HOROWITZ, tvůrce nesmírně úspěšné série o Alexu Riderovi, je jedním z nejoblíbenějších a nejplodnějších současných autorů literatury pro mládež. Tvrdí, že k napsání *Krkavčí brány* ho inspirovala jednoduchá myšlenka. „Je možné vytvořit něco, jako je *Pán prstenů* – ale zasadit příběh do dnešního reálného světa? Proč se musí tolik fantastických příběhů odehrávat v jiné době, na vzdálených planetách, v neznámých zemích? Proč si spisovatel musí vymýšlet místa, jako je Narnie nebo Středozemě? Není zajímavější představa, že tyhle velké bitvy plné kouzel a záhad probíhají přímo v ulici, kde bydlíte... jen o nich nevíte? Tohle bylo základem mé práce v posledních dvaceti letech.“

V češtině vyšly zatím tři knihy z úspěšné série „Alex Rider“: *Stormbreaker*, *Ostrov kostlivců* a *Akademie Point Blanc*. Za své knihy získal nespočet cen. Často také píše pro televizi, mimo jiné i pro oblíbené seriály, jako jsou *Vraždy v Midsomeru*, *Poirot* nebo *Foylova válka*. Jeho manželkou je televizní producentka Jill Greenová a spolu se dvěma syny, Nicholasem a Cassianem, a psem Luckým žijí v severním Londýně.